

GÜNLÜK HAYATIMIZDA

Peygamberimizle Yaşamak

Cihan
Yayınları

AHMED ŞAHİN

**150 BİN
BASKI**

Günlük Hayatımızda
PEYGAMBERİMİZLE
YAŞAMAK

AHMED ŞAHİN

Ahmed Şahin
www.ahmetsahin.org
mail@ahmetsahin.org

Günlük Hayatımızda Peygamberimizle Yaşamak

Türdav Yayın Grubu

Adına Editör

Mehmet Dikmen

Baskıya Hazırlık

Türdav Ajans

Baskı

Çevik Matbaacılık

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi

No: 20/18-19 Topkapı/İstanbul

Tel: (0212) 501 30 19

Cilt

Savaş Mücellit - (0212) 501 99 42

İstanbul / 2010

ISBN 975-6476-25-7

Yayıncı Sertifika No: 0107-34-006351

TÜRDAY YAYIN GRUBU

Göztepe Mh. Mahmutbey Yolu Orhangazi Cd. No:16 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: (0212) 446 08 08 (pbx) Fax: (0212) 446 00 15 - 90
www.cihanyay.com.tr • bilgi@cihanyay.com • www.kitapkutusu.com

© "Cihan" markası ile üretilen bu eserin basım ve yayın hakları
Türdav Basım ve Yayımlar Ticaret ve Sanayi A.Ş.'ye aittir.

Günlük Hayatımızda
**PEYGAMBERİMİZLE
YAŞAMAK**

AHMED ŞAHİN

**Cihan
Yayınları**

AHMED ŞAHİN KİMDİR?

1935 yılında Yozgat'ın Çayıralan ilçesinin Yahya Sarayı köyünde dünyaya geldi.

Köy hayatının gereği olarak çocukluk devresinde kırlarda hayvan otlatıp, koyun keçi çobanlığı yaptığı sıralarda eline geçen elif cüzüyle başladığı Kur'an öğrenimini 1950'de Kayseri'de aldığı hafızlık diplomasıyla tamamladı. Tahsiline devam etmek için Kayseri'den İstanbul'a giderek okumak isteyen öğrencilere sahip çıkışıyla bilinen meşhur Gönenli Hoca efendinin talebesi oldu.

İstanbul'da 1950-60 arası Osmanlı ulemasının son hal-kasını teşkil eden alimlerden tefsir, hadis, fıkıh ve kelam dersleri okuyarak çok ilgi duyduğu dini ilimlerde mesafe aldı.

Cami odalarında geçen bu on senelik ilahiyat öğrenciliği devresinde İstanbul'da ilk islami yayın olarak çıkan haftalık Hür Adam gazetesinin, cuma günleri İstanbul'u bir uçdan bir uca dolaşarak, Anadolu satışına denk düşecek miktarda satışını yaptı. İlk yazılarını da satışını yaptığı bu Hür Adam gazetesinde yazmaya başladı. Okuyucuların dini sorularına cevap veren bu yazılar o günlerde kitapçık halinde yayınlandı. Gazete ise 27 Mayıs 1960 ihtilalinde kapatıldı. Bu tarihte girdiği imtihandan sonra Süleymaniye camiiine din görevlisi olarak atandı. On sene süren bu cami görevi sırasında yayına giren haftalık ittihad gazetesinde İslam alemi sayfasını hazırladı. Tarihin şeref levhaları yazı dizisi de resimli tefrika halinde İtti-had'da yayınlandı. İlk kitabı da bu Tarihin Şeref Levhaları oldu.

1970'de yayın hayatına giren günlük Yeni Asya gazetesinde köşe yazılarına başladı. On iki sene süren bu yazılarını tek hafta izin kullanmadan, tek gün ara vermeden 1982 yılına kadar sürdürdü.

1982'den itibaren mesaisini tamamen kitap hazırlamaya teksif etti. Altı sene süren bu kitap hazırlama devresinde arkadaşlarıyla Cihan Yayınevi'ni kurup kitaplarının basımını burada topladı.

1988'de Zaman gazetesinde tekrar günlük yazılarına başladı. 2003'de köşe yazılarını sürdürürken yayınlanan kitaplarının sayısı otuz'a ulaştı.

Moral FM radyosunda 1994'de başlayarak sürdürdüğü Cuma ve Pazar konuşmaları da (Müslüman Nasıl Yaşamalı?) adıyla kitaplaştırılarak basıldı.

Bir oğlu ve bir kızı olan yazar, ikamet ettiği İstanbul'da çalışmalarını sürdürmektedir.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	7
PEYGAMBERİMİZLE YAŞAMAK NASIL OLUR?.....	11
YÜCE PEYGAMBERİMİZDEN SAYGI-SEVGİ ÖRNEKLERİ.....	15
PEYGAMBERİMİZİN GÜZEL AHLÂKINDAN ÖRNEKLER.....	18
KUTLU DOĞUM ASRINDA DÜNYA NE DURUMDAYDI?.....	22
LANET VE BEDDUA MÜSLÜMANIN AĞZINA YAKIŞMAZ.....	25
SENİ ANNEN UNUTUYOR, AMA PEYGAMBERİN UNUTMUYOR!.....	28
CEHENNEME ADAM İTELEMEK, HÜNER DEĞİLDİR.....	31
ALLAH RESÛLÜ HİÇBİR İSTEĞİ BOŞ ÇEVİRMEZDİ.....	34
RESÛLÜLLAH, HANGİ ÜMMETİNİ TANIYOR?.....	37
“VALLAHİ, MUHAMMED YALAN SÖYLEMEZ”.....	40
ALLAH RESÛLÜNE SAYGININ BÖYLESİ.....	47
İŞTE, PEYGAMBERİMİZİN HALKA KARŞI ÖRNEK TAVRI.....	50
KİYÂMETTE KISAS VARDIR, ONA GÖRE.....	53
İSLÂM'DA ALDATMAK YOKTUR.....	56
HAYIRLI MÜSLÜMAN İŞTE BÖYLE OLUR.....	59
“KALBİM TEMİZ” İDDİASI, KURTULUŞ İÇİN YETERLİ Mİ?.....	62
“ALLAHIM, MUHALLİMİ AFFETME!”.....	65
KENDİ HİZMET YAPMAK İÇİN BAŞKASININ HİZMETİNE MANİ OLMAK İSTEDİ.....	69
ADAM YETİŞTİRMEDE SABIR ÖRNEĞİ.....	72
ŞERLİ İNSANLARA ALLAH RESÛLÜ NASIL DAVRANIRDI?.....	75
GERÇEK SUÇLU CEZASINI NASIL BULDU?.....	78
ATEŞTEN HIRKA GİYENLER.....	81
ÇOCUKLARA İSİM KOYMAKTA ÖLÇÜ NEDİR?.....	83
“MAL SENİN, BORÇ BENİM!”.....	85
SÜNNETE UYAN CENNETE GİRER.....	88
DÜNYADA İSLÂMİN GİRMEDİĞİ HİÇBİR BELDE KALMAYACAK.....	91
SABAH EVİNDEN MÜŞRİK OLARAK ÇIKTI, AKŞAM EVİNE İMANLI OLARAK DÖNDÜ93	
PEYGAMBERİMİZ, MÜSLÜMANLARIN DÜŞMANLARINA YENİK VE EZİK	
GÖRÜNMESİNDEN HOŞLANMAZDI.....	96

RESLLLAHIN ŐAIRLERİ MÜŞRİKLERİN ŐAIRLERİNİ NASIL YENDİ?.....	99
TOPKAPI'DAKİ HIRKA-I ŐAĖDETİN HİKAYESİ.....	103
MÜSLÜMAN CEMİYETTEN KOPMAMALI.....	106
HELAL RIZIK ARAYIŞI NAFİLE İBADETTENDİR.....	108
ALIN TERİNİN, EL EMEĞİNİN YERİNİ HİÇBİR ŞEY TUTAMAZ.....	110
ALLAH'IN SEVDİĞİ ELLER.....	113
YÖNETİCİLER, ÖNCE İDARE ETTİKLERİ HALKI DŐNMELİLER.....	115
PEYGAMBERİMİZİN DİYALOG ARAYIŞLARI.....	118
BİR AĞACA KARŞILIK, CENNETTE BİR BAHĖE... ..	121
SAKIN DÜŞÜNMEDEN KARAR VERMEYİN!.....	124
HARAM SERVETİ NASIL TERKETTİ?.....	128
MESRU HAKKINI ALMAKTA, DÜŞMANA HİLE CAİZDİR.....	132
EMANETİ EHLİNE VERMEK.....	139
MÜSLÜMAN DÜNYA VE AHİRET DENGESİNİ İYİ KURMALI.....	142
SAKAL-I ŞERİF ZİYARETİ NASIL OLMALI?.....	145
BAZİ KIYAMET ALĖMETLERİ.....	147
BİR ZEKĖT HĖTİRASI.....	150
RESLLLAH AYNA YERİNE SUYA BAKARDI.....	152
M'MİNİN HAYIRLISI, AİLESİNE HAYIRLI OLANDIR.....	155
"BU ALIŞVERİŞTEN SUHEYB KAZANĖLI ĖIKTI".....	158
MEDİNE MESCİDİNİ TEMİZLEYEN.....	
ZENCİ KADINA PEYGAMBERİMİZİN İLTİFATI.....	161
TARİHLER PEYGAMBERİMİZİ TANITABİLİR Mİ?.....	164
PEYGAMBERİMİZDE, İNSANLAR İÇİN EN GÜZEL ÖRNEKLER VARDIR.....	167
ALLAH RESÛLÜNÜN KONUŞMASI, EVDEKİ VE TOPLUMDAKİ HALİ,	
ASHABINA KARŞI TAVRİ.....	170
İHLAS OLMADAN AMEL MAKBUL OLMAZ.....	175
KĞK BEŞİR'İN BAŞINA GELENLER.....	179
YERYÜZÜNDE ALLAH'IN ŞAHİTLERİ.....	182
BEYT'L-UZAB (BEKĖRLAR EVİ).....	185
RESLLLAH NİÇİN FAZLA YAŞAMADI?.....	188

ÖNSÖZ

Peygamberimize saygısızlık gösterenlere karşı sokaklarda öfkeli tepkiler göstermek Peygamberimizi sevdirmeye mesajı vermiyor, insanlığın rehberinin eşsiz özellik ve güzelliğini duyurma imkanı sağlamıyor. Onun izinde yürüme aşkımızı artıracak bilgiler sunmuyor.

Halbuki öyle bir tepki göstermeliyiz ki, onun insanlara örnek olan özelliklerini bu tepkilerle herkese duyurmuş olalım, onu gözden düşürmek isteyenlerin tam aksine, sevgi ve saygımızı yeniden bir kat daha artıran bilgiler sunmuş bulunalım.

Ne yazık ki, sokak tepkilerinde böyle bir bilgilendirme ve tanııtma hizmeti görülmemektedir.

Bu sebeple Peygamberimize olan saygı ve sevgimizi artıracak bilgilendirmeyi sağlamak için özel bir çalışma yaptık. Efendimizin okudukça hayranlık duyup etkisinde kalacağımız mesaj yüklü örnek olaylarını tek tek toplayarak bir kitap içinde her kesimin anlayacağı üslupla istifadesine sunduk. Böylece hem Kutlu Doğum Haftasında çevremize ulaştıracığımız en güzel

hediyeı hazırlamayı, hem de yabancıların saygısızlıklarına karşı susturucu bir cevap verme görevimizi yerine getirmiş olmayı arzuladık..

Artık üzgün ve çaresiz değiliz diye düşünmekteyiz. Çünkü okuyanların hayranlıklarını artıracak olayların sunulduğu **“Günlük Hayatımızda Peygamberimizle Yaşamak”** kitabıyla en faydalı tepkinizi gösterebilir, en güzel Kutlu Doğum hediyesini çevrenize sunabilirsiniz..

Zaten Efendimizi memnun edecek tek şey, saygısızlara karşı kaba kuvvetle mukabele etmek değil, kendisi hakkında bilgilendirmeyi sağlayacak bir tanıtımı gerçekleştirmektir.

Siyerde bu çok mühim konu, şu çarpıcı olayla dikkatimize sunulmaktadır. Lütfen dikkat buyurun, Efendimiz neden memnun oluyor, neden memnun olmuyor, bir daha hatırlayın bu düşündürücü örnekle..

* * *

“Henüz iman etmemiş olan Hz. Hamza, akşam üzeri avdan dönmüş, Kabe’yi tavaf ediyordu. Yanına yaklaşan hizmetçi kız, o gün Ebu Cehlin Efendimize sarf ettiğı hakaretli sözleri bir bir anlattı. Büyük bir sessizlik içinde dinleyen Hamza, reva görülen bu saygısızlığa vicdanı razı olmadı, doğruca Ebu Cehlin bulunduğu yere yürüdü. Kararlı şekilde yaklaştı, elindeki ok ve yayla öyle bir vuruş vurdu ki, başı yarılan Ebu Cehlin alnından aşağıya kanlar akmaya başladı. Taraftarları hemen müdahale edip

Hamza'ya karşılık vermek istedilerse de Ebu Cehil büyük bir telaşla mani oldu:

– Sakın Hamza'ya karşılık vermeyin. Hamza haklıdır, diyerek yakınlarını teskin etti..

Ancak Hamza uzaklaşınca şu uyarıyı yaptı:

– Hamza sıradan biri değildir. Ona karşılık vererseniz kalbinin İslam'a kaymasına sebep olursunuz, gider Müslüman olur. Cephemizden bir cesur adamımızı kaybetmiş oluruz sizin bu karşılığımızla..

Hız. Hamza ise büyük bir mutlulukla gelip olayı Peygamberimize olduğu gibi anlattı:

– Hiç üzülmeyin, aksine sevin. Çünkü intikamını tam aldım zalim Ebu Cehil'den.. dedi.

Ancak Efendimizde bir memnuniyet işareti görmeyince sordu:

– **Ebu Cehil'den intikamını aldığın-
dan dolayı sevinmedin mi yoksa?**

Efendimiz:

– Ben, dedi, birilerinden intikam almaktan sevinmem. Ancak onların imana girmelerinden sevinirim. İntikam aldığın kimseler imansızlıkta devam ediyorlar; ama intikam alan kimse de hala imana gelmemiş, Cennetlik duruma geçmemiş halde bekliyor, ben bunun neresine sevineyim?. **Beni sevindirecek olan senin intikamın değil imanındır!. Ben ancak senin imana gelmeden memnun olurum!.**

– Yani sadece benim iman etmem üzerine mi sevinirsin sen?

– Elbette. Ona hiç ŗphen olmasın.

Bu kesin açıklamadan sonra: “yle ise dinle!” diyen Hz. Hamza’nın dilinden o muhteŗem hi-dayet cümlesi, ŗehadet kelimesi grl grl ortalığı tuttu:

– **Eŗhed en lailahe illallah ve eŗhed enne Muhammeden Resulllah!.**

Bu defa tebessüm eden Efendimizden de beklenen cümle geldi:

– **Ŗimdi beni memnun ettin Hamza!.”**

* * *

Demek ki O’nu memnun etmek; ona saygısızlardan intikam almakla değil, kendisini tanımak ve tanıtmakla mümkün olmaktadır.

Öyle ise buyurun, O’nu tanıtan kitapla O’nu bir daha memnun edecek olan tanıma ve tanıtma hizmetine!.

Ahmed Ŗahin

Mart 2006

Bahçelievler

BİZ PEYGAMBERİMİZİ KENDİ NEFSİMİZDEN BİLE FAZLA SEVERİZ!

PEYGAMBERİMİZLE YAŞAMAK NASIL OLUR?

Her insan yaratılışı gereği önce kendi nefsinı sever, sonra diğer sevdiklerini sıraya alır. Ancak bu sıralamadan, biri müstesnadır. O da, Allah'ın Resulü Efendimiz aleyhissalat-ü vesselam'dır. Bizler onu kendi nefsimizden de önce sever, nefsimizi O'ndan sonraya bırakırız. Bu bizim Müslümanlığımızın da bir gereğidir aynı zamanda. Ancak onu savunmak için de O'nun şanına gölge düşürecek vurucu, kırıcı tutum ve tavırlara asla girmez, aleyhte kullanılacak istismar malzemeleri vererek, kurulan tuzaqlara düşmeyi de meşru bulmayız...

İrşat kitaplarımızda, Peygamber sevgisinden şahısların davranışlarına akseden bazı tezahürler nakledilir. Bu sevgi tezahürlerinden örnekler arz etmek istiyorum burada sizlere.

Önce maneviyat büyüklerimizden Ebul Hasan Harkani'yi dinleyelim Harkan camiindeki kürsüsünde.

Az fakat öz konuşmasıyla da bilinen Bistam'ın büyük velisi Harkani:

– **Ey Müslümanlar!** diyor, **günlük hayatınızı Peygamberimizle birlikte yaşamayı arzular mısınız?**

Bütün gün boyunca onunla beraber olmayı ister misiniz?

Hep birlikte feryat ediyorlar:

– İstemez olur muyuz? Onunla birlikte olmak, bizim hayatımızın hedefidir. Ama nasıl olacak onunla birlikte olma? Bu mümkün olmaz ki?

Büyük veli şöyle açıklıyor gün boyu Peygamberimizle birlikte olmayı:

– Günlük hayatınızı herhangi bir günaha bulaşmadan tamamlarsanız, şükürler olsun bugün ben Peygamberimizle birlikte idim gün boyu.. diyebilirsiniz. Çünkü Peygamberimiz de günlük hayatını günahsız tamamlıyor, günahsız tamamlayan insanlarla birlikte olacağını da bizlere haber veriyor! Öyle ise ilk meseleniz, günlük hayatınızı günahlara bulaşmadan tamamlamak olmalı, böylece gün boyu Peygamberimizle birlikte olmayı günün başında niyetlenerek hedef almalısınız...

* * *

Ebul Hasan Harkani Hazretlerinden böyle ders alanların içinde, o günün Türk hükümdarı Sultan Mahmud Gaznevi de vardı (930). O da artık günlük hayatını Peygamberimizle birlikte yaşamayı esas alıyor, onun ismini dahi abdestsiz ağzına almaktan utanacak kadar Peygamberimizi yanında hissediyordu.. Bu sebeple Muhammed adındaki hizmetçisine her defasında çok sevdiği Muhammed adıyla hitap ettiği halde, bir defasında onu Muhammed adıyla değil de babasının adıyla çağırıyordu. Alışık olmadığı bu hitap şeklinden endişeye kapılan hizmetçi:

– Sultanım, dedi, bir kusur mu işledim acaba ki çok sevdiğiniz Muhammed isimle değil de babamın adıyla çağırdınız beni?.. Sultan şöyle açıkladı durumu:

– Seni Muhammed isminle çağırdığım sıralarda hep abdestli oluyordum. Bu defa ise abdestim yoktu. O yüce ismi abdestsiz ağzıma almaya gönlüm razı olmadığından, babanın ismiyle çağırdım seni..

İşte bu da günlük hayatını Peygamberimizle birlikte yaşama niyetinin, davranışlara akseden bir başka sevgi ve saygı tezahürü...

Şimdi bir de gündüz hayalinde, gece rüyasında Peygamberimizle birlikte olan yoksul bir kimseyle Hekim Ali Paşanın Peygamber sevgisine bakalım isterseniz.

Peygamber aşığı yoksul adam, rüyasında Peygamberimizi görür ve sıkıntı içindeki halini arz eder. Efendimiz buyurur ki:

– Sabah erkenden kalkıp Hekim Ali Paşaya git, benden selam söyle, sana yüz altın versin. Rüyana inanmazsa, perşembe akşamları okuduğu Yasin-i Şerifini geçen perşembe okumadı, onu da hatırlat, Yasin hediyesini beklediğimi de söyle.

Sabahı namazdan sonra Hekim Ali Paşanın kapısını çalan yoksul adam rüyasını aynen anlatır:

– Paşam, der, bu gece rüyamda Efendimizi gördüm, Ali Paşaya benden selam söyle, sana yüz altın versin, dedi. İnanmazsa, her Perşembe okuduğu Yasini de geçen Perşembe okumadı, onu da beklediğimi hatırlat, dedi.

Ali Paşa heyecanlanır. “Bir daha anlatır mısın?” der.

Adam: “Efendimizin selamı var..” diyerek bir daha anlatır. Ama paşanın eli cebine bir türlü gitmez de, “bir daha anlatır mısın?” diye tekrar eder. Efendimizin selamı var, diyerek bir daha anlatır yoksul adam.

Paşa bir daha, bir daha diye tekrarlayınca:

– Paşam der, vermeyeceksen verme, neden bir daha

anlatır mısın? diye tekrarlatıp duruyorsun?.

– Evladım, der Paşa. Tekrarladığın her selam benim için o kadar kıymetli ki her bir selama 100 altın paha biçiyorum. Onun selamının herbirine 100 altın feda olsun. Yedi defa selamı var dedin, yedi yüz altın kazandın, var gönül hoşluğuyla harca yedi yüz altını.. diyerek altınları Peygamberi rüyasında görecektik kadar peygamber aşığı yoksulun avucu içine bir bir sayar, bundan sonra da ekler:

– Bir daha görüşecek olursan, yeni selamlarını ve emirlerini beklediğimi de söyle. Ne emrederse başım gözüüm üstüne yerine getirmeye hazır bekliyorum burada...

* * *

Evet biz Müslümanlar Peygamberimizi kendi nefsimizden de fazla severiz. O sevgi her birimizin davranışlarına işte böyle farklı güzelliklerle akseder. Ama onun şanına layık olmayan vurucu, kırıcı tepkilere girmez, sevgiyi değil düşmanlığı artıran korkutucu görüntülere yönelmeyiz. Böylece kurulan tuzaklara düşmeyecek kadar da basiret sahibi olduğumuzu ispat ederiz..

**MÜSLÜMAN,
İNSANLARA SAYGI VE SEVGİ GÖSTERİR,
ONLARDAN DA SAYGI VE SEVGİ GÖRÜR**

**YÜCE PEYGAMBERİMİZDEN SAYGI-SEVGİ
ÖRNEKLERİ**

Başkalarının kutsalına saygı gösterme terbiyesinden mahrum kimseler, çizdikleri karikatürleriyle Peygamberimizi insana saygı, sevgi göstermeyen, hep vurup kırmayı öğütleyen biri olarak göstermeye yeltenmişler..

Halbuki alemlere rahmet olarak gönderilen Efendimiz, insana saygı ve sevgi gösterme konusunda, ümmetine tüm insanlığa örnek olacak talim ve telkinlerde bulunmuş; en çarpıcı örnekleri hem de bizzat yaşayarak vermiştir. Bu konudaki misaller sayılamayacak kadar çoktur. Bu vesile ile bir tanesini tefekkürlerinize takdim etmek istiyorum. Bakalım Efendimiz, insana saygı ve sevgi örneğini bizzat nasıl vermiş, Efendimizi örnek alan sahabeleri de aynı saygı, sevgiyi nasıl uygulamışlar bir daha görelim..

Önce saygı, sevgi timsali Efendimizden bir örnek: Yemen'in Beciyle kabilesi ileri gelenlerinden olan Cerir, bir gün Medine'ye gelir, Efendimizin huzuruna girer. Kalabalığın içinde arkalarda oturmaya yer ararken mihraptan kendisini gören Efendimizin saygı dolu davetine şöyle muhatap olur:

– Ya Cerir! Kapının arkasında kalma, buraya gel, yanıma buyur!..

Efendimiz Cerir’e yanında yer gösterme saygısıyla da kalmaz, ayrıca sırtındaki cübbesini çıkarıp Cerir’in oturacağı yere serme sevgisini de gösterir.

Efendimizin gösterdiği bu saygı, sevgi örneğinden fevkalade etkilenen Cerir, mahcubiyetle mihraba doğru ilerler, kendisi için serilen cübbeyi büyük bir sevgi ile alır, üst üste katlar, sonra da:

– Bu cübbe, yere serilip de minder gibi üzerine oturulacak cübbe değil, başa konup taç gibi başta taşınacak cübbedir, diyerek cübbeyi başının üzerine koyar ve çıplak yere büyük bir saygı ile oturur..

Bundan sonra Efendimizden oradakilere, onların şahıslarında tüm insanlığa şu saygı ve sevgi talim ve telkini gelir:

– Bir kavmin ileri geleni size gelince, ona saygı ile yer gösterin, sevgi ile muhatap olun..

Sözlerine şunu da ekler:

– Zaten mümin, başkalarına saygı gösterir, saygı gösterdiklerinden de saygı görür!.

Saygı göstermediğinden dolayı saygı görmeyen müninde hayır yoktur!.

İşte bizim yegane örneğimiz Efendimizin çevresine saygı ve sevgi eğitimi ve telkini. Hem de bizzat sırtındaki cübbesini yere sererek örnek olmuş; sahabeler de bu telkinlere uyarak aynı saygı, sevgiyi kendi aralarında bizzat yaşamışlardır.

İsterseniz bir de onun eğitiminden geçen sahabe efendilerimizden misal verelim:

Zeyd bin Sabit, Efendimizin vahiy katiplerinden biridir. Abdullah bin Abbas da Efendimizin amcasının oğludur. Yani her ikisi de sevgi ve saygı anlayışlarını, görgü ve terbiye eğitimlerini Efendimizden almışlar, Onun talim ve telkiniyle sosyal davranışlara sahip olmuşlardır.

İşte bunlardan Zeyd bin Sabit bir gün, yolun kenarına atını çekmiş, binmek üzeredir. Uzaklardan durumu gören Abdullah bin Abbas koşarak gelir, bir hizmetçi gibi Zeyd'in atının özengisini saygı ile tutarak binmesine yardım eder.

Bu saygıyı gören vahiy katibi mahcubiyetle seslenir:

– Ne yapıyorsun ey Resulüllahın amcasının oğlu..? Cevapta tereddüt yoktur:

– Biz Resulüllah’dan büyüklerimize saygı göstermekle emr olunduk.

Mahcubiyeti daha da artan Zeyd bin Sabit:

– Özengi tutan eline bakayım ey Abdullah! der.

Abdullah'ın yukarı kaldırdığı eline hemen sarılan vahiy katibi, üç defa öpüp başına koyarak der ki:

– Biz de, Resûlüllah'ın ehl-i beytine böyle sevgi ile emr olunduk..

Efendimizin bize talim ve telkini böyle iken, hayatını bu gibi fazilet örneklerinden mahrum yaşayanlar, elbette bizim saygı, sevgi rehberimizi anlamayacak; onu vurup kırma telkincisi olarak gösterme cehaletine düşeceklerdir. Bize düşen, onların hayal bile edemedikleri bu fazilet numunelerimizi düşünce dünyalarına duyurmak, karanlık alemlerine bilgi kandilleri asarak ufuklarını aydınlatmak..

Ancak bizler kandil mi yakıyoruz, yoksa karanlıktan feryat mı ediyoruz, bunu da iyi düşünmek gerek!

**İNSANLIĞA FAYDALI BİLGİLER,
MÜ'MİNİN YİTİK MALIDIR.
SAHİP ÇIKIP ALMALIDIR**

**PEYGAMBERİMİZİN GÜZEL
AHLÂKINDAN ÖRNEKLER**

Bir öğrenci sorusunu şöyle sordu:

– Öğretmenim Peygamberimizden örnek olaylar yazıp getirmemi istedi. Babam da örnek olayları sizden dinlememi tavsiye etti. Bana, Peygamberimizin örnek ahlakından birkaç olay anlatabilir misiniz, yazıp okula götüreyim..

– Hemen mi? dedim.

Evet hemen yazıp götüreceğim okula.! diye cevap verince:

– Öyle ise dinle! diyerek ayak üstü anlattıklarımı aynen sizlere de arz ediyorum. Bilmem nasıl bulacaksınız ayak üstü anlatılanları.

1- Peygamberimiz çok mütevazı idi. Misafirlerine bizzat kendisi hizmet eder, ikramda bulunurdu. Bir gün çölden biri gelip **“Kim, bu insanların büyüğü?”** diye sordu. O sırada misafirlerine kaselerde süt dağıtan Efendimiz de adama: **“Bu insanların büyüğü, bunlara hizmet edendir!”** buyurdu.. Bu sözüyle hem büyüklerin insanlara hizmet edeceğini ifade etmiş, hem de aradığı kimsenin

kendisi olduğuna işarette bulunmuştu. Bundan dolayı Peygamberimiz hizmet edilmeyi değil hizmet etmeyi çok severdi. Bir yolculuk dönüşünde herkes hurmalıkta istirahat-hata çekilmiş, dinlenirken, bazıları onlara yemek hazırlamak üzere harekete geçmişlerdi. Biri, ben yemekleri yapayım; biri, ben de su getireyim, dedi. Başka biri de ben de ateş yakayım, deyince, Efendimiz de, “öyle ise ben de odun toplayayım” buyurdu. Ashap: “Bizler bu hizmetlerin hepsini de yaparız, sen istirahatına bak” deyince de verdiği karşılık şöyle oldu:

– **Bilirim ki sizler bu hizmetlerin hepsini de yaparsınız, ama sizler hizmet ederken ben seyirci kalmaktan üzüldüm.”** Sözünü şöyle bağladı: **“Ben hizmet edilen değil, hizmet eden olmayı severim.”**

Bundan sonra kalkıp odun toplayarak bizzat hizmete katıldı, hizmet edilen olma yerine, hizmet eden olmayı uyguladı..

2- Peygamberimiz komşularının yemediğini yemez, giymediğini de giymezdi. Başkalarına tavsiyesi de aynı olurdu.

Bir gün bir sepet dolusu hurma getirip kendisine uzattılar:

– Buyur ya Resulallah, turfanda hurma, dediler.

Peygamberimiz:

– Hurmalar oldu mu ki? diye sordu.

– Hayır, olmadı, ama bizim bahçemiz çok sıcak bir de-re içinde olduğundan ilk turfanda hurma önce bizde erişir. Bu sebeple, kimse yemeden size getirdik ki en önce siz yiyebilirsiniz turfanda hurmayı..

Peygamberimiz uzakta oynayan çocukları gösterdi:

– **Götürün bu turfanda hurmaları şu oynayan**

çocuklar yesinler. Ben komşularımın yemediğini yemem. Ne zaman komşularımız da turfanda hurma yemeye başlarsa, işte o zaman getirin, ben de komşularımızla birlikte gönül rahatlığı içinde yiyebilirim, buyurdu.

3- Peygamberimiz yoksullara yardım etmeyi çok sevdi. Bir gün yine davet ettiği muhtaçlara önceden hazırladığı yardımı sırayla vermiş, alanlar da dağılıp gitmişlerdi ki, tam o sırada bir başka yoksul uzaklardan koşarak gelip duruma bakmış; herkesin alacağını alıp gittiğini, kendisine verilecek bir şey kalmadığını anlayınca üzül-müştü. Peygamberimiz üzülen bu yoksula:

– Üzülme, dedi. Sana da bir çare bulabiliriz.. Bulduğu çareyi de şöyle anlattı: “Buradan doğruca Medine çarşısına git, ihtiyaçlarını satan dükkanlara gir, ne lazımsa al, sonra da de ki: “Mal benim, borç Resulüllahındır!.” Yeter ki çocuklarının ihtiyaçlarını karşıla, onları sevindir, sen de üzülme!.

Adam olur mu böyle bir şey? demek istemişse de Efendimiz onu ihtiyaçlarını alacağı dükkanlara doğru yönlendirirken tembihini de tekrarladı: Unutma! “Mal benim, borç Resulüllahın” diyeceksin. Ödemesi bana ait olacaktır, buyurdu.

4- Peygamberimiz faydalı icat ve teknolojik buluşlar kim tarafından bulunursa bulunsun sahip çıkılıp Müslümanların hizmetinde kullanılmasını ısrarla tavsiye ederdi..

Bir gün, bir tüccar sahabesi, Şam’daki Hristiyanlardan aldığı içi zeytin yağı dolu bir kandili getirip Mescide asmıştı. O günlerde Müslümanlar Medine’de böyle bir kandili hiç yakmamışlardı. Gelen cemaat, bunu Şam’daki Hristiyanlardan aldığını öğrenince, Müslümanların mes-

cidine Hristiyanların yaptığı kandili mi asıyorsun? demek istemişler; Resulüllah gelince seni azarlar, demeye getirmişlerdi.

Az sonra Efendimiz (sav) gelip dumansız, külsüz yanıp ışık veren kandili görünce, “kim getirdi bunu?” diye sordu. Oradakiler suçlu gösterir gibi, getireni göstererek “Şam’da Hristiyanlardan alıp getirmiş”, dediler. Bunun üzerine Peygamberimiz kandili getiren sahabesine tebesümle bakarak şöyle dua etti:

– Sen bizim mescidimizi aydınlattın, Allah da senin kabrini aydınlatsın!..

Sonra da sözlerine şunu ekledi:

– İnsanlığa faydalı olan şeyler, müminin kaybettiği malı gibidir. Nerde ve kimde bulursa bulsun, hemen sahip çıkıp almalıdır!.

PEYGAMBERİMİZİN VEFAKÂRLIĞI

Yaşlı bir kadın hurma dalından edindiği asâsına tutunarak Resûlüllah'ın huzuruna girdi. Onu gören Efendimiz hemen ayağa kalkıp, mübârek cübbesini yere sererek buyur etti.

Ashâb, kadının gördüğü itibar ve iltifâtı merak ettiler. Gidince sordular:

– Ya Resûlâllah, bu kadın kimdir ki, cübbenizin üzerine oturacak derecede iltifâta nâil oldu?

Efendimizin cevabı şu oldu:

– Bu kadın bizim rahmetli Hatice'nin dostudur. Hayatta iken ona sık sık gelir, yardım eder, destek olurdu.

ALLAH RESÜLÜ, İNSANLARIN BİRBİRLERİNDEKİ HAKLARI KONUSUNDA SON DERECE TİTİZDİ

KUTLU DOĞUM ASRINDA DÜNYA NE DURUMDAYDI?

İslam'ın doğduğu devredeki dünyada iki büyük devletin halkla yönetim arasındaki münasebetlerine kısaca bir göz atalım. Sonra İslam'la onların kıyaslamasına geçebiliriz..

O günkü dünyanın iki büyük devletinden biri olan İran'ın ateşperest hükümdarı koyduğu vergileri anlatmak için halkı topladığı meydanda konuşurken, fakirin birinin şöyle bir feryadına muhatap olur:

– Efendimiz, susuz arazinden de vergi alacağım, diyorsunuz. Benim gibi hep kurak arazide yaşayan bir fakir, yağmur yağmazsa mahsul vermeyen araziden ne gelir elde edecek ki vergisini versin?.

Halkın içinde yönetimine hakaret edip isyan teşvikçiliği yaptığı gerekçesiyle İran hükümdarı, zavallı fakiri kalabalığın gözleri önünde ateşe attırarak yaktırmaktan çekinmez, kimse de buna karşı çıkma cesaretini kendinde göremez.

Bir de o günkü şarki Roma İmparatorluğun merkezi olan Bizans'a, yani İstanbul'a göz atalım. Bakalım orada halkla yönetim arasındaki münasebet ne durumda?

İmparator, Süleyman aleyhisselamı geçmek iddiasıyla inşasına başlattığı Ayasofya kilisesinde ülkesinin halkını kamçı zoruyla karın tokluğuna çalıştırıyordu. Bu cebri çalışmaya katılmak istemeyenler ise Sultan Ahmet meydanındaki o günkü hipodromda yağız atların kuyruğuna bağlanarak paramparça ettiriliyor; karın tokluğuna çalışmak istemeyenlere böylece gereken ders verilmiş oluyordu. Bundan sonra da zaruri bir tevekkülle gece gündüz kralın angaryasında karın tokluğuna çalışmak zorunda kalıyorlardı.

O günkü dünyanın iki büyük devletindeki yönetimin halkla münasebeti, aşağı yukarı bu vahşet ve şiddette idi...

Şimdi bir de aynı devrede Müslümanların Medine’de başlattıkları yönetimle halkın münasebetine bir göz atalım isterseniz. Bakalım onlar nasıl bir yönetim örneği yaşıyorlardı dünyaya karşı..

Efendimiz (sav) Medine’de halka hitap ettiği bir hutbesinde şöyle sesleniyordu insanlara:

– Ey insanlar! Yönetimimizde bulunduğum günden bu yana kimin sırtına bir kamçı vurmuşsam, işte sırtım. Gelsin o da bana vursun!.. Kimin kalbini kıracak bir söz söylemişsem, işte kalbim, gelsin o da bana aynı sözü söylesin!. Kimin hakkını almışsam, işte malım, gelsin o da benden hakkını alsın!.. Sakın içinizden biriniz demesin ki, hakkımı isteyecektim ama Resulüllahın darılacağından korktum da istemedim. Şunu kimse unutmasın ki, benim inançımda hakkını isteyene darılmak yoktur.

Bundan sonra şöyle devam ediyordu Müslümanların yöneticisi:

– Şunu iyi biliniz ki, benim en çok sevdiğim kimse,

benden hakkını alan, yahut ta helal eden kimsedir. Ancak bu suretle Rabbimin huzuruna üzerimde kul hakkı olmadan çıkabilirim!

Bu sözleri dinleyenlerden biri ayağa kalkarak:

– Ya Resulallah der, öyle ise benim zatınızda üç dirhem alacağım var, onu istiyorum!.

Bu talebinden dolayı yanındakiler onu ayıplamadıkları gibi, kendinde hiçbir korku ve endişe hissetmeden ifade eder isteğini.. Halbuki diğer yönetimlerde halkın içinde böyle bir isteğin cezası, ya ateşe atılmak, yahut ta halkın gözleri önünde at kuyruğuna bağlanarak dere tepe sürükletip paramparça ettirilmek iken Allahın Resulü bakınız ne diyor bu isteğin sahibine:

– Şu anda hatırlayamadım. Bu dediğin borcum, nere-den kaldı hatırlatır mısın?.

Adam cevap veriyor:

– Hani size çölden gelen bir fakir yardım istemişti de, sizde bulunmadığından emriniz üzerine ben vermiştim, onu talep ediyorum..

Bu hatırlatmadan sonra Resulüllahın cevabı aynen şöyle oluyor:

– Amcamın oğlu Fazlı! Borcum sabit olmuştur, hemen kalk git, beni kul hakkından kurtar!.

Evet kutlu doğum asrında onlar öyleydi, biz de böyleydik!

PEYGAMBERİMİZ SARHOŞA DAHİ LANET OKUNMASINA İZİN VERMEDİ

LANET VE BEDDUA MÜSLÜMANIN AĞZINA YAKIŞMAZ

Bir adına da beddua dediğimiz lanet okuma alışkanlığı, hayata İslam kültürüyle bakamayanlarda bir öfke yatıştırması şeklinde yaşanmaktadır. Öfkesini frenlemesini bilmeyenler, beğenmedikleri bir işin sahiplerine kolayca veryansın edebiliyorlar:

– **Allah belasını versin.. lanet olsun..** gibilerden sözleri kurşun gibi kullanmaktan çekinmiyorlar.

Halbuki, kızgınlığını böyle beddualarla yatıştırmak, bu gibi tehlikeli sözleri rastgele bir öfkeyle kullanmak, bir bela davetçisi olmak, bir musibet çağırıcısı durumuna girmektir. Çünkü ağız alışkanlığı ile yapılan beddua ve lanet kelimeleri, birer kurşun gibi hedefine isabet edebilir; bela ve musibete muhatapları maruz bırakabilir. Bu sonuçtan bedduayı yapan da vicdan azabı çekip pişmanlık duyabilir..

Bundan dolayıdır ki, Efendimiz (sav) Hazretleri kolay kolay beddua etmemiş, hele mecbur kalmadıkça hiçbir yerde lanet okumamıştır. Hatta bu konuda yaptığı ikazda buyurmuş ki:

– **Birine lanet okuyup beddua etmeyin. Layık**

değilse sözünüz kendinize geri döner; bedduayı kendinize, laneti nefsinize yapmış olursunuz!

Anlaşılan odur ki, İslam kültürü almış Müslüman, lanete dilini alıştırmaz; her öfkelenmede hemen sorumsuzca bedduaya yönelmez. Hatta muhatap bedduaya layık bir kusur ve günahın sahibi gibi görünse de..

Evet, muhatap lanet ve bedduaya layık bir günah ve kusurun sahibi olarak görünse de lanet yapılmamalı, bedduaya alışılmamalıdır..

İsterseniz bu mühim konuyu yine önemli bir misalle netleştirelim de, kalbimizde bir şüphe, gönlümüzde bir vesvese kalmasın. Çevremizdeki günah ve kusur sahiplerine dahi yumuşak davranıp lanet okumaktan uzak duralım.

İslam'dan önceki devrede kapıldığı içki alışkanlığını henüz tümüyle terk edememiş birini Resulüllahın huzuruna getirdiler. Efendimiz zaman zaman ona nasihatlerde bulunur, bu alışkanlığını terk etmesini tavsiye ederdi. O da verdiği esprili cevaplarla Efendimize tebessüm ettirirdi. Ancak bu defa efendimiz bu adama sitemli bir kelime kullandı. “Yine sopalık bir iş mi yaptın” dedi.

Bu kelimeyi fırsat bilenler, adamı tekme tokat sopalamaya başladılar. Kimi ayağındaki ayakkabısıyla, kimi de elindeki elbisesiyle dövüyorlardı adamı.. Derken adam ellerinden kurtulup kaçmayı başardı. Ancak geride kalanlardan biri öfkesini yenemeyerek laneti bastırdı.

– Allah lanet etsin bu sarhoş Himara! dedi.. Himar lakabıyla da anılırdı adam.

Bunu duyan Efendimiz, sarhoş bile olsa hiçbir müslümana lanet okunmasına razı olmadı da buyurdu ki:

– Kardeşinizin arkasından lanet okuyarak ona o

kötülüğü yaptıran şeytana yardımcı olacağınıza, dua edip te kurtulmasını isterseniz ya?

Bundan sonra bir hatırlatma daha yaparak buyurdu ki:

– Vallahi lanet okuduğunuz o içen adam, Allah'ı ve Resulünü seviyor!.

Evet, cahiliye devrindeki kötü alışkanlığından kendini kurtaramayıp içmeye devam eden bir bağımlıya dahi, Resulullahın yapıcı ve yardımcı bakışı böyleydi. Beddua edilerek ona o kötülüğü yaptıran şeytana yardımcı olma yerine, dua edilerek kurtulmasına destek olunmasını istiyordu. Müslüman'ın görevinin de şeytana değil, insana yardım olduğunu işaretliyordu.

Hadis kitaplarında Hz. Ömer ve Ebu Hüreyre'nin de içinde bulunarak rivayet ettikleri bu olay, çevremize karşı takınacağımız sevecen tavır ve yapacağımız dua konusunda bizlere fevkalade yapıcı ölçüler veriyor. Demek ki Müslüman, kime karşı olursa olsun beddua ve lanet insanı değil, dua ve şefkat insanı olmalı; tepkiyi değil etkiyi tercih etmelidir. Yıkıcılık değil yapıcılık Müslüman'ın vaz geçilmez vasfı olmalıdır.

Hayata İslam kültürüyle bakmak istiyorsa tabii... Olayları, Peygamberimizin ölçüsüyle yorumlamak niyetindeyse şüphesiz ki.

**ALLAH RESÛLÜNÜN TÛM ÇABASI,
DÜNYADA DA AHİRETTE DE ÜMMETİNİN
MUTLULUĞU İÇİNDİR**

**SENİ ANNEN UNUTUYOR, AMA
PEYGAMBERİN UNUTMUYOR!**

Anneler, yavrularını ne kadar severler? Onlara ne kadar yakın alâka duyar ve şefkat, merhamet duygusu içinde olurlar?

Size sorsak ki, anneden daha şefkatli ve merhametli biri var mıdır?

Belki diyeceksiniz ki, hayır, yoktur!

Ben arzedeyim. Anneden daha şefkatli ve merhametli biri vardır ve bu da Allah'ın Resûlüdür. Kime şefkat ve merhamet duyar biliyor musun? Ümmetine!

Evet, Resûlüllah'ın ümmetine duyduğu şefkat ve merhamet, bir annenin yavrusuna duyduğu şefkat ve merhametten bin defa yüksek ve kuvvetlidir!

Nitekim mahşerde bütün anneler, bütün babalar, gördükleri dehşet ve korkudan **“nefsî, nefsi”** diye bağıracaklar, kendi nefislerini düşünmekten başka bir şey akıllarına gelmeyecek!..

Ama Allah'ın Resûlü, işte bu anda bile:

– **Ümmetî, ümmetî!** diye feryad edecek, bunca deh-

şet ve korkulu durumlarda bile ümmetini düşünecek, ümmetine şefaata etmenin yollarını arayacaktır.

* * *

Hicrî dördüncü asırda, İslâm inancı üzerine yazılmış güzel bir kitap olan “Sevâdül’azam”ı okurken bu gerçeğe bir daha şahit oldum. İzin verirsiniz sizi okuduklarımla başbaşa bırakayım. Aynı hakikatı siz de yakından müşahade edesiniz.

Âişe validemiz anlatıyor:

“... Bir gece Resûlullah’ı yanımda bulamadım. Etrafta ararken O’nun namazda olduğunu anladım. Rukûa varınca “Ümmetî, ümmetî” diye inliyordu, secdeye varınca “Ümmetî, ümmetî!” diye tekrar edip ağlıyordu. Bu ısrar ve inleyişi beni meşgul etmişti. Bana dedi ki:

– Ya Âişe, bu halim senin hayretine mi gidiyor?

Sonra şöyle devam etti:

– Ben yaşadığım müddetçe ümmetim, ümmetim! diyeceğim.

– Kabrimde yattığım müddetce ümmetim, ümmetim! diyeceğim.

– Sura üflenince ümmetim, ümmetim! diyeceğim... Bütün Peygamberler mahşerde nefsi, nefsi! derken ben yine ümmetim, ümmetim! diyeceğim.

Benim bu ısrarım ve istirhamım üzerine Rabbim nida edecek:

– Ya Muhammed! (sav) kaldır başını, bu kadar arzula-
dığın ümmetine git, benim birliğime iman ve senin hak
peygamber olduğuna tanıklık edenlere şefaatta bulun. Sa-
na bu yetkiyi verdim, buyuracaktır...

Benim şefaatom, ümmetimin büyük günah işleyenleri-

ne de Őamil olacaktır!..”

Evet, evladın annesine duyduğu Şefkat ve merhametin bin kat fazlasını Res l llah Aleyhisselam ümmetine duymakta ve her an onların  hret huzuruyla alâkadar olmaktadır. Hatta g nahk r ümmetine dahi bu Şefkat ve merhametini teŐmil etmekte, azıcık bir hürmet ve bağlılığı dahi Őefaataına sebep görmektedir.

Öyle ise O’nun bu yüce Şefkat ve merhametine layık olmak isteyen ümmeti, hâlâ onun sünnetine ilgisiz, ikazlarına al kasız kalabilir mi?

Peygamberine karşı böylesine alakasızlık ve l ub lilik, müslümana Şefaata layık olma hali kazandırır mı?

– Aziz mü’min, seni annenden bin kat fazla seven ve sana her an Şefaata imk nı arayan Res l llah’ı sen de annenden bin kat daha fazla sevmen, günlük hayatında onun sünnetine tabi olman gerekmez mi? Sevgiler karşılıklı değil mi? O’ndan sana Şefkat ve merhamet, senden o’na ilgisizlik ve l ub lilik, reva mı?

**PEYGAMBERİMİZİN İNSAN KAZANMAK İÇİN
GÖSTERMEDİĞİ SABIR, YAPMADIĞI FEDAKÂRLIK
YOKTU**

**CEHENNEME ADAM
İTELEMEK, HÜNER DEĞİLDİR**

Şu söz gerçeğin ta kendisidir:

– Hüner, cehenneme adam itelemek değil, cennete insan kazanmaktır!

Evet, hüner budur. Cennete insan kazanmak.

Eline küfür damgasını almış, kızıp öfkelendiği herkese bu damgayı basmak;

– Kafir, fasık, imansız, dinsiz, **gibi mânâsı ağır sözler söyleyip insanları cehenneme göndermek kolaydır, ama veballidir, mes’uliyetlidir. Asla bir hüner değildir.**

Şimdi bu konuda size düşündürücü bir örnek arzedeceğim izin verirseniz.

Efendimiz (sav), Medine’de tebliğ ve irşadını sürdürüyor, yani adam kazanmaya büyük gayret gösteriyordu.

Müşriklerden inatçı bir adamı, **Hakem bin Keysan’ı** karşısına almış, İslâm’ın özellik ve güzelliğinden uzun zamandır söz edip, anlatıyordu.

Ne var ki Hakem’de ne bir iman ve ne de insaf işareti

görülüyor, hâlâ inat ediyordu. Üstelik yer yer alaycı sözler de söylüyor, İslâm'ın aleyhine iddialarda bile bulunuyordu.

Şahit olduğu bu ters tutumdan rahatsız olan Hazret-i Ömer, bir ara kendine hakim olamayarak söylenmişti:

- Ya Resûlallah, bu adam ıslah olmaz. Bırak da işini bitireyim şu terbiyesizin.

Efendimiz (s.a.v.), Hz. Ömer'in bu çıkışından memnun olmamış, Hakem'den ümidini de kesmemiştir. Anlatmaya devam etti. Bir ara öyle bir durum meydana geldi ki, Hakem'in gönlünde ısınma, vicdanında da değerlendirme başladı.. Derken daha fazla dayanamayıp kelime-i şehadet-i yüksek sesle söyleyerek açıkça İslâm'a girdiğini ilan etti. Sabrın sonu güzel olmuş, yerli yersiz itirazlar eden Hakem'e gösterilen sabır, neticesini vermişti.

Hakem'in İslâm'a girişine çok seven Efendimiz (s.a.v.) çevresine döndü ve Hazret-i Ömer'e de bakarak şöyle buyurdu:

- Size kalsaydı, bunun boynunu vuracak, cehenneme bir adam göndermiş olacaktınız. Ama gördünüz ki, sabrın ve hoşgörünün sonu hayırdır, zaferdir. Cehenneme bir adam değil, cennete bir mü'min kazandınız. Bu netice size ders olmalıdır.

Evet, bu netice hepimize ders olmalıdır.

- Hüner cehenneme adam itelemek değil, cennete mü'min getirmektir.

Öyle ise peşin hükümlü olmayınız. Sabrınızı, tahammülünüzü yitirmeyiniz, ümidinizi hemen kesmeyiniz. Bekleyiniz sabrederek, tahammül göstererek, kalpleri ve gönülleri kazanmayı düşünerek...

Bir gün Hakem, Medine pazarında geziyordu. Öteden

kendisini gören Hazret-i Ömer, söylenmeye başladı:

– Eğer Resûlullah (sav) Hazretleri beni dinleseydi, Hakem şimdi imansızın biri olarak cehennemde olacaktı. İyi ki Resûlullah (sav) Hazretleri beni dinlemedi de sabretti, onu cennete gidecek bir mü'min haline getirdi.

* * *

Bir hayli sabır ve tahammül sonunda imana gelmiş olan bu Hakem, İslâm'a çok hizmetler verdi, gazalarda bulundu, savaşlardan asla geri kalmadı. En sonunda çöldeki kabilelere İslâm'ı anlatmak için giden yetmiş hafızlı kervanın içinde yerini almış, Maun kuyusu başında da ani baskında şehadet şerbetini içmişti.

Akla gelen bir soru:

– Bu kadar sabra, tahammüle gerek var mı?

Efendimizin bir hadisi bize bu konuda da ölçü vermektedir. Şöyledir hadisin meali:

– Senin vasıtanla bir adamın imana gelmesi, sahralar dolusu koyun, kuzu, deve, sığır sadaka vermenden üstündür.

Evet, sahralar dolusundan da fazla sadaka sevabı elde etmek isteyen; İslâma adam kazansın, imandan mahrum birinin iman sahibi olmasına sebep olsun. Az şey degildir bu.

EFENDİMİZİN CÜBBESİNİ KENDİNE KEFEN YAPMAK İÇİN İSTEDİ

ALLAH RESÛLÜ HİÇBİR İSTEĞİ BOŞ ÇEVİRMEZDİ

Efendimiz Hazretleri halkıyla bütünleşiyor, onlardan biri olarak aralarında bulunuyordu.

Her ne kadar göklere yükselince Cebrail'in bile geçemeyeceği yerlere uzanıyor, onu dahi geçiyor idiyse de halkının arasında onlardan biri olmayı tercih ediyor, asla üstünlük görüntüsü vermiyor, vermeyi tavsiye de etmiyordu.

Nitekim halktan biri olan bir hanım, eliyle hazırladığı güzel bir cübbeyi (bürde) Efendimiz (sav)'e hediye etmiş, O da beğenerek giymeyi kabul etmişti. Kadın, Efendimiz (sav)'in üzerinde cübbeyi gördükçe mutlu oluyor, benim hediyemi kabul buyurdu, diye için için seviniyordu.

Ne var ki Efendimiz (sav)'in bir âdeti vardı. Biri gelir de O'ndan beğendiği bir şeyi isterse vermezlik etmez, isteyen boş çevirmezdi. Ne kadar kendi ihtiyacı olsa da verirdi.

Köylünün biri de gelmiş, Efendimiz (sav)'in üzerindeki bu cübbeyi beğenmiş, hatta parmaklarıyla inceledikten sonra da şöyle demişti:

– Ya Rasûlallah, bu kumaştan daha güzel bir ku-

maş görmedim!

Tebessüm eden Efendimiz (sav) anlamıştı adamın cübbeyi istediğini.

Hemen cevap verdi:

– Eve geçeyim de başka şey giyip sana vereyim bu cübbeyi beğendiysen.

Efendimiz (sav) biraz sonra evine geçmiş; ama orada bulunanlar da adamı sorguya çekmeye başlamışlardı:

– Bilmiyor musun Rasûlullah (sav)’ın âdetini, kim ne isterse kendi ihtiyacı olsa da verir, boş çevirmez. Sen Rasûlullah (sav)’ın sırtındakini istedin, halbuki ona ihtiyacı vardı, giyyordu. Keşke bir cübbe merakından feragat etseydin de istemeseydin!..

Adam söylenenleri büyük bir sükûnetle dinledikten sonra cevabını şöyle verdi:

– Siz çok haklısınız. Ben böyle bir istekte bulunmamalıydım, cübbe merakım beni bu duruma getirmemeliydi. Ama şunu da unutmayın ki benim isteğim güzel kumaştan yapılmış bir cübbe giyme hır-sından kaynaklanmamaktadır.

– Ya neden?

diyerek sanki üşüştüler adamın başına.

O da açıkladı niyetini:

– Ben, dedi, bu cübbeyi sırtıma giymeyeceğim, aksine evime götürüp sandığımda saklamak istiyorum. Bir gün emr-i Hak vaki olunca geride kalanlarım bunu sandıktan çıkarıp beni bu cübbeye saracaklar, bu giysi benim kefenim olacak. Böylece Resulullah (sav)’ın cübbesini ateşe layık görmeyecek

olan Rabb'im, içindeki benim cesedimi de yakmaz!..

Bu defa da ashap birbirlerine bakiştılar.

Pişmanlık duymaya başlamışlardı anlaşılan.

– Keşke senin düşündüğünü biz de düşünseydik de, biz isteseydik bu niyetle elindeki cübbeyi, demeye getirdiler...

Aradan kısa bir zaman geçti. Ashap bir cenazeye iştirak ettiler. Musalla üzerindeki Rasûlullah (sav)'ın cübbesine sarılmış şekilde gördüler.

Sordular:

– Kimdir bu?

Dediler ki:

– Odur, o!

Hayıflanmalar tekrar başladı:

– Nasip meselesi demek ki. Bunca zamandır biz düşünemedik de ona kısmet oldu. Demek o bizden çok layıkmiş buna.

İçlerinden kalbi uyanık biri ilave etti:

– Dış görünüşe pek aldanmamalı, iç oluş mühim, iç oluş!

* * *

Ne dersiniz, sizce de öyle mi? Cübbeyi aldığı için sevinde mi, yoksa alamadığı için üzülende mi iç oluş?

Hangisi daha layık bu mükâfata? Yoksa ikisi de mi?

SÜNNETİNİ YAŞIYARAK PEYGAMBERİMİZİ UNUTMAYAN KİŞİYİ, PEYGAMBERİMİZ DE UNUTMAZ

RESÜLÜLLAH, HANGİ ÜMMETİNİ TANIYOR?

Kürsünün dibine oturmuş, vaaz veren hocayı bütün varlığıyla dinliyordu. Söylenenleri bir bir zabtediyor, sonra da derin bir tefekkür süzgecinden geçirerek benimseyip amel etmeye çalışıyordu.

O gün Peygamberimizin sünnetlerinin öneminden bahseden Hoca Efendi, bir ara şunları da söyledi:

– Peygamberimiz yirmi üç sene peygamberlik hayatı yaşamıştır. Bu hayatı boyunca takındığı tutum ve tavırları ki, bunların adına sünnet demekteyiz. Bu sünnetleri işleyen ümmetiyle Efendimizin çok yakın alâkası vardır. Zira ümmetinden sünnetini ihyâ edenlerin sayısınca Peygamberimizin sevap ve fazîlet derecesi artmakta, her sünnetin ifâ edilışinde bir derece daha makamı yükselmektedir.

Hoca Efendi ayrıca şunu da açıkladı:

– **Peygamberimiz, sünnetini yaşayan, kendine derece kazandıran bu ümmetini, babanın çocuğunu tanıyışından daha iyi tanır.**

Dinlediklerini can kulağıyla dinleyen muhterem zat, kalkıp evine gitti. Giderken karar veriyordu:

– Bundan böyle öğrendiğim bütün sünnetleri elimden geldiğince yerine getireceğim, ayrıca sünnetin sâhibine de devamlı salâvatlar getirmeyi hiç ihmal etmeyeceğim.

Kararını aynen tatbik de etti. Soruyor, “Sünnettir” denince, onu kendine âdet olarak yerleştirmeye çalışıyordu. Nihayet kendini o hale getirdi ki, günlük hayattaki bütün hareketlerini sünnet üzere yapmaya başladı. Toplum içinde tam bir sünnet temsilcisi oldu.

İş yerini açarken besmele ile açıyor, satış yaparken gizlice besmele çekiyordu. Ancak, bu sıralar işleri pek iyi gitmiyordu. Hattâ son aylarda bir hayli de borçlanmıştı. Paraya çok ihtiyacı vardı. Kimseye açmadığı maddî sıkıntısı had safhaya eriştiği bir günde, rüyasında Resûlullah Aleyhisselâm’ı gördü.

Kendisine tebessümle bakan Efendimiz şöyle diyordu:

– Paraya çok ihtiyacın var değil mi sevgili ümmetim? Sen beni her gün hatırlarken, ben hiç seni unutmuyum? Hemen git, Kisaî’ye müracaat et, ihtiyacın olan parayı ondan iste. Şayet işi yokuşa sürecektse olursa, de ki: “Sen, sünnetlerini tam olarak yerine getirmeye çalıştığın Resûlullah’a, âdetin olan yüz salâvat-ı şerîfeyi dün akşam getirmedi!”

Heyecanla uyandı, sabahın erken saatinde şehrin ileri gelenlerinden Kisaî’ye gitti, ödünç para istedi. Kisaî’nin tereddüdünü sezinceden de şöyle dedi:

– Sen her gece Resûlullah’a yüz salâvat-ı şerîfe getirdikten sonra uyurdun. Dün gece bunu ihmal ettin!

Kisaî bu sözü duyunca dikkat kesildi.

– Gerçek söylüyorsun, dün gece bu sünneti ihmal ettim. Bana bunu hatırlattığın için sana minnettarım. Bu iyiliğinden dolayı sana borçlandım. Buyur, bu borcumun

karşılığı olarak şu iki yüz dirhemi al. Bunun yarısını borcuna ver, yarısını da ihtiyacına harca!..

Böylece borcundan kurtuldu, işini de yoluna koymuş oldu.

Bu olay, çevrede duyuldu. Birçok kimse Resûlullah'ı rüyasında gören zatın borcuna, bizzat Allah Resûlünün çare bulduğunu düşünerek rüyâ merakına kapıldılar. Gece uyurken, keşke biz de Resûlullah'ı görsek diye niyet ederek yatıyorlardı. Nitekim böylelerinden biri de aynı niyetle yattıktan sonra niyetine nâil oldu. Rüyasında Resûlullah'ı gördü. Yanına yaklaşıp elini öpmek istedi ise de, Resûlullah:

– Ben seni tanı mıyorum, sen kimsin? diye sordu.

O da:

– Yâ Resûlâllah, sen ümmetini, babanın çocuğunu tanıdığından fazla tanır mışsın. Öyle dediler. Ben de senin ümmetinden biriyim.

Bu defa Resûlullah'ın cevabı şöyle oldu:

– Benim tanıdığım ümmetim, benim sünnetimle amel eden ümmetimidir. Ümmetim benim sünnetimi ne kadar tanırsa, günlük hayatında sünnetlerimi yaşayarak beni ne derece anarsa, ben de onları o kadar tanırım. Seni ise hiç tanıyamadım. Sünnetimi icrâ edip de benim makamımı yükseltenler arasın da, sen yoksun o halde...

Rüya sahibi, mahcubiyet içinde uyanınca ağlamaya başladı. O günden sonra, günlük hayatında Peygamberimizin sünnetlerini yaşamaya gayret gösterdi.

Ne dersiniz?.. Bu vak'anın bizi ikaz eden tarafı var mı?

Resûlullah bizi ne kadar tanıyacak acaba?

**ALLAH RESÛLÜNE İMAN VE SEVGİ,
SA'D'LARIN İMAN VE SEVGİSİ GİBİ OLMALI...**

**“VALLAHİ, MUHAMMED YALAN
SÖYLEMEZ”**

“– Eğer Sa'd'lar bu işe el atarsa Muhammed artık hiçbirimizin muhalefetinden korkmaz!..”

Mekke müşrikleri, Cebel-i Ebû Kubeys dağındaki konuşmaları sırasında ortaya attıkları bu endişelerinde hak-sız değillerdi. Zîra, “Sa'd'lar” diye bahsettikleri, Medine’de hâkim Evs ve Hazrec kabilelerine reislik eden iki nüfûzlu liderdi. Bu iki Sa’d'ın İslâm’a girmeleri halinde Medine’nin havası birden değişebilirdi!

Nitekim korktukları başlarına da gelmedi değil. Zengin olduğu kadar da itibarlı bir aile çocuğu olan Mus’ab, İslâm’a bir türlü yaklaşmayan anne-babasını Mekke’de terkederek Medine’ye İslâm’ı tebliğe koşmuştu. Kısa zamanda da Mekke müşriklerinin müslüman olmalarından korkup durdukları Sa’d’larla tanışarak bu iki reisin İslâm’a girmelerini te’min etmişti. Mus’ab’ın İslâm’a girmelerini sağladığı bu iki Sa’d’dan biri “Evs kabilesinin Seyyidi” sayılan (Sa’d bin Muaz) idi.

Mus’ab’la karşılaşınca sahip olduğu bâtil ve yanlış inançları tamamen terkedip, kafasında pırlıl pırlıl iman meş’alesini yakmaya başlamış olan bu Sa’d, o güne kadar küfür ve zulme âlet olan itibar ve nüfûzunu, derhal iman

ve İslâm yolunda kullanmaya karar vermiş; bu sebeble Abdü'l-Eşhel kabilesini Medine'nin bir meydanlığına topladıktan sonra şöyle konuşmuştu:

– Ey Abdü'l-Eşhel! Beni nasıl bilirsiniz?

İşin sonu nereye varacağını bilmedikleri için hep birlikte cevap verdiler:

– Seni kabilemizin reisi olarak tanır, içimizde en akıllı ve en doğru düşünenimiz olarak biliriz.

– O halde, sizin akıllı ve doğru görüşlü Reisiniz hakkınızda kötü bir karara varır mı?

Abdü'l-Eşhel halkı büyük bir itimatla:

– Asla! Reismiz şimdiye kadar hakkımızda dâima en iyiyi düşünmüştür. Bundan sonra da bizim için en iyiyi düşünüp, en doğru karara varacağına inanıyoruz, dediler.

Sa'd bin Muaz, artık istediği teminatı almıştı. Son cümlesini söyleyebilirdi şimdi.

– O halde şunu iyi bilin ki, yanlış düşünmeyeceğine, dâima isabetli karar vereceğine inandığınız reisiniz Sa'd bin Muaz, bu andan itibaren İslâmiyeti kabûl etmiş, Hazret-i Muhammed'in Âhir Zaman Peygamberi olduğuna tereddütsüz iman etmiştir. Sizin de aynı şekilde İslâm'a girmenizi, bâtil yoldan kurtulup, hakîkata kavuşmanızı ister!

Bu son cümle üzerinde, meydanı dolduran kalabalık arasında yer yer şaşkınlıklar, itirazlar, birbirleriyle ağız münakaşaları başladı. Sa'd bin Muaz bulunduğu yüksek yerden kabilesinin nabzını yokluyordu. Biraz evvel, işin bu noktaya varacağını akıl edemeyenler Sa'd'a bağlılıklarını, sadakatlarını bildirirken, şimdi yer yer:

– Artık kendimize yeni bir reis seçmeliyiz... Lât ve Uz za putlarımızı da bırakamayız ki... gibi bir sürü gürültü

ediyorlardı. Sa'd bin Muaz'ın reislik mevkii tehlikedeydi. Şimdi Sa'd ya İslâmiyet'i, ya da reislik makamını tercihle karşı karşıyaydı. Sa'd kat'i kararını bulunduğu yüksek yerden tekrar duyurdu:

- Şunu iyi biliniz ki, ben ya İslâmiyet'i, yahut da sizin resiliğinizden birini tercihe mecbur kalırsam, riyaset makamınızı hemen boşaltıyor, İslâmiyet'te karar kıldığımı ilân ediyorum!.

Bu sözleriyle o günkü insanların elde etmek için su gibi kan döktükleri kabile resiliğine bir tekme vurmaktan çekinmemiş olan Sa'd bin Muaz, şunu da ilâve etti:

- Bundan sonra Abdü'l-Eşhel'in erkekleri ve kadınları ile Müslüman oluncaya kadar konuşmak bana haram olsun. İslâmiyet'i kabûl edip Hak yolu buldukları takdirde ancak görüşmeyi devam ettiririm...

Bu ihtarından sonra Sa'd bin Muaz, Abdü'l-Eşhel halkını meydanda bırakarak evine girip kapısını kapattı. Ziyaretçi kabûl etmediğini de kapıya diktiği nöbetçiye bildirdi. Gelenler ricalarının faydasızlığını, reislerinin inancından dönmesine imkân olmadığını anlayınca başka çâre bulamadılar. O güne kadar kopmaz bir bağ ile bağlı bulundukları reislerinin isteğine uyarak Abdü'l-Eşhel halkı hep birlikte İslâm'a girdiler.

Haber Mekke'de bomba gibi patladı. Müşrikler heyecanla konuşuyorlardı:

- Evs kabilesi reisi Sa'd bin Muaz, buradan giden Mus'ab'ın vasıtası ile İslâm'a girmiş, Hazrec kabilesi reisi Sa'd bin Ubade de nerde ise Müslüman olmak üzere imiş!

Mekke müşriklerinde yer yer korku, öfke ve telâş baş gösterdi.

Sa'd bin Muaz eskiden, sık sık gittiği Mekke'de kadîm dostu Ümeyye bin Halefle konuşur, onda misafir olurdu.

Ümeyye de Şam'a giderken uğradığı Medine'de Sa'd bin Muaz'ın evinde kalırdı. İslâm'a girdikten sonra bir ara Sa'd bin Muaz bu eski dostluğa dayanarak Mekke'ye Kâbe'yi tavâf etmeye geldi. Evinde misafir kaldığı Ümeyye bin Halef'den, kimsenin bulunmadığı bir sırada Kâbe'yi tavâf etmesinin te'minini istedi.

Ümeyye:

– İşte şimdi öğle sıcağında herkes gaflettedir, gel götüreyim de tavâfını yap, dedi.

Birlikte Harem-i Şerife geldiler. Karşılarına birden Ebû Cehil çıkıverdi, Ümeyye'ye:

– Yanındaki hani şu iki Sa'd'dan biri değil mi? dedi. Ümeyye:

– Evet o'dur, diye cevap verince, Ebû Cehil ileri geri konuşmaya başladı:

– Siz buradan putlarımızı terkederek gidenlere kucak açıyor, yardım ediyorsunuz. Onlara bakarak diğerlerine de aynı fikir geliyor. Sizin gösterdiğiniz iyi muamele içimizde birçoklarına cesaret telkin ediyor. Dinimizi terkettikleri yetmiyormuş gibi, bir de buradan kaçanları güzel karşılıyor, bizi günden güne za'fa düşürüyorsunuz. Bunun en büyük sorumlularından biri sensin. Lât ve Uzza'ya yemin ederim ki, senin himayende olmasaydı Sa'd'ı evine, çocuklarının yanına sağ salim döndürmezdim... diye bir sürü tehditler savurdu.

Sa'd bin Muaz, Ebû Cehil'in tehdit dolu sözlerine şu karşılığı verdi:

– Sizin Şam'a gidecek kervan yollarınız bizim Medine'nin yakınından geçer. Bana uygulamayı düşündüğünüz muamelenin daha şiddetlisiyle karşılaşacağınızı unutmayın!

Sa'd, bu karşılığı yüksek perdeden gayet pervasızca vermişti. Bu yüzden eski dostu Ümeyye:

– Sa'd! Bu vâdinin efendisi olan Ebû'l-Hakem'den daha yüksek sesle konuşma!.. diyerek Sa'd'ın kolundan tutup geri çekmek istedi. Sa'd buna da:

– Bırak yâ Ümeyye! Zaten ben, senin de öldürüleceğini Resûl-i Ekrem'den işitmiştim... diye söylendi.

Bu cümle Ümeyye'nin beyninde şimşekler gibi çıktı:

– Beni Mekke'de mi öldürecekler?

– Bilmiyorum! Sadece Resûlüllah'dan senin öldürüleceğini duydum.

Ümeyye şimdi Ebû Cehil'i unutmuş, hakkındaki haberin dehşetiyle tutuşmuştu. Eve gelince karısına:

– Sa'd'ın söylediklerini duydun mu? dedi. Karısı:

– Hayrola, ne varmış? dedi. Ümeyye, Sa'd'dan duyduklarını anlattı.

Karısı:

– Vallahi Muhammed yalan söylemez. Öyle söylemişse doğrudur, sen de sakın Mekke'den çıkma, diye tembihte bulundu.

İşte bunun için Bedir savaşı hazırlığı başladığı sırada, Sa'd'ın verdiği haberi hiç aklından çıkartmayan Ümeyye, müşrik ordusuna iltihak etmek istemedi. Ebû Cehil ile Utbe ise:

– Madem ki sen kadınlar gibi ocak başında oturacak, savaşa katılmayacaksın, şu sürmedanlık ile şu baş örtüsünü al da kendini süsle... diyerek fena halde küfür arkadaşlarına hakaret ettiler. Daha evvel Bilâl-i Habeşî Hazretleri'ne ettiği işkenceleri hatırlayan Ümeyye ise, Müslümanların eline bir geçtiği takdirde, kendine layık görüle-

cek muameleyi tasavvur etmekte güçlük çekmiyordu. Buna rağmen:

– Çarpışma başlayınca bir yolunu bulup kaçar, eve saklanırım, diye bir plân kurarak Ebû Cehil’in gözü önünde müşrik ordusuyla Bedir’e doğru yola çıktı.

Yolda eski dostu Sa’d’ın söylediklerini aklından geçiriyor, Mekke’deki ilk Müslümanlara ettiği işkenceleri hatırlıyordu. Bilâl-i Habeşî’nin göğsü üzerine bastırıldığı kayaların altından kurtularak kaçıp Medine’ye gittiğini, belki de bu çarpışmada karşılaşacağını düşünüyordu. Vesvese ve korkunç hayaller içinde Ebû Cehil’in alaylarından kurtulmak için kızgın kumların üzerinde zoraki adımlarla yürümeye çalışıyordu.

Beri tarafta ise İslâm ordusundaki gizli münâfıklar, müşrik ordusunun sayı bakımından çok fazla olduğunu ileri sürüp, karşı konulmasının imkânsızlığını yayıyor, Müslümanların mâneviyatını bozmak istiyorlardı.

Fısıltıları duyan Resûl-i Ekrem Hazretleri, Bedir’e iştirak eden kabile reislerinin ayrı ayrı fikirlerini sordu:

Sa’d bin Muaz şöyle cevap verdi:

– Yâ Resûlâllah! Düşmana karşı koymak için bize mi soruyorsunuz?

Resûl-i Ekrem Hazretleri:

– Evet, sizin görüşünüzü öğrenmek istiyorum!

Sa’d:

– **Vallahi biz senin getirdiğin İslâm’a şüphesiz olarak inanıp, iman ettik. Artık siz bize (Süveyş’i işaret ederek) “şu Kızıl Deniz’e dahnınız!” deseniz tereddütsüz dalarız...** diye cevap verdi. Bu cevaptan çok duygulanan Resûlüllah, Sa’d’a dua ettiler.

Nihayet iman ve küfür ordusu Bedir’de karşılaşmış, başta Ebû Cehil olmak üzere küfrün elebaşları lâıyk olduğu cezalarını bulmuşlardı. Bir ara Bilâl-i Habeşî Hazretleri, abasına bürünen birinin kendisinden yüzünü saklamaya çalıştığını gördü. Dikkatle bakınca tanıdı onu ve yüksek sesle bağırdı:

– Ey Müslümanlar! İslâm’ın azılı düşmanı Ümeyye burada!...

Ve Ümeyye’ye ilk darbe, vaktiyle ayaklarından tutarak Mekke sokaklarında sürüm sürüm sürüdüğü, Habeşli bir köle diye en âdi hakaretleri reva gördüğü Bilâl-i Habeşî Hazretleri’nden indi. Onu diğerleri takip etti. Bu sırada yetişen Sa’d bin Muaz:

– Allahü Ekber! diyerek Resûlullah’ın evvelce verdiği haberin nihayet tahakkuk ettiğini ifade etti.

Böylece İslâmiyet’e kabilesiyle iltihak etmiş olan bu Sa’d bin Muaz, Bedir’den sonra Uhud’a da iştirak etti. Gözbebeği oğlu Amr’ı Uhud’da şehid verdiği sırada, kendisini teselli etmek isteyenlere karşı şunları söyledi:

– Teselli bir musîbet karşılığı olur. Oğlum Amr’ın şehâdetini bir musîbet değil, erişilmesi her kесе nasip olmayan büyük bir mazhariyet biliyorum. İslâm için oğlum Amr kâfi değildir, babası Sa’d’ın da feda olması gerekirdi!... Bunun için teselliye muhtaç görmüyorum kendimi.

Nitekim Hendek muharebesinde sağ tarafından yaralanan Sa’d’ın şöyle duâ ettiğini görmekteyiz:

– Yâ Rabbi! Eğer İslâm düşmanlarıyla çarpışma bitmişse beni İslâm’ın bir şehidi olarak huzuruna al. Eğer savaş devam edecekse beni bu hizmetten mahrum etme!..

Sa’d’ın duâsı kabûl olmuş, şehâdeti de çarpışmanın bitiminden sonra vukubulmuştu...

**SES TONUNUN YÜKSEKLİĞİ YÜZÜNDEN KENDİNİ
EVE HAPSEDEN SAHABEYE, PEYGAMBERİMİZ
NE MÜJDE VERDİ?**

ALLAH RESÛLÜNE SAYGININ BÖYLESİ...

Otobüste, trende, vapurda, uçakta, her nerede olursan ol, yine de sâkin ve yavaş konuşmayı tercih et. Muhatabının işiteceği seviyeden fazla sesini yükseltme. Zira ihtiyaçtan fazla bağırıp çağırarak konuşmak, İslâmın edeb ve terbiye anlayışına uygun düşmez.

Sokakta yürüyen, bir mecliste oturan sadece siz değilsiniz. Sizinle birlikte başkaları da yürümekte, diğerleri de oturmaktadır. Nasıl başkalarının hürriyetinin başladığı yerde sizin hürriyetiniz biterse, yanınızdakilerin rahatsız olmaya başladığı anda da sizin konuşma hakkınız kalkar, uyarı ve hatırlatmaya müstehak hale gelirsiniz.

Sanılmasın ki mütebessim bir edâ, sakince bir ses tonuyla konuşmak sadece medenî bir nezaket icabıdır. Hayır, aynı zamanda İslâmî bir edeb, Peygamberimizin sünnetinde yer alan bir görgü gereğidir bu.

Zaten bu girişi de İslâm'ın konuşma edebindeki bu ölçüsünü dikkate vermek için yapmış bulunmaktayım. Sanırım, arzedeceğim şu vak'a benim gibi sizin de dikkatini zi çekecek, İslâm'ın konuşma usulünde ses tonuna varın-

caya kadar açık hükümler getirip, prensipler vaz'ettiğini takdirle göreceksiniz.

Önce, bilhassa büyüklerin huzurunda yavaş konuşmayı emreden Hucûrât sûresindeki âyetin meâlini okuyalım :

- Ey îman edenler, sesinizi, Peygamber'in sesinden fazla yükseltmeyin. Onun huzurunda birbirinize bağırıp çağırdığınız gibi konuşmayın. Böyle yapacak olursanız ameliniz -haberiniz olmadan- mahvolabilir!..

Büyüklerin, bilhassa Cenâb-ı Peygamber'in huzurunda sâkin ve yavaş konuşmayı emreden bu âyetten sonraki âyetler, yavaş ve sâkince konuşmanın takvâ alâmeti olduğunu da bildirmektedir.

Peygamber'in huzurunda edebe riayet etmeyip, yüksek sesle konuşmanın amelin mahvına sebep olacağını bildiren bu âyetin ihtarı üzerine, ashâbdan Sâbit bin Kays ortadan kayboldu, cemaat arasında görülmemeye başladı. Resûlullah, onu her namazda arıyor, fakat bir türlü bulamıyordu. Diğer ashâb da Sâbit hakkında herhangi bir şey bilmiyorlardı.

Nihayet bir adam vazifelendiren Resûlullah, Sâbit'i arayıp huzuruna getirmesini emretti. Vazifeli kimse bir ara onu evinde yakaladı. Resûlullah'ın emrini tebliğ edince Sâbit direnemedi, heyecan ve mahcubiyetle Mescid-i Saâdet'e girdiler. Hazret-i Resûlullah'ın ilk suâli şu oldu:

- Yâ Sâbit, âniden aramızdan kaybolmana sebep nedir?

Sâbit'de derin bir utanç ve ulvî bir heyecan vardır.

Şöyle cevap verdi:

- Yâ Resûlâllah, ben huzurunuzda şimdiye kadar yüksek sesle konuşmuş, kalın ve kaba sesli bir adamım. Halbuki geçenlerde nâzil olan âyetle huzurunuzda sesimizi yükselterek konuşmamız menedil-

di ve yüksek sesle konuşanların amellerinin mahvolacağı da bildirildi. Bu yüzden ben ameli mahvolmuş bir adam olarak evime kapandım, aynı hatayı işlemeye devam etmemem için kendimi hapsettim. Şu anda kendimi huzurunuzda yüksek sesle konuşan bir cür'etkâr olarak görüyor, bu hatâ yüzünden Cehennemlik olacağımı düşünüyorum.

Yüksek sesle konuştuğu için Cehennemlik olacağından korkmaya başlayan Sâbit'in bu derece hassasiyeti, orada bulunan ashâbın gözlerini yaşartırken onun geleceğini keşfeden Resûlullah, şu haberi verdi:

– Yâ Sâbit! Sen üzülme! Zira korktuğun gibi Cehennemlik olacak değilsin. Belki sen şükür içinde bir hayat yaşayacak, (şehid) olarak da öleceksin!.

Bu işaretin mânâsı açıktı. Hayatı boyunca İslâma kavuşmanın şükürü içinde mutlu yaşayan Sâbit, ömrünün sonunda bir de şehidlik rütbesine nâil olacaktı.

Aradan seneler geçti ve hicretin on birinci senesinde çıkılan Yemâme gazâsında şehidler tesbit eden ashâb, içlerinden birinin başı ucunda ibretle toplandılar, hep birlikte:

– Sadaka Resûlullah! demekten kendilerini almadılar.

Zira bu şehid Resûlullah'ın huzurunda yüksek sesle konuştuğu için kendisini evine hapseden Sâbit'ten başkası değildi!. Resûlullah'ın haber verdiği gibi de şükür içinde geçirdiği ömrünü, şehitlikle noktalamıştı.

* * *

Şuurlu mü'minler Allah Resûlüne sözde değil özde bağlıdır. Ona en ufak bir saygısızlığı bile, kendini cehenneme atmak gibi ürkütücü sayarlar.

**ELDEKİ İMKÂNLARI PAYLAŞARAK KULLANMAK
VE İNSANLARIN FİKİRLERİNE DEĞER VERMEK...**

**İŞTE, PEYGAMBERİMİZİN HALKA
KARŞI ÖRNEK TAVRI...**

Kelime-i şehâdetin son cümlesini hatırlayabiliyor musunuz?

Ne diyoruz son cümlede?

- Ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve Resûlühû.

Bu cümlesinin sonunda, “abdühû” ve “Resûlühû” kelimesi, Peygamberimizin iki şahsiyetinin bulunduğunu haber veriyor:

- Abdühû kelimesiyle Peygamberimizin bir kul, **Resûlühû** kelimesiyle de bir peygamber olduğunu ifade etmiş bulunuyoruz.

Şimdi bu ayırımın hikmetine geçiyoruz.

Müslümanlar, Peygamberimizin insan üstü nübüvvet cihetini taklid edip de peygamber gibi mu’cize gösteremezler.

Ama kulluk şahsiyetini taklid eder, beşerî tarafını kolayca benimseyebilirler. Zaten sünnetin tatbiki de, onun ancak bu beşerî şahsiyetini taklid etmekle mümkün olur.

Size Peygamberimizin bu kulluk şahsiyetinden örnek teşkil eden iki olay arzedeceğim. Belki sizleri de düşündürecek, ibret ve hayretinizi çekecek, daha kesin bir şevkle bu ölçüleri benimsemenize sebep olacaktır.

Bedir gazâsına çıkılmaktadır. Develerine ortaklaşa binen ashâb, Bedir'e doğru ilerlerken, Resûlullah da arkalarında bulunmaktadır. Resûlullah'ın devesine de üç kişi ortaklaşa binme durumundadır. Nitekim Resûlullah bir müddet binmiş, sonra inerek binme sırası gelene deveyi terk etmiştir.

Ancak yürüyen üç sahâbe, hep birlikte ısrara başlamışlardır.

- Yâ Resûlâllah, siz binmeye devam ediniz; biz de yürümeye devam edelim. Siz yürürken bizim deveye binip de gitmemiz bize huzur vermez!

Resûlullah'ın cevabı ne oldu biliyor musunuz?

Bakın, Fahr-i Kâinat'ın cevabı aynen şöyle:

- Siz, yürümekte benden daha kuvvetli değilsiniz. Şayet mes'ele yürüyerek sevap kazanmak ise, sevaba muhtaçlık bakımından ben sizden az ihtiyaç sahibi değilim!

Risalet şahsiyetiyle semalara uçup, Sidretü'l-Münteha'yı geçen Allah'ın Resûlü, kulluk şahsiyetiyle ashâbına böyle âdil ölçülerle muhatap olup ümmetine de bu şekilde örneklik ediyor, adâlet anlayışını fiilen gösteriyordu.

Devam ediyoruz:

Gaziler nihayet Bedir'e varır, suya yakın bir yere inerler. Ancak civarı çok iyi bilen Habbab, bir ara ayağa kalkarak şöyle konuşur:

- Yâ Resûlâllah, burada konaklama işi, size vahiyle mi bildirildi, yoksa şahsî fikrinizle, bir harb

tedbiri tercihinizle mi burayı seçmiş bulunuyorsunuz?

Şöyle cevap verir Allah'ın Resûlü:

– Hayır, bir vahiy emri olarak burayı tercih etmedim. Kendi şahsî fikrim ve aklî tedbirimle buraya inmeyi uygun buldum. Yâni, tamamen kulluk şahsiyetimin neticesidir bu seçim.

O zaman Habbab şöyle der:

– Öyle ise, burası bu düşündüğünüz maksad için en uygun yer değildir. Benim bildiğime göre, ilerde suyu bol ve tatlı bir kuyu vardır. Müşrikler o kuyunun yakınına ineceklerdir. Biz onlardan önce, o kuyunun yakınına gidip orada konaklayalım. Diğer su kuyularını kapatıp, o kuyunun suyunu da hazırladığımız büyük havuza doldurarak susadıkça içelim. Müşrikler ise susuz kalıp güç duruma düşsün, neticede saldırılarından cayıp çekilmeye mecbur olsunlar!..

Bakın, ümmetine örnek olan Resûlüllah'ın cevabına:

– Fikir, Habbab'ın fikridir. Kalkın su başına gidiyoruz!

Diğer ashâb da iştirak ettiği için kalkılıp otuz üç yaşındaki Habbab'ın teklif ettiği yere gidilir. Diğer kuyular aynen kapatılıp, tek kuyu açık bırakılır ve neticede bilindiği gibi büyük Bedir Zaferi kazanılır...

İşte size Resûlüllah'ın kulluk şahsiyetinden iki misâl.

Birincide yirminci asrın insanının henüz varmadığı sosyal adâlet anlayışı, diğerinde de etrafına danişıp, isabetli görüşlere uyma anlayışı..

Ne dersiniz, düşündürücü değil mi?..

PEYGAMBERİMİZ İNSAN HAKLARI KONUSUNDA SON DERECE DUYARLIYDI

KİYÂMETTE KISAS VARDIR, ONA GÖRE...

Hazret-i Resûlüllah'ın sözlerini büyük bir dikkat ve saygı ile dinleyen bir adam, insanlara yaptığı her kötü davranıştan, ahirette kisas olacağını duyunca düşünmeye başladı. Sonra da sualini şöyle sordu:

– Yâ Resûlallâh, benim yalan söyleyen, bana hıyânet eden, emirlerime sık sık isyan eden bazı kölelerim var. Ben de onlara kaba söz söylüyor, elimle dövüyorum. Benimle onların arasında da kisas olur mu kıyâmette?

Adâlet temsilcisi şöyle cevap verdi:

– Senin verdiğin ceza onların suçuna denkse kurtulursun. Suçundan fazla ise, o fazlalığın kıyâmette kisası vardır, bedelini ödersin.

Cevabı dinleyen adam titremeye başladı. Belli ki kölelerinin işlediği suç karşılık olarak verdiği cezadan emin değildi. Öfkeyle fazla vurmuş, ağır söylemiş olma ihtimali vardı. Bu durumda, o fazlalığın âhirette kisası olacaktı. Yâni, suçun karşılığından fazlayı teşkil eden tokatlar kendine dönecek, ağır sözler ona iade edilecekti...

Adam düşünmeye devam ederken Resûlüllah Hazret-

leri de ikaza devam etti.

– Okumadınız mı şu âyeti? **“Biz kıyâmette en adâletli teraziyi kurarız. Hiçbir canlı zulme uğramaz. İsterse onun hakkı hardal tanesi ağırlığında olsun. Mutlaka bize getirilir, hesabına geçirilir.”**

Adam ağlayarak kararını açıkladı:

– Yâ Resûlâllah, şahid olun ki, ben bu kölelerimin hepsini de âzâd ettim, bu andan itibaren hürdürler. Benim için kısıstan kurtuluş, ancak böyle mümkün olur.

Vak’ayı nakleden İbn-i Hacer-i Heytemî, Zevâcir’inde şunları da ilâve eder:

– **İnsanların hakkı hardal tanesi kadar da olsa zâyi olmayacağı, kısasla alınacağı gibi, hayvanların hakkı da zâyi olmayacak, hardal tanesi kadar da olsa insandan alınacaktır. Bu sebeble, hayvana taşıyamayacağı yük vurulamayacağı gibi, tahammül edemeyeceği kadar da aç, susuz bırakılamaz. Haksız yere vurulup dövülmez! Çünkü kısas, hayvan hakkı için de söz konusudur.**

Hayvanlara zulmü günah-ı kebâir’den (büyük günahlardan) sayan müellif, şu olayları da sıra ile ilâve eder:

Resûl-i Ekrem Efendimiz Cehennem’e nazar ettiğinde bir kadının azab çektiğini gördü ve sordu:

– Senin buraya düşmene ne sebep oldu?

Dedi ki:

– Bir kediyi eve hapsettim. Aç, susuz kalmış, açlıktan ölmüş. O yüzden burada azab çekmekteyim.

Demek kediye zulmetmek, Cehennem’de azab çekmeye sebep olmaktadır.

Nitekim Hazret-i Ömer’in oğlu, Kureyş çocuklarının

oynadığı yerden geçerken, bir kuşu hedef alarak ok attıklarını gördü. Kuşcağız hedefte çırpınıyor, onlar da vurup vuramadıklarını inceleyerek eğleniyorlardı. Kendisini görünce kaçışan çocuklara:

– Bunu yapana Allah lânet etmiştir. Hiç merhamet yok mu sizde? buyurdu. Sonra da Resûlullah’tan işittiği hadîsi şöyle haber verdi:

– Kim bir canlıyı eğlence hedefi yaparsa, kendi de Allah’ın lânetine hedef olur.

Merhamet ve şefkat menbaı Resûlullah, öldürülmesi câiz olan hayvanların ölümü hakkında da şöyle buyurmuştur:

– Öldüreceğiniz zaman onları en kısa acı ile öldürün, azab çektirmeyin!

Bundan dolayıdır ki ateşle öldürmeyi asla tasvip etmemiş, ateşin Allah’a mahsus bir azab şekli olduğunu bildirmiştir. Nitekim bir gazada ashâb, karınca kümesinin bulunduğu yeri ateşe verince, üzüntüsünü izhar ederek şöyle buyurmuştur:

– Ateşle azab, ateşi yaratana mahsustur, kullara değil!

* * *

Günümüzde kuş gribi bahanesiyle, kanatlı hayvanların canlı canlı yakıldığını gördük. Bu işlemin ne büyük bir zulüm olduğunu düşünün artık.

TÜKETİCİ HAKLARIYLA İLGİLİ İLK DÜZENLEMİYİ PEYGAMBERİMİZ YAPMIŞTIR

İSLÂM'DA ALDATMAK YOKTUR

Habban... Babası Munkız gibi kendisi de sahabîdir. Hem de Medineli sahabî, ensârdan...

Habban, Allah'ın Resûlü'nü bir gölge gibi takip eder, ondan hiç ayrılmak istemezdi. Nitekim Uhud harbinde ve diğer gazâlarda hazır bulunup, kahramanlıklar göstermiş, hiçbir gazâda Resûlüllah'tan uzak kalmayı arzu etmemiştir.

Resûl-i Ekrem Hazretleri bundan dolayı Habban'ı severdi; her gördüğü yerde, ona tebessüm ederek bakardı.

Habban, aynı zamanda fasih bir konuşma kudretine de mâlikti. Pek rahat konuşur, maksadını kolay anlatıp, işini aldanmadan hallederdi.

Ne var ki, istikbalin ne getireceğini herkes gibi Habban da bilmiyordu. Mâruz kaldığı bir imtihandan sonra, bunu öğrenmiş oldu.

Bir gazâda hemen herkesten önce kalenin dibine atılmıştı. Düşman ise yukarıdan aşağıya taşlar bırakıyor, altındaki gazilerin ölümüne sebep olacak duvarlar uçuruyordu.

İşte Habban'ın başına bu anda bir taş düşmüş, Habban zâhiren bakıldığında ölümle burun buruna geldiği halde, Allah'ın lûtfuyla başında açılan derin yara, sonradan iyi olarak kurtulmuştu.

Ancak, bütünüyle de selâmete ermiş değildi. Başına aldığı o darbeden sonra, dilinde pelteklik, zekâsında da birazcık gerilik hâsıl olmuştu.

Bu yüzden alış-verişte maksadını kolayca ifâde edemiyordu. Aldığı malın gerçek değerini bilemediği gibi; sağlamlık, sakatlık durumunu da rahatça idrâk etme melekesinden mahrum bulunuyordu.

Habban'ın bu hâlini çarşıda, pazarda satış yapan yabancılar bilmiyorlardı. Bu yüzden de Habban çoğu yerde aldanıyor, hem istediği malı alamıyor, hem de aldığı malı pahalı almaktan kurtulamıyordu.

Eskinin dili lâf yapan, zeki Habban'ı, nihayet bir gün Resûlullah'a gelip, durumunu şöyle anlattı:

– Yâ Resûlâllah, ben alış-verişte çoğu zaman aldanıyorum. Hem fiyatta, hem de malın kalitesinde bende yanlışma hâsıl oluyor. O anda malın ne kalitesini kestirebiliyorum, ne de gerçek fiyatını?..

Gazâda mâruz kaldığı başına taş darbesinden sonra akîl melekesinde böyle bir zâfiyet halinin meydana geldiğini bilen Hazret-i Resûlullah, Habban'a şöyle bir imtiyaz sözü verdi:

– Habban! Sen alış-veriş yaparken, malı aldığın adama, “Müslümanlıkta aldatma yoktur” de!

Bundan sonra Efendimiz çarşıya, pazara haber salıp, Habban'a tanıdığı hususî durumu şöyle ilân etti:

– Dikkat ediniz, Habban'la alış-veriş edenler bilsinler ki, Habban ne alırsa tam üç gün muhayyedir.

 gün zarfında geri getirirse malı geri alınacaktır. Şayet  günden sonraya kalırsa malı kabûl etmiş sayılır, pazarlıktan dönme olmaz.

Bundan sonra Habban da, ashâb da birbirlerini iyice tanıdılar. Habban alış-veriş yaparken parola gibi, hemen ilk sözünü söylerdi:

– Müslümanlıkta aldatmak yoktur!

Anlaşıldı ki, bu kimse, aldığı malda  gün muhayyerlik hakkı olan Habban’dır. Mâruz kaldığı meleke zâfiyeti yüzünden malın değerini ve kendisine uygunluğunu, ancak üç günde seçip, tesbit eder. Yahut yakınlarının tasvibini alır.

Böylece Habban, ashâb arasında imtiyazlı bir kimse olarak şöhret buldu.

Bu olay da, tüketiciler hakları ile ilgili ilk düzenleme olarak tarihe geçti.

PEYGAMBERİMİZ BORCUNU, ALACAKLININ VERDİĞİNDEN DAHA GÜZEL KARŞILIKLA ÖDERDİ

HAYIRLI MÜSLÜMAN İŞTE BÖYLE OLUR

Müslümanların ilk ve son örnekleri Allah'ın Resûlü Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'dır. O'nun hayatında geçen bütün hâdiseler, O'na iman eden insanlara yegâne rehber ve nümûnedir.

Bundandır ki, Hazret-i Resûlüllah'ın yirmi üç senelik peygamberlik hayatında her türlü hâdisе cereyan etmiş; daha sonra kıyâmete kadar dünya hayatında başa gelebilecek tüm olayların birer aslı ya açıkça, ya da imâî ve işarî şekilde Hazret-i Resûlüllah'ın zamanında vukû bulmuştur.

Sizlere bir alacaklının haşin tutumu karşısında Hazret-i Resûlüllah'ın gösterdiği anlayışından bir misâl nakledeceğim. Herhalde siz de benim gibi, bunu borç konusunda örnek bir olay olarak ibretle okuyacak, hayretle tefekkür edeceksiniz.

Vak'ayı Müslim'den özetliyorum:

İhtiyaç sahipleri Hazret-i Resûlüllah'a gelir, müşkül durumlarını arz ederlerdi. Hazret-i Resûlüllah da elinde varsa onların ihtiyacını karşılar; yoksa birinden ödünç

alır, sıkıntıda bulunan adamı kendisini borçlandırma pahasına da olsa rahatlatmaya çalışırdı.

Bu gibi yardımlar yüzünden Resûlullah bazen rastgele kimselere de borçlanır, onlar da rastgele bir kabalık içinde alacaklarını isterlerdi.

İşte Hazret-i Ebû Hüreyre'nin şahid olduğu şu olay, bunlardan birini teşkil etmektedir.

Resûlullah Hazretleri'ne bir adam gelip haşin bir şekilde konuştu:

- Yâ Resûlâllah, şu borcunu versen ya; ben daha fazla beklemek istemiyorum!

Borcunu isteyen adam, Resûlullah'ın vereceği cevabı beklemeden:

- Böyle borçluluk mu olur? Hâlâ borcunu vermedi!.. gibilerden hürmetsiz şekilde, ima yollu konuşmaya devam etti.

Halbuki, Hazret-i Resûlullah, henüz cevap vermemiş, onun hoşuna gitmeyecek bir karşılıktaki bulunmamıştı. Ama o, cevabı beklemeden lüzumlu lüzumsuz konuşmasına devam ediyordu.

Ashâb buna üzüldüler. Hattâ içlerinden bazıları:

- Müsaade buyur yâ Resûlâllah, şu saygısız herife haddini bildirelim, dediler.

Resûlullah'ın bunlara cevabı ne oldu biliyor musunuz? Bakın ne buyurdu:

- Dokunmayın ona. O alacaklıdır. Alacaklı ise hak sahibidir. Hak sahibinin ise konuşmaya hakkı vardır!

Bu ikazı dinleyen ashâb, alacaklıya karşı susmuş vaziyette beklemeye başladılar.

Resûlullah şöyle emir verdi:

– Benim buna borcum olan bir deveyi, aynı yaşta deve satın alarak ödeyin.

Aradılar, taradılar, ama adamın alacağı yaşta ve kıymette bir deve bulamadılar. Buldukları deve, adamın verdiği deveden daha kıymetli bir deveydi.

Dediler ki:

– Yâ Resûlâllah, bulduğumuz deve, adamın devesinden daha kıymetli bir devedir. Daha kıymetli bir deveyi de vermek istemeyiz.

Hazret-i Resûlullah şu karşılığı verdi:

– Alacaklıya verdiğinden daha iyisini verin. Bundan çekinmeyin. Zira Müslümanın hayırlısı, borcunu en güzel şekilde ödeyendir!

İşte bundan sonra ashâb, hayırlı Müslümanı târif ederken, evvelki târife şunu da ilâve ettiler:

– Hayırlı Müslüman, borcunu en güzel şekilde ödeyen Müslümandır!

EFENDİMİZ MAHŞERDE ÜMMETİNİ ABDEST AZALARININ PARLAKLIĞIYLA BİLECEK

“KALBİM TEMİZ” İDDİASI, KURTULUŞ İÇİN YETERLİ Mİ?

Değerli okuyucum Hüseyin Alagöz'ün bir arkadaşı var. İyi bir dost. Lakin namaz kılmıyor. Sadece kılmamakla kalmıyor, namaz kılanlara da bazan sataşıyor ve diyor ki:

– Sen namaz kılmakla bir şey elde edemezsin. Kalb temizliğine bak. Kalbin temiz olmadıktan sonra namazla kendini kurtaramazsın!

Hüseyin Bey bunlara pek cevap vermiyor, durumu bize sormuş. Diyor ki:

– Ben namaz kılmakla bir şey elde edemez miyim? Bu namazsız dostum da bir şey kaybetmez mi? İkimiz de eşit mi olacağız mahşerde? Hatta ona göre, onun kalbi temiz olma ihtimalinden dolayı, namaz kılanı da geçmiş mi olur? Ne dersiniz?

Bu konuya birçok bakımdan cevap vermek mümkün. Ben sadece bir noktadan cevap vereceğim.

Bilindiği üzere mahşerde Peygamberler, ümmetlerine şefaath edecekler. Dolayısıyla Resûlullah Aleyhisselam da ümmetine şefaath edecektir.

Bir kimseyi Resûlullah Aleyhisselam mahşerde ümmet olarak tanımaz, sahip çıkmazsa onun kurtuluşunun olmayacağı da belli. Acaba Resûlullah Aleyhisselam ümmetini nasıl tanıyacak, ona nasıl sahip çıkacak?

İsterseniz bu konuyu Efendimizle (s.a.v.) ashabı arasında geçen bir sual-cevapla açıklayalım.

Bir gün ashabdan biri sorar:

– Ya Resûlullah, biz senin ashabınız, yani ümmetiniz, bizi bizzat yüzyüze gördün, tanıdın. Mahşerde de aynı şekilde görünce hemen tanırırsın. İnşallah bize sahip çıkar; şefaat edersin.

Bizden sonra gelecek nice ümmetin olacaktır. Onları bizim gibi yüzyüze görmeyeceksin. Mahşerde görmediğin ümmetini nasıl bilecek; nasıl sahip çıkacaksın?

Efendimizin (s.a.v.) cevabı şöyledir:

– Ben onları abdest azalarındaki parıltılarından bilip tanırım mahşerde. Benim ümmetim mahşer halkı içinde abdest azalarının nuruyla belli olur. Tıpkı atların alınlarındaki beyazlar gibi parlar abdestle yıkadıkları azaları. Ben de onları uzaklardan bakınca tanır, sahip çıkarım.

Evvel, vermek istediğim cevap budur okuyucumuzun namazsız dostuna.

Resûlullah Aleyhisselam namazsız, yani abdestsiz adamı nasıl tanıyacak? Namaz kılmadığına göre abdest de almıyor demektir. Abdest almayanın azalarında bir nur, bir işaret görülmeyecek, böylece kendisine sahip çıkan bir şefaatçi bulamayacak mahşerde.

Bu durumda günde beş vakit abdest alıp namaz kılanla kılmayanın bir olduğunu söylemek mümkün olur mu? Yani Resûlullah Aleyhisselamın ümmet olarak tanıyıp

sahip çıktığı ile  mmet olarak tanımayıp sahip çıkmadığı aynı mıdır?

Kaldı ki, bu konuda Efendimizin (s.a.v.) bir ikazı da şöyledir:

– Mahşerde sorulacağınız ilk sual namazdan olacaktır. Şayet namaz sorgusundan geçebilirsiniz diğerlerinden kurtarma  midiniz çoğalabilir. Namazdan kurtaramayan, diğerlerinden kurtarsa da işi zordur.

Bu gibi ciddi konularda Bektaşî savunmaları insanı kurtarmaz. İnsan şeytana, şeytan vazifesi gören çevreye uymamalı, yaratılış gayesine uygun bir İslam  hayatta devam ve sebat etmelidir. Allah (c.c.) kendisine itaat edenle, isyan edeni bir tutmaz.

RESÛLÜLLAH'IN TERÖRİSTE VE TERÖR OLAYLARINA BAKIŞI NASILDI?

“ALLAHIM, MUHALLİM'İ AFFETME!”

Bu yazımda mezarın kabul etmediği bir adamdan bahsedeceğim sizlere.

Rasûlullah'ın beddua etme âdeti yoktur. Ama bu adama beddua etmiştir. Kimseyi huzurundan kovduğu görülmemiştir. Ama bu olaylarda o da görül-müş, adamı huzurundan kovmuştur.

Öyle ise fevkalâde bir olayla karşı karşıyayız demektir. Bu nasıl bir olay, nasıl bir vak'a, nasıl bir günah?.. Buyurun birlikte okuyalım. Okuyalım da İslâm'ın insan öldüren teröre nasıl baktığını, Allah Rasûlü (sav)'nün terörü nasıl yorumladığını açıkça görelim.

* * *

Mekke'nin fethinden sonraki **Huneyn** savaşı günlerindeydi.

Bir sahabe müfrezesi de civarda geziyor, düşmanın âni baskınlarına mani olmaya çalışıyordu. İşte bu sırada müfreze çölde bir atlıyla karşılaştı. Atlı, hemen selam verdi, bunlar da selamlarını aldılar. Bu demekti ki, selam veren Müslümandı. Alan da selamını almakla, aramızda bir düşmanlık yoktur. Sen bizden eminsin, korkma. demek istiyordu.

Buna rağmen müfrezede bulunan **Muhallim bin Cessâme** okunu çekmiş, selam veren adamın üzerine yürüyerek bir okla adamı atından düşürerek oracıkta öldürmüştü.

İşte bundan sonra öldürülen **Âmir bin Azbat**'ın yakınları toplanıp savaş meydanında bir ağacın altında dinlenmekte olan Allah Rasûlü (sav)'ne geldiler. Kısas isteğinde bulundular.

– Yâ Resulallah, bu **Muhallim bin Cessâme** nasıl bizim kadınlarımızın ciğerini yakıp gözlerinden yaşlar akıtırsa biz de onu öldürmek suretiyle onun kadınlarının gözlerinden yaşlar akıtacağız. Bu bizim hakkımızdır. **Muhallim**'i bize teslim eyle. O Amir'i aralarındaki eski bir düşmanlıktan dolayı, bile bile intikam için öldürdü, diye ısrar etmeye başladılar.

Ancak **Muhallim**'in lehinde şahitlikte bulunanlar da vardı. Selam verenin aslında 'Müslüman olmayan' bir düşman savaşçısı olabileceği ihtimali de ileri sürülüyordu. **'Korkudan selam verdi.'** deniyordu.

Bundan dolayı Efendimiz (sav):

– **Size diyetini vereyim, kısıstan vazgeçin,** diyerek ölenin yakınlarını razı etmeye çalışmış, bunda da muvaffak olarak yüz deveye uzlaşmayı sağlamıştı.

Böylece öldürülen taraftan bir husumet sürdürülmesi söz konusu olmaktan çıkmıştı. Ama **Muhallim** için mesele bu kadar kolay bitmeyecekti. Çünkü **Muhallim** selam veren bir adamı, eski bir düşmanlık sebebiyle öldürmüştü. Sonra da yanlışlık oldu süsü vermişti. Bu öyle geçirtilerebilecek bir hadise değildi. Nitekim **Muhallim**'e telkinde bulunanlar:

– **Git, Rasûlullah'dan özür dile, senin için Allah (cc)'tan af dilesin, günahından kurtul,** dediler. O da

Rasûlullah'ın huzuruna gelip yaptığından özür dileyerek Allah (cc)'tan af dilemesini istedi.

Ancak böyle bir iki cümlelik özürle koskoca bir adamı acımasızca öldürmenin sonucundan kurtulunabilir miydi? Şayet affedilme böyle kolay olacaksa, adam öldürmenin çok basit bir olay olduğu anlaşılmayacak mıydı? İstedğin insanı bir bahane bulup öldür, sonra da Rasûlullah'ın huzuruna gel, bir özür dile, mesele bitsin demek olmaz mıydı?

Nitekim Rasûlullah, af isteyen **Muhallim**'e karşı, hiç görülmedik şekilde tepkili bir tavır gösterdi ve dedi ki:

– **Selam veren adamı düşman sayıp nasıl olur da öldürürsün? Sana bu selahiyeti kim verdi?**

Muhallim, 'Özür dilerim, Allah (cc)'tan af dile.' diye sözlerini üç defa tekrar ettiyse de Efendimiz (sav) her defasında:

– **Selam veren insanın verdiği bu selamı hiçe sayıp öldüreni Allah (cc) affetmesin, çık git buradan!** diyerek Muhallim'i hem huzurundan kovdu, hem de af dileyemeyip aksine aftan mahrum kalmasını istemiş oldu.

Nitekim Resulullah'ın huzurundan uzaklaşan **Muhallim** bir haftadan fazla yaşayamadı. Kahrından öldü, yakınları da onu bir mezarlığa defnettiler.

Ne var ki suçsuz adam öldüren **Muhallim**'i mezar da kabul etmiyordu. Sabah bakanlar onu toprağın dışarıya attığını gördüler. Gelip çaresizliklerini anlatan yakınlarına, Rasûlullah'ın son cevabı şöyle oldu:

– **Siz yine onu mezarına gömün, toprak ondan daha kötülerini kabul etmiştir, onu da kabul edecektir. Ancak Allah (cc) size ders vermek istiyor, masum bir adamı öldürmenin Allah (cc) yanındaki**

kötülüğünü göstermek için size ibret  rneği sunuyor. Sakın haksız yere adam öldürmeyin, selam veren   l me layık görmeyin, demiş oluyor, açıklamasında bulundu...

Siz söyleyin, savaş zamanında bile selam veren bir adamın öldürülmesine böylesine unutulmayacak bir tepki gösteren Allah Ras l  (sav), barış zamanında öldürülen bir insanın katili için neler söyler, neleri reva görürdü acaba?

Bu durumda,  sl m  terörden söz edilebilir mi, Müslüman'ın şu ya da bu bahane ile adam öldürmesi caizdir, denebilir mi?

 şte haksız yere adam öldürenin  kabeti, işte Allah'ın onun cesedini toprağa bile kabul ettirmeyişi, Rasûlullah'ın da insanlığa örnek tepkisi.

Böylesine ibretli ve dehşetli bir örnek meydanda iken hangi cahil ve gafil kimse çıkıp da, **“ sl m teröre izin veriyor. Müslüman, adam öldürmeyi dininden izin alarak yapıyor.”** diyebilir?

**ALLAH RESÛLÜNÜN TASVİP ETMEDİĞİ BİR YOLLA,
KENDİNİZİ ONA SEVDİREMEZSİNİZ**

**KENDİ HİZMET YAPMAK İÇİN
BAŞKASININ HİZMETİNE
MANİ OLMAK İSTEDİ**

Resûl-i Ekrem Hazretleri, Vedâ Haccı için Mekke'ye doğru yola çıkmıştı.

Bu yolculuk esnasında birçok ashâb da kafileye iltihak etmekteydiler. Ancak, Resûlüllah'a hizmet şerefi bir kişiye verilmişti.

Bu, Muammer bin Abdullah'tı.

Muammer, bilhassa gece yolculuğunda bilgisi ve becerisi olan bir zâttı. Resûlüllah'ın devesinin yanında yürüyerek, O'na nezaret edip hizmetinde bulunacaktı.

O'nun bu işteki ehliyet ve kabiliyetini bilen ashâb böyle düşünmüştü. Gerçi Resûlüllah'a hizmet için vazife almak isteyenlerin sayısı pek çoktu, herkes bu şereften nasibini almak istiyordu. Ama çoğunluk, Muammer'i daha liyâkatli görmüş, O'nu vazifelendirmişlerdi.

Ne var ki, bu hizmete sadece kendisinin lâayık olduğunu düşünen başka biri de yok değildi.

Aklî melekeleri iyi gelişmemiş, fikrî durumu tam inkişaf etmemiş dar ufuklu bu zât, sadece kendinin lâayık oldu-

ğunu sandığı bu hizmetin, mutlaka kendisine verilmesini istiyor, Muammer'in bu hizmete tâyinini bir türlü isabetli bulamıyordu.

Mekke'ye doğru uzanan yol boyunca gece-gündüz bunu düşünen iyi niyetli, fakat kötü hareketli adam, nihayet kendince hizmetin kendisine verilmesinin çaresini de buldu.

Gece Resûlullah'ın devesinin yanına sokulacak, içinde Hazret-i Resûl'ün bulunduğu mahmili deveye bağlayan kolan ipini gevşetecek, böylece mahmil de bir tarafa sarkacak, Muammer'in bu işe ehil olmadığı meydana çıkacaktır. İşte bundan sonra hemen onu görevden azledip yerine kendisini hizmete çağıracaklardı.

Enteresan bir olay değil mi? Allah'ın Resûlü'ne hizmet etmek için Allah'ın Resûlü'nün asla tasvip etmeyeceği bir yol tâkip edilmekte; kendisi hizmet edebilmek için başkasının hizmetini engelleme yolu denenmekte, üstelik bu yol da gayrimeşrûluk arzetmekte.

Her ne ise, biz gelelim asıl mes'elemize.

Sadece hizmeti aklına koyan, fakat bu hizmetin gerektirdiği beceriklilik, dürüstlük, güvenilirlik şartını asla düşünmeyen bu adam, nihayet düşündüğünü yaptı da...

Gecenin karanlığından istifadeyle Resûlullah'ın devesinin yanına yaklaşp devenin karnı altından geçen ipleri bir anda gevşetti!...

Neden sonra Resûlullah'ın içinde bulunduğu kulübe misâli mahmil, bir tarafa sarkmaya başlamış, Allah Resûlü için hayatı tehlike ihtimali belirmiştir.

Fakat Allah'ın Resûlü halim-selimdi. Karanlıkta yanında ilerleyen hizmetçisi Muammer'e seslendi:

– Mahmilin ipini iyi bağlamadın galiba, gevşek gibi geliyor bana?

Muammer zaten şüpheleniyordu. Hemen endişesini ifâde etti:

– Yâ Resûlallah, her zamanki gibi sıkı sıkıya bağladığımı çok iyi biliyorum. Buna rağmen gevşemişse bunda bir kasıt olsa gerek. Beni hizmetinizden alıkoyup yerime geçmek isteyen biri, karanlıktan istifadeyle gevşetmiş olabilir!

Resûlullah endişeye kapılan hizmetçisine garanti verdi:

– Hiç üzülme Muammer, senin yerine kimseyi tâ-yin etmeyeceğim!

Nitekim Vedâ Haccı esnasında traşını da O'na yaptıran Resûlullah:

– Muammer, dikkat et, kulağımın yumuşağını da sana teslim ettim, sakın kesmeysin, diye iltifat etmiş, Muammer de:

– Benim gibi âcizin biri Allah'ın Resûlü'nün saçlarını kesme şerefine lâıyk değildir, bunu tamamen Allah'ın bir ikrâmı olarak düşünüyorum, yâ Resûlallah... diye karşılık vermiştir.

Saâdet asrı; olaylar, hâdiseler meşheridir. Orada, günümüze ışık tutan her türlü misâli bulabiliriz. Yeter ki ibretle okuyup, dikkatle düşünelim.

İşte onlardan biri de, Hizmet için Hizmete mâni olma olayıdır. Allah Resûlünün tasvip etmesi mümkün olmayan hileli bir yolla, kendini ona sevdirmeye çabasıdır.

ALLAH RESÛLÜ İSLÂMA YENİ GİRMİŞ KİŞİLERİN HATALI TUTUMLARINA HOŞGÖRÜYLE BAKARDI

ADAM YETİŞTİRMEDE SABIR ÖRNEĞİ

Müslümanlar henüz parmakla sayılacak kadar azdılar. Medine’de mescide gelenlerden de anlamak mümkündü bunu. Ama, her geçen gün yeni yeni iltihaklar oluyor -tâbiri câizse- dâire her gün genişliyordu.

Ne var ki İslâm’a yeni iltihak edenlerin içinde bazıları kaba-saba hareket ediyor, önceden sahip oldukları bir takım hoş a gitmeyen halleriyle birlikte İslâm’a giriyorlardı. Bunlara ise sabır göstermek, kırıp kaçırmadan kusurlarını düzeltmek gerekiyordu. Yoksa gelenlerin kusur ve hataları görülüp de haşin bir ifâdeyle düzeltilecek olunsaydı, herhalde bu tavır, dâva nâmına faydalı olmayacak, gelenler belki de İslâm’dan uzaklaşacaklardı.

Nitekim İslâm’a yeni iltihak etmiş, yâni ashâbın içine henüz karışmış “Zülhuveysar” adında bir zâtın, kaba-saba konuşması, tutum ve tavrı, gerçekten rahatsızlık veriyordu.

Hattâ bir gün, bu zat, Hazret-i Resûlüllah’a:

- Yâ Resûlallah, Allah Cennet’ine sadece ikimizi koysun, başkalarını almasın! diyerek ne kadar dar bir anlayışa sahip olduğunu isbat da etmiş, Resûl-i Ekrem Hazretleri buna üzülmüşse de azarlamadan:

– Yazık ki uçsuz bucaksız bir sahayı çok dar bir çember içine aldın, diyerek tebessüm etmişti.

Ashâb içinde rahatsız edici tutumlarını devam ettiren bu yeni zât, bir gün ne yaptı biliyor musunuz?

Medine Mescidi'nin tabanı o gün çakıl taşlarıyla kaplıydı. Güneş bu çakılların üzerine tavandaki hurma yapraklarının arasından süzülerek iner, taşlardaki herhangi bir yaşlıgı hemen ânında kuruturdu. Bir gün mescidde bir gürültü çıktı. Ashâbın bir kısmı bağırıp çağırıyor, her biri bir şeyler söylüyordu.

Resûlullah bu gürültüyü duyunca hâne-i Saâdetinden dışarı çıkıp mescide girdiğinde, bütün ashâbı ayakta buldu.

Olay şuydu: “Allah Cennet’ine sadece ikimizi koysun, başkalarını almasın” diyecek kadar dar ufuklu olan “Zül-huveysar”, mescidin bir köşesini ıslatmış, yani bevletmiş; bu yaptığına itiraz edenlere de güneşin bunu hemen kurtacağını ileri sürerek, bunda ayıplanacak bir şey olmadığını söylemek istemişti.

Ashâbın ayaklanmasının sebebi buydu.

– Yâ Resûlallah, mescidimizi kirletti, secde yerlerimizi ıslattı... diye şikâyetle bulunuyorlardı.

Dâvasına adam kazanma örneği veren Resûlullah, bunlara karşı ne cevap verdi, biliyor musunuz?

– Kolaylık gösterin, kolaylık! Bilmiyor, öğrenmeye ihtiyacı olduğunu bu haliyle ifâde etmiş oluyor. Öğretin, anlatın, çağırıp bağırmayın!

Bundan sonra bir kova su getirten Resûlullah, kaba saba adamın ıslattığı yere döktürdü, hata sahibini azarlamadı. Sonra bu zât, zamanla olgunlaştı, ashâbın içinde değerli bir yer işgal etti. Ancak, siyerde ve hadis kitapların-

da “mescide bevleden zât” diye tarif edilmekten ve Resûlullah’ın hoşgörüsüne kıyamete kadar örnek gösterilmekten de kurtulamadı.

Demek isterim ki:

– Bir fikre inanan, bir dâvaya gönül veren, Resûlullah’ın bu sabırlı ve hazımlı tutumundan ibret almalı, kazanmak istediği kardeşlerinin kusur ve hatalarını yumuşak bir edâ, kaçırmayan bir seda ile düzeltmeli, müşfik bir tavırla öğretmelidir. Zira kusur ve hatalar insanın boyunda dolaşan zehirli akreb gibidir, kimse onu bilerek, farkında olarak taşımaz. Yeter ki, sünnete uyan bir anlayışla izah edilsin, adam kaçırmayan bir samimiyetle düzeltilmesi düşünölsün.

Bir gün bir haşîn adam gelir, Peygamberimizden yardım ister.

Efendimiz ona bir şeyler verir, sonra da sorar:

– Memnûn oldun mu?

Adam pek memnûn olmaz.

Efendimiz biraz daha yardımda bulunur. Adamda yine gözle görülür bir memnûniyet eseri olmaz.

Hattâ münâsib olmayan sözler de söyler. Bunu duyan ashâb adamı ayıplar, azarlamak isterler. Ama buna mâni olan Efendimiz, gidip bir şeyler daha getirerek adama verir ve tekrar sorar:

– Şimdi memnûn musun?

Adam razı olur.

– Şimdi git ve kardeşlerine de memnûn olduğunu anlat, diyen Efendimiz ashâbına şöyle hitâp eder:

– Sizinle benim hâlim, devesini kaybeden adamın hâli gibidir. Ben devemin huyunu bilir, onu memnûn ederek yakalarım, ama siz devenin huyunu bilmediğinizden etrafımı çevirir, ürküterek kaçırsınız.

PEYGAMBERİMİZDE İNSANLARI İYİYE GÖTÜRME SANATI

ŞERLİ İNSANLARA ALLAH RESÛLÜ NASIL DAVRANIRDI?

Her birimiz, kendi çapımızda sorumluluklar yüklenmiş, birçok kimselerle muhatap olmak zorunda kalmış kimseleriz. Karşılaştığımız insanların hepsi de, tarak dişi gibi aynı seviyede, aynı ölçüde olamazlar. Bunların içinde bazıları vardır ki, iyiyi, doğruyu, hakkı, kendi aklı ve mantığıyla görmüş; bizim tavsiye ve takviyemize asla ihtiyacı kalmamıştır. Biz bunlara alâka göstersek de, göstermesek de onlar sarsılmazlar; hak ve gerçek bildikleri yolda yürüyüp giderler. Ancak bazı kimseler de vardır ki, görecekları alâka ve mazhar olacakları iltifatla kuvvet bulurlar; doğruyu ve hakkı gösterdiğimiz yakınlık ve iltifatla daha fazla benimser, şevk duyarlar. Bizler, günlük hayatımızda, bu iki psikolojik gerçeği iyi teşhis edip, hesaba katmak zorundayız. Alâka ve iltifatsızlığımızdan zayıflayacak olanlara karşı, hassas olmak durumundayız.

Böyle bir dikkat ve hassasiyet, asla yanlış ve riyakârca bir tutum değildir. Çevresine etkili olmak isteyen, gönülleri kazanıp, düşmanlıkları gidermeyi düşünen bir kimse; bu iki rûh hâletini inceden inceye hesaba katmalıdır. Bu, aynı zamanda sünnettir de...

İsterseniz, fevkalâde ibretli ve değerli bir misâl de arz edelim bu konuda. Cenâb-ı Resûlüllah’a ait olan bu misâl, aynı zamanda Buhârî’nin “Edebü’l-Müfred”inde zikredildiğinden, değeri bir kat daha artmakta; bize sağlam bir örnek olduğu, daha da kesinlik arz etmektedir.

Hazret-i Âişe vâlidemiz nakleder:

– Bir adam Resûlüllah’ın huzuruna girmek için izin istemişti. Gelenin kimliği ve izin isteği ifade edilince, Resûlüllah hoşnud olmadığı bu adam için:

– **Ne kötü bir aşîret çocuğudur o!** buyurdu. Fakat buna rağmen, huzuruna girmesine müsaade etti.

Adam içeri girince, Resûlüllah derhal alâka gösterdi. İltifatta bulundu, memnun edici tavır gösterdi.

Neden sonra bir başkası da içeri girmek için izin istedi. Onun durumu da Resûlüllah’a arz edilince:

– **O, çok iyi bir aşîret çocuğudur!** diyerek onu da huzuruna kabûl etti. Fakat ona, evvelki kötü kadar iltifat etmedi, fazla alâka göstermedi.

Birinci kötüye gösterdiği alâkayı ikinci iyiye göstermeyince, durum Hazret-i Âişe vâlidemizin dikkatini çekti ve şöyle bir sual sordu:

– Yâ Resûlâllah! Evvelki adam için, kötü, dediniz; fakat içeri girince, güler yüz, tatlı dil ile de iltifatlarda bulundunuz. Bu ikinci için ise, iyi, dediniz; ama kötüye gösterdiğiniz alâka ve iltifatı, bu iyiye göstermediniz... Bu, birincisinden daha fazla iltifat ve alâkaya lâayk değil miydi?..

Resûlüllah’ın cevabı, şu meâlde oldu:

“Yâ Âişe! İnsanların en kötüsü; kendisi şerli olan ve çevresine de şer getirmesinden korkulandır. O kimseye alâka göstermesek, iltifat etmesek, hem

kendisi şerre düşecek, hem de bize şer getirecektir! Gösterdiğimiz alâka ve iltifat yüzünden, şimdi hem kendisini kurtarmak üzeredir; hem de bize şer değil, hayır getirecek inancı benimsemeye meyletmiş bulunmaktadır.

Ama ikincisi öyle değildir. O, hakkı ve gerçeği görmüştür. Ne bize şer getirir, ne de kendisi şerre düşer. İltifatımız az da olsa, haktan yüz çevirmez!”

Evet, reddi mümkün olmayan bir gerçektir ki, iltifat gösterilen katı ve haşin kimseler, yumuşarlar. Gösterdiğimiz iltifatla en azından düşmanlıkları zayıflar, sonra kaybolur, derken daha sonra da muhabbet duymaya başlarlar. Yeter ki ölçülü ve kararlı bir sabır gösterelim; mahzur meydana getirmeyecek şekilde muhatap olup, mukabele etmesini bilelim.

PEYGAMBERİMİZ, ADALET KONUSUNDA MÜSLİM-GAYRİ MÜSLİM AYRIMI GÖZETMEMİŞTİR

GERÇEK SUÇLU CEZASINI NASIL BULDU?

Tume bin Ubeyrik, komşusu Katade'nin evini bir gece kimsesiz buldu. Bundan istifadeyle derhal eve girip, içerideki bir zırhlı gömleği aldı. Fakat bu gömleği açıktan götürse, görenlerin kendisinden şüpheleneceklerini tahmin ettiği için, evin bir köşesinde bulunan un çuvalının içine koyup çuvalı da sırtlayarak evinin yolunu tuttu.

Ne var ki, Tume'nin kendisi sadece ismiyle müslümandı, öteden beri hırsızlığı kendine iş edindiği için, evini arayıp çaldığı un çuvalı ile gömleği bulabilirlerdi. Bu düşünceyle evinde de rahat edemedi. Tekrar çuvalı sırtlayarak komşusu olan Yahudi'nin kapısını çaldı:

- Bu çuvalı bir fakire vereceğim, sizde bir iki gün kalsın, dedi.

Yahudi'nin hiçbir şeyden haberi yoktu. Derhal kabul etti ve çalınmış çuval böylece Yahudi'nin evinde muhafaza altına alındı.

O gecenin sabahında ev sahibi Katade, evinden zırhlı gömleği ile un çuvalının çalındığını anlayınca araştırmaya başladı. Derken çuvalın dibindeki delikten dökülen beyaz un'un Tume'nin evine kadar sicim halinde uzandığını tesbit etti. Tume'nin evinden de tekrar çıkan un döküntü-

sü, yakınındaki Yahudi'nin evine ulaşınca:

– Tak!.. Tak!.. diye Yahudi'nin kapısını çaldı.

İçerden çıkan Yahudi:

– **Buyurun, bir emriniz mi var?** dedi. Katade:

– **Benim evimden çalınan zırhımla çuvalımın sizde olduğunu biliyorum. Onları almak için geldim,** dedi. Yahudi şaşkınlık içinde cevap verdi:

– **Ben sizden ne zırh, ne de çuval gibi bir şey aldım!**

– **Hayır, siz almadınız, fakat benim zırhımla, çuvalım sizdedir,** diye ısrar edince, Yahudi:

– **Buyurun öyleyse, evimi arayabilirsiniz,** dedi.

Katade içeri girip kapının arkasında duran un çuvalını sürükleyerek meydana çıkardıktan sonra:

– **İşte bu benim çuvalımdır,** dedi ve içinde saklı duran zırhı da çıkardı.

Yahudi hayret içerisinde kaldı, tekrar tekrar özür dileyerek bu hâdiseden kendisinin haberi olmadığını, komşusu Tume'nin bunu emanet olarak getirip verdiğini ifade etti ise de, yine de suçluluk duygusundan kurtulamadı.

Durum Resûlullah'a aksedip de hırsızlık meydana çıkınca, kabilesinde kendi gibi ne kadar ayak takımı varsa hepsini Resûlullah'ın huzuruna getirip konuşturan Tume, adamlarına şöyle şahidlik yaptırıyordu:

– **Yâ Resûlellah, Tume bir Müslümandır. Ona hırsızlık etmek yakışmaz. Hırsızlığı, çuval evinde bulunan Yahudi yapmıştır. Bir Müslüman böyle yüz kızartıcı iş yapabilir mi hiç?**

Gerek çalınan eşyanın evinde bulunmasıyla, gerekse bu şahidlerin aleyhindeki şهادetiyle Yahudi suçlu duruma düşmüş, kendini savunacak delil de bulamamıştı.

Böylece, sadece ismi Müslüman olan, fakat fikri ve ahlâkî İslâmiyet ile asla bağdaşmayan hakikî suçlu, kendinin Müslüman olduğunu, ötekinin de gayrimüslim olduğunu ileri sürerek, suçu iyice onun üzerine yıkmak istiyor, bir nevi İslâmiyet'i istismar ediyordu.

Cenâb-ı Resûlullah, hırsızın kendi gibi ayak takımlarını getirip de şahidlik ettirişini esas kabul edip, çuval ve zırh evinde bulunan Yahudi'yi hırsızlık suçuyla hemen cezalandırmadı. O gün ve gece beklemeyi tercih buyurdular. Nitekim bu bekleme sırasında hâdiseyle âlâkalı vahiy geldi, âyet-i kerîme nazil oldu. (Nisa Sûresi, âyet 105'den itibaren).

Bu âyet-i kerîmede Yahudi'nin suçsuz, fakat sadece görünüşte Müslüman olup, aslında İslâmiyet'i kendi ahlâksızlığı yönünde istismar eden sözde Müslümanın suçlu bulunduğu, cezaya müstehak olanın bu yalancı şahidli adam olduğu bildiriliyordu.

– Suçlarını insanlardan gizleyenler, Allah'dan nasıl saklayabilecekler? buyurularak, yalancı şahidlik edenler “hain” olarak vasıflandırılıyor; hainlere yardım edilmemesi isteniyordu.

Kur'an, böylece suçsuz gayrimüslimi kurtarıp, asıl suçlu sözde Müslümanı meydana çıkarınca, hırsız olan Tume, derhal Medine'yi terkederek Mekke'ye kaçtı. Fakat su testisi su yolunda kırılır, kabilinden orada zaten sadece ince bir iplikle bağlı bulunduğu İslâmiyet'i de âlenen terkedip yine hırsızlığına devam ederken bir gece hırsızlık için geldiği evin duvarının altında kalarak hak ettiği ceza-yı buldu.

Böylece adaletin 14 asır evvelinden tesiscisi olan İslâmiyet'in örnek bir hükmü daha beşeriyete mal oldu. Adaletin önünde Müslümanla Müslüman olmayan diye bir fark olmadığını İslâmiyet, ta o gün tescil etmiş bulundu.

KAMU MALLARINI HORTUMLAYANLARI RESÛLÜLLAH NASIL İKAZ ETTİ?

ATEŞTEN HIRKA GİYENLER

İnsanlarda mesuliyet hissi azaldıkça makam ve mevki hırsı da artıyor, belli mevkilere gelebilmek için, âdetâ savaşılar veriliyor.

– Neden böyle büyük mücadeleler göze alınıyor?

– O makam ve mevkiin getireceği imkânlar, kazandıracığı rantlar hesaba katılıyor da ondan.

– Ya oranın mesuliyeti, vebali, mükellefiyeti?

– Hayır. Onu hesaba katan yok!. Sadece getireceği imkân, bahşedeceği fırsat düşünüyor.

Aslında makam yükseldikçe vebali de çoğalır, mükellefiyeti de artar. Getireceği imkânın yanında yükleyeceği sorumluluğun ağırlığı da sahibini düşündürmesi gerekir. Hatta bu düşünce ile o makama gelenlerin geceleri uykularından olmaları, gündüzleri de rahat bir nefes alma fırsatı bulamamaları icabeder... İşinin ehli, sorumluluk taşıyan insanların değerlendirmesi budur.

Size bu konuda ibretli bir olay naklediyim isterseniz. Memuriyetini kötüye kullanan insanların kabir halini gösteren bu olay, herhalde günümüzün mesuliyetsiz insanına bir şeyler söylüyor olsa gerek...

Tesbit, onuncu asır alimlerinden İbn-i Hacer Heytemî'nin "Ez-Zevacir"inden.

* * *

Resûlullah'ı bir gölge gibi takip eden Ebu Rafi, saadet asrında şahit olduğu bir olayı şöyle anlatıyor:

Resûl-i Ekrem Hazretleri, ikinci namazını kıldıktan sonra Abdül-Eşhel oğullarına gider, akşama kadar da orada konuşurdu. Yine bir gün böyle bir sohbetten sonra, oradan dönmüş, akşam namazına erişmek için acele ile yürüyordu. Bakî mezarlığının yanından geçerken Resûl-i Ekrem iki defa:

– **Yazıklar olsun sana! Yazıklar olsun sana!** diye hitap etti. Ben buna üzüldüm, üzüntümden dolayı da hızımı azaltıp geride kaldım.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem Hazretleri:

– **Ne oluyor, yürüsene,** diye seslendi.

Ben de durumu sormak istedim:

– **Yâ Resûlallah, ben bir şey mi yaptım?** dedim.

– **Nerden böyle sordun?** buyurdu.

– **Yazıklar olsun sana, yazıklar olsun sana! dediniz ya,** deyince, şöyle izah etti durumu:

– **Ben sana demedim bu sözleri. Şu mezardaki adam için söyledim. Onu ben falan kabileye zekât memuru olarak göndermişim. O da memuriyetini kötüye kullanmış, topladıklarının içinden bir hırkayı çalıp kendine ayırmış. Şimdi hırsızladığı bu hırka, sırtına ateşten bir gömlek olarak giydirilmiş durumda. Bu hale üzüldüm, ona hitap ediyorum.**

* * *

Kamu malından bir hırka yolsuzluğunun neticesi böyle olunca, acaba devleti hortumlayanlar, hortumlanmasına göz yumanlar nasıl olacak. Bunu hiç düşünüyorlar mı?

**PEYGAMBERİMİZ SAVAŞI SEVMEZ,
ÇOCUKLARA SAVAŞ İSMİNİ KOYDURMAZDI**

**ÇOCUKLARA İSİM KOYMAKTA ÖLÇÜ
NEDİR?**

Efendimizin yüce nesli, Hazret-i Ali ile Fatıma validemizden devam etmiştir.

Nitekim ilk torunları da Ali (ra) ile Fatıma validemizin oğulları **Hasan, Hüseyin** ve **Muhassin** olmuşlardır.

Bu üç toruna konan isim hakkında ibretli bir olay nakledilmektedir. Çocuklarına isim koymakta titizlik göstermeyen, hatta gayrimüslim isimlerini dahi koyacak kadar küçüklük duygusuna kapılanlara ikâz olması için bu olayı arzetmekte fayda görüyorum. İnşallah dikkatle okur, gereken mesajı almakta zorluk çekmeyiz.

* * *

Efendimiz (sav)'in damadı Hazret-i Ali (ra), cengaver ruhluydu, savaşmayı çok severdi. Bu sebeple ilk oğlu dünyaya gelince hemen adını koydu:

- Harp! Yani, savaşmak, vuruşmak. Barışın zıddı.

Efendimiz gelip de biricik torununun isminin Harp konduğunu duyunca hemen itiraz buyurdu:

- Hayır, torunumun ismi Harp değil, Hasan'dır!

Güzellik, iyilik... gibi manaları hatırlatıyordu **Hasan...**

Aradan zaman geçmiş, ikinci torunu dünyaya gelmişti.

Savaşmayı çok seven, oğullarına da bunu hatırlatan ismi koymayı isteyen Allah'ın arslanı, yine ilk koyduğu ismi tercih etmişti: Harb!

Efendimiz (sav) geldiğinde yine, "Torunumun ismini ne koydunuz?" diye sorunca, Harp, dediler. Hemen itiraz buyurdu:

- Hayır Harp olmaz. Bu da Hüseyin olsun. Hasan'ın kardeşi Hüseyin.

Yine aradan zaman geçmiş, üçüncü torunu da dünyaya gelmişti. Efendimizin sorusu yine aynıdır:

- Torunumun adını ne koydunuz?

- Yine Harp koyduk Yâ Resûlallah.

- Hayır, Harp uygun olmaz. Hasan, Hüseyin'e ancak Muhassin kardeş olur, Muhassin koymayı tercih ederiz. İsmi Muhassin olsun.

Türkçemizdeki Muhsin...

Efendimiz manası güzel olan bu isimleri, ayrıca kimleri hatırlayarak koyuyordu acaba?

Onu da bizzat yine kendisi beyan buyurmaktadır:

- Ben torunlarıma, Harun Peygamber'in oğullarının isimlerini koymuş oldum. Şebber, Şebir ve Müşebbir!

Anlaşılan odur ki, ana babalar koyacakları ismin iki cihetini düşünecekler. Birincisi, manası güzel olması, ikincisi de, İslam kültürüne zıt, gayrimüslimlere âit bir isim olarak bilinir olmaması...

ALLAH RESÛLÜ HİÇBİR MUHTACI ELİ BOŞ ÇEVİRMEMİŞTİR

“MAL SENİN, BORÇ BENİM!”

Onun ideali, insanlığa hizmetti, yoksa insanlığı kendisine hizmet ettirmek değildi. O sebepten eline geçeni yemez yedirir; içmez içirir; yönettiği insanların mutluluğuy-la mutlu olurdu.

Yine âdeti üzere eline bir miktar imkan geçmiş, çevresine de münadiler göndermişti.

Sesleniyorlardı Medine sokaklarında münâdiler:

– Resulüllah, mescidin önünde muhtaçları bekliyor. Miskin derecesinde ihtiyaç sahibi olanlar gelsin, hisselerine düşecek yardımı alsın, kimse mahrum kalmasın!

Az sonra mescidin önüne muhtaçlar toplanmışlardı. Mutluydular. Çünkü kasıp kavuran ihtiyaçlarının hiç olmazsa bir kısmını karşılayacak imkana kavuşacaklardı.

Nitekim düşündükleri gibi de oldu. Efendimiz gelenleri şöyle bir gözden geçirdikten sonra mevcudu da hesap ederek önünden geçenlere hisselerini veriyor, onlara tebessümle bakarak mutluluğunu da açıkça hissettiriyordu.

Mutluydu. Çünkü O’nun en büyük mutluluğu insana yardım, insana hizmetle meydana geliyordu. İşte o anda da insana hizmette bulunuyor, ihtiyaç sahiplerinin sıkın-

tılarını gideriyordu.

Nihayet elindeki imkan bitti, yardım isteyecek insan da bitti. Demek ki hesap iyi yapılmıştı.

Ne var ki çok zaman geçmedi, ötelerden kan ter içinde koşup gelen bir bedevi görüldü. Adam hem ufkuna bakıyor, hem de nefes nefese koşmaya devam ediyordu. Nihayet geldi, şöyle bir nefeslendikten sonra söylendi:

– Yardım dağıttığınızı söylediler, onun için nefes nefese koştum; ama yine de yetişemedim! Zaten hep böyle şanssızım ben.

Çok üzgündü yoksul adam. Anlaşılan ihtiyacı da fazlaydı. Böyle bir fırsatı mutlaka değerlendirme niyetiyle koşmuştu; ama yine de yetişememişti.

Allah Resûlü sordular:

– İhtiyacın çok mu fazlaydı?

Saymaya başladı yardım alabilseydi neler alacağını.

Hepsi de zaruri ihtiyaçtı. Ama Resulüllah'ın imkanı da bitmişti. Elinde avucunda olanı tümüyle vermiş, geriye tek dirhem bile kalmamıştı. Şimdi ne olacaktı?

Efendimiz şefkatle baktı bedeviye. Sonra da beklenmeyen teklifini yaptı yoksul adama:

– Üzülme, ihtiyaçlarını yine alacaksın. Hem de hiçbirini bırakmaksızın!

– Nasıl? Diyerek heyecanlandı yoksul adam. Efendimiz kelimelere basa basa konuştu:

– Şimdi buradan kalk, şehrin içine dal, ihtiyaçlarını nerede bulursan al ve aldığın satıcılara da de ki:

– Mal bana ait, parasını ödemek de Resulüllah'a! Allah'ın Resulü ödeyecektir. İstedığimi verin!

Resulüllah (sav) görüldüğü gibi verecek parası olmayınca muhtaçların borcunu yükleniyor, bir fırsatını bulunca ödeyeceğini düşünerek ihtiyaç sahiplerine yardımda bulunuyor, insana hizmeti böylece en öne alıyordu.

Adam sevinçle çarşının yolunu tuttu. Zihninde neleri alacağının hesabını yaparak heyecanla gidiyordu.

Olaya şahit olan Hazreti Ömer, fedakârlığın bu kadarına şaşırmış gibiydi.

Nihayet düşüncesini dile getirmekten kendini alamadı da dedi ki:

– Ya Resulallah! Sen gücünün yettiğiyle mükellefsin, yoktan da vermek zorunda değilsin. Elinde olanı tümüyle dağıttın, geriye bir şey kalmadı. Neden başkalarının borçlarını da yükleniyor, onların ihtiyaçlarını da karşılamak mecburiyetinde bırakıyorsun kendini? Bu kadarı da fazla değil mi?

Bu sözlerden hiç de memnun olmayan Resulüllah'ın yüzündeki tebessümün kaybolduğu görüldü. Halbuki o ana kadar çok mutluydu, tebessümünü çehresinden hiç eksik etmemişti.

Bu defa da saf görünümlü bir adam söze karıştı:

– Ya Resulallah, sen ver, Arşın sahibi Allah seni fakir eder diye korkma, dedi.

Bu sözden memnun kalan Resulüllah'ın tebessümü tekrar yüzünde belirdi, 'fedakârlığa devam et' sözünden memnun olduğu anlaşılıyordu.

* * *

Doğumunun 1435. yılını idrak ettiğimiz Allah'ın Resulü, kendinden sonra gelenlere böyle örnek olmuş, böylesine feragat ve fedakârlık numuneleri vermiştir.

İnsanlık şimdi böyle örneklere muhtaç değil mi?

PEYGAMBERİMİZ KİM GİBİDİR? ÜMMETİ KARŞISINDA DURUMU NEDİR?

SÜNNETE UYAN CENNETE GİRER

Resûl-i Ekrem Hazretleri yatağında uyumaktaydı. Kuşlar gibi uçuşan melekler etrafına indiler. Başladılar Peygamberimiz hakkında konuşmaya. Kimisi Peygamberimizin uyuduğunu söyledi, kimisi de sadece gözünün uyuyup kalbinin uyanık olduğunu ifâde etti. Bâzıları da dediler ki:

– Resûlüllah Aleyhisselâm birine benziyor, ama kime benziyor, bilen var mı?

Bâzı melekler hemen söz aldılar. Resûlüllah'ın benzediği kişiyi şöyle bir teşbihle nazara verdiler:

– Bir adam ev yapsa, evde çeşitli nimetlerle bezenmiş eşsiz bir ziyafet hazırlasa, sonra herkesi bu ziyafete davet etse, davete icabet ederek gelenler ziyafetten yer, nasiplemini almış olurlar. Davete icâbet etmeyenler de nimetten yiyemez, mahrûm olur, aç kalırlar. İşte Resûlüllah Hazretleri'nin durumu da bu adam gibidir.

Dinleyen meleklerden bazıları sordular:

– Teşbihi açıklayın, evden, nimetten dâvet edenden kasıt nedir?

Konuşan melekler şöyle açıkladılar:

– Evden maksat Cennettir. Dâvet edenden maksat da Resûlullah Aleyhisselâm’dır. Ziyafetten kasıt da Cennetin nimetleridir. Davete icâbetten maksad ise Resûlullah’a itâat etmekle, etmemekten ibarettir. Kim Resûlullah’a itâat ederse davete icâbet etmiş, Cennetin bütün nimetlerini yemeye hak kazanmıştır. Kim ona itâat etmezse davete icâbet etmemiş, nimetten de, cennetten de mahrum kalmış demektir. İşte Resûlullah ve insanlar bu durumdalar. Aklı olan davete icâbet eder, mahrum kalmaz.

Bu, meleklerin Resûlullah’ın insanlarla durumunu bir teşbihle anlatmalarından ibaret bir îkaz teşbihidir. Bir de Resûlullah Hazretleri’nin kendi diliyle kendisini anlatması vardır ki, o da fevkalâde düşündürücüdür. Şimdi bir de bu hadîse ibret gözüyle bakalım:

– Ben kim gibiyim biliyor musunuz? Bir adam gelip size dese ki, ey insanlar, şu tepenin arkasında düşman kuvvetlerini gördüm, yarın sabahdan itibaren size hücum edip canınızı, malınızı, herşeyinizi vuracak, mahvedip gasb ve yağmada bulunacak? Çabuk tedbir alın, uzaklara çekilin, her şeyinizi kurtarın.

Bu îkâzı dinleyenlerden bir kısmı hemen malını, eşyasını ve âile fertlerini toparlayıp düşmanın bilmediği yerlere çekilip kurtulsa; bir kısmı ise mühimsemeyip işi boşvermişliğe terketse, sabahın erken saatlarında ise düşman ordusu baskın verip canlarını, mallarını, yağma ile mahvedip perişan hâle getirirse durum ne olursa, işte benim îkazımı dinleyenlerle dinlemeyenlerin durumu da o olur. Beni dinleyenler düşmandan korunmuş, kurtuluşa ermiş olurlar; dinlemeyenler ise sonunda düşmanın eline düşmüş, canlarını da, mallarını da mahv ü perişan etmiş olurlar.

Bu da Resûlullah Hazretleri’nin yaptığı bir teşbihle durumunu anlatan, bildiren bir îkazdır. Yani isteyen

Resûlullah'ın îkazını dinler, tedbir alır, malını ve canını kurtarır. İstemeyen de vurdumduymazlığa düşer, malını da, canını da şeytan ve nefis gibi düşmanın eline terkeder, sonunda mahv ü perişan olur. Bundan da kimseyi sorumlu tutamaz. Zira Resûlullah'ın îkazu kendisine erişmiş, ancak kendisi silkinip de kurtuluş çaresini aramamış, mühimsemeyip işi boşvermişliğe bırakmıştır.

Hazret-i Resûlullah kurtarmak istediği ümmetine sünnetini tavsiye etmiş, sünnetinden kıl payı da olsa ayrılmamayı tenbih buyurmuştur. Sünnetinin zıddına bir çok bid'atların çıkacağını bildirirken de şöyle îkazda bulunmuştur:

- Benden sonra kim benim sünnetimi şahsında yaşamak suretiyle ihyâ eder de başkalarının da o sünneti yapmasına sebep olursa, bilsin ki o kimse sebep olduğu kimselerin tümüne verilen sevap kadar sevâba lâıyk olmaktadır. Kim de benim sünnetimi fiilen terkeder, başkalarının da terkine sebep olursa bilsin ki o kimse de, terkedenlerin mâruz kalacakları mes'ûliyetlere müstehak olur.

Sünnetin ehemmiyeti hakkında Resûlullah Hazretleri'nden şu hadisleri de dinlemekteyiz:

* Ümmetimin fesâda gittiği zamanda kim benim sünnetimle amel ederse onun için şehid sevâbı vardır.

* Ümmetimin şaşıp bozulduğu devrelerde sünnetime sarılanların durumu, avuçlarıyla ateş kavrılanların durumu gibidir. Sünnetimden yüz çevirenler benden değildir.

* Sünnetime sarılan Cennete girer.

* Sünnetimi şahsında yaşayarak devam ettiren, beni seviyor demektir. Beni seven ise Cennete benimle girmeye lâıyk kimsedir.

RESÛLÜLLAH NEYE DEĞER VERİR, NE İLE TESELLİ OLURDU?

DÜNYADA İSLÂMIN GİRMEDİĞİ HİÇBİR BELDE KALMAYACAK

Her zaman iç oluşu esas alan Efendimiz, dış görünüşü hiç bir zaman iç oluşun önüne geçirmezdi. Dış görünüşe gerekenden fazla ehemmiyet vermediği, bir savaş dönüşünde daha fazla dikkati çekti. Bunu Fâtıma validemizin ağlamasından da anlamak mümkündür.

Savaş dönüşlerinde önce Mescide gelip namaz kılan, sonra kızı Fâtıma'ya uğrayan, daha sonra da hanımlarını gezen Efendimiz bir gaza dönüşünde yine âdeti üzere Mescidde namaz kıldıktan sonra kızı Fâtıma'ya uğramıştı.

Fâtıma validemiz iki cihanın güneşini kapıda karşıladı. Ancak gözlerinde pırl pırl yaş dökmekten de kendini alamadı. Resûl-i Ekrem Hazretleri Fâtıma validemizin göz yaşı döküşünün sebebinin sordu:

– Kızım ne için böyle derinden ağlıyorsun? Bilmediğimiz bir şey mi var yoksa?

Şöyle cevap verdi:

– Yâ Resulâllah, rengin solmuş, elbisen eskimiş, görünüşün toz toprak içinde kalmış. Ona ağlıyorum.

İki cihanın fahri, yavrusunun bu teessürüne şu karşılığı verdi:

– Kızım, sen hiç üzülme. Allah senin babanı öyle bir vazife ile görevlendirdi ki, istense de istenmese de yer yüzünün insan yaşayabilecek her yerine, tebliğine memur olduğu İslâm'ı hâkim kılacaktır. Benim vazifem işte buna zemin hazırlamaktır. Gerisi ağlanacak, üzülecek şey değildir!

Demek ki, Resûlullah Aleyhisselâm'ın herşeyden mühim gördüğü ve yegâne teselli bulduğu şey, tebliğine memur olduğu İslâm'ın yer yüzüne tebliği ve yayılmasıydı. Nitekim yer yüzünde insan yaşayacak her yere İslâm'ın gireceği hakikati onun için kâfi gelmiş, dış görünüşteki savas eseri perişanlık üzmeye değecek ehemmiyette bir mes'ele olarak kabul edilmemişti.

Resûlullah'ı gölge gibi tâkip edenlerden biri olan Temimdârî, dinlediği bir hadîsi aynen zabt ederek şöyle nakletmişti:

“Ben Resûlullah'dan işittim. Şöyle diyordu:

– Bu din, gece - gündüzün bulunduğu her yere girecektir. Allah bu dinin girmediği hiçbir köşe ve şehir bırakmayacak, girdiği yerde müslümanı azîz, inkârcıları da zelîl kılacaktır.

Temimdârî hadîsi anlattıktan sonra şu ilâveyi de yapmıştır:

– Ben İslâm'ın, müslümanı azîz, münkiri de zelîl kıldığını kendi âilem içinde de müşahade ettim. Ailem içinde İslâm'a girenler şeref ve izzete nâil oldular. Ama küfürde ısrar edenler zelîl olup cizye vermek zorunda kaldılar.

PEYGAMBERİMİZ İNSANLARA İSLÂMÎ NASIL ANLATIRDI?

SABAH EVİNDEN MÜŞRİK OLARAK ÇIKTI, AKŞAM EVİNE İMANLI OLARAK DÖNDÜ

Mekke'den gizlice hareket eden Resûlullah ve Ebû Bekir (radiyallahü anh)'e, bir aralık Sa'd adlı biri kılavuzluk etmişti. Resûlullah Aleyhisselâm Sa'd'a sordu:

– Medine'ye en kısa yol ne taraftan gider?

– Medine'ye en kısa yol, Rakûbe'den giren Gâir yoludur. Ancak bu yolda Benî Eslem'den (Mühanan) denen iki tane hırsız vardır. Bilmem tercih etmemiz uygun olur mu?

Resûlullah Aleyhisselâm hemen cevap verdi:

– Biz bu yoldan gidelim. Kısa yol bizim için elverişlidir.

Bir müddet tozlu çöllerde yol alıp, kumlu tepeleri aştıktan sonra, ilerde iki kişinin belirdiğini gördüler. Yaklaşınca birinin diğerine:

– Bu Yemenli'dir, dediğini duydu.

Resûlullah Hazretleri bu şüpheli iki kişiyi yanına çağırdı. Hemen geldiler. Sıcak kumların üzerine oturup sohbetে başladılar. Hazret-i Resûlullah bu meçhul kişilere İslâmı anlatıyor; Allah'ın Resûlünün sözlerine kulak verme-

lerini, tebliğ ettiği İslâmın hak din olduğuna inanmalarını istiyordu. Dikkat ve itâatla dinleyen bu iki kişi, anlatılanlara alâka duydular, kısa zamanda gönüllerinde İslâma karşı bir sevgi doğdu. Oracıkta müslüman oldular. Resûlullah'ın karşısında paslanmış sinelerinin temizlendiğini hisseden iki meçhul kişiye isimlerini soran Efendimiz, şu cevabı aldı:

– Bize (Mühanan) derler. Biz iki sevimsiz kişiyiz!

Tebessüm eden Resûlullah:

– Hayır, siz sevimsiz değil, sevimli iki kişisiniz, diye cevap verdi. Ayrılırken de şöyle iltifatta bulundu:

– Ben Medine'ye gidiyorum. Orada sizi beklerim.

Böylece çöle hırsızlık için açılmış olan iki kişi, eve sahâbe olarak döndüler. Bir daha karıncayı ezmez, ağaç altına düşmüş hurmayı dahi sahibinin izni olmadan yemez oldular.

* * *

İbn-i Ömer (r.a.) anlatıyor:

Biz Resûlullah ile birlikte yolculuk ediyorduk. Bir bedvî ile karşılaştık. Yaklaştığında Resûlullah sordu:

– Nereye gidiyorsun?

– Evime, dedi Bedevî. Resûlullah:

– Hayırda gözün var mı? diye sorunca adam durakladı:

– Hayır dediğin nasıl bir şeydir ki?

Resûlullah şöyle bilgi verdi:

– Hayır odur ki, Allah'dan başka ilâh olmadığına, Allah'ın şerîki ve ortağı olmadığına, Muhammed'in de, Allah'ın Resûlü olduğuna inanarak şahidlikte bulunacaksınız.

Bedevî düşünmeye başladı. Neden sonra mukâbil su-âlini sordu:

– Sen kendini Allah’ın Resûlü olarak ileri sürüyorsun ya, buna senin şâhidin var mı? Asıl mes’ele burada. Kim olsa kendinin Allah’ın Resûlü olduğunu iddia edebilir. İş, bunun isbâtını yapmaktır?

– Sen isbat mı istiyorsun şimdi?

– Elbette!

“Dikkat öyle ise” diyen Resûlüllah, ilerdeki ağaca hitap etti:

– Ey ağaç, buraya gel!

İkimiz de hayretle bakıştık. Gözlerimize inanamaz gibiydik. Çünkü Resûlüllah’ın sesi kendine erişir erişmez köklerinden sökülen ağaç, sürüne sürüne bize doğru geliyordu. Hayretli bakışlarımız altında yaklaşan ağaç önümüzde durdu.

Resûlüllah Hazretleri bununla da iktifa etmedi. Ağaca hitaben:

– Benim Allah Resûlü olduğuma şâhidlik eder misin, diye üç kez sordu. Her üçünde de ağaçtan “evet, şâhidlik ederiz ki sen Allah’ın Resûlüsün” şeklinde ses geldi.

Bundan sonra ağaca geri gidip yerine dikilmesini istedi. O da gidip yerine aynen oturdu.

Bedevînin bu manzara karşısında sözü şöyle oldu:

– Ne olur buyurun, birlikte kabilemize gidelim.

Fakat Resûlüllah’ın zamanı müsâit değildi. Teklifi kabul edemeyince bedevî:

– Öyle ise ben size geleceğim, gidip işlerimi bitireyim, diyerek evine döndü. Bu öyle bir dönüş oldu ki, sabah evinden îmansız, müşrik olarak çıkarken akşam evine îmanlı sahabî olarak dönüyordu.

MÜSLÜMAN, AYNI DELİKTEN, AYNI YILANA İKİ DEFA KENDİNİ SOKTURMAZ

PEYGAMBERİMİZ, MÜSLÜMANLARIN DÜŞMANLARINA YENİK VE EZİK GÖRÜNMESİNDEN HOŞLANMAZDI

HİCRETİN üçüncü senesinde vukubulan Uhud Harbi'nde müşrikler zahirî bir zafer kazanmışlardı. İslâm'ın büyük bahadırlarından Hazret-i Hamza gibi kahramanları şehid etmiş olmanın kendilerine verdiği sevinç içinde harb sahasından Mekke'ye dönerken, yolda pişmanlık duymaya başladılar. Sebep şu idi:

– Madem ki Uhud'da Müslümanlara ciddî sayılacak derecede bir zayıf verdirmişlerdi. O halde şimdi niye bununla yetinerek gidiyorlardı? Bu mağlûbiyetten istifade etmeli, tekrar Medine'ye bir baskın yaparak Müslümanların hepsinin kökünü kazımalıydılar. Böylece tarihten İslâm Dini'ni ve ona inananları da silmiş olurlardı!..

Müşrikler bu hülya içinde konuşurlarken aralarında ihtilâf çıktı. Mekke'ye mi, yoksa tekrar Medine'ye mi dönecekleri hususunda tereddüde düştüler. Bu yüzden (Hamrâ ül-Esed) denilen yerde konaklayıp kaldılar.

Müşriklerin içinde bulunan Hazret-i Resûlullah'ın bir casusu, geceleyin bir fırsatını bularak gizlice Medine'ye geldi ve müşriklerin tekrar Medine'ye hücum etmek istediklerini haber verdi.

Şayet müşrikler böyle bir hücumla geçecek olurlarsa, cidden Müslümanlar için büyük bir felâketin meydana gelmesi söz konusu olabilirdi. Çünkü Uhud'daki gazilerin yaraları bile henüz doğru dürüst sarılamamış, bazı yaralıları ise kendilerine dahi gelememişlerdi. Etrafta bir perişanlık görülüyordu.

Hazret-i Resûlullah derhal mü'minleri bir araya toplattı. Müşriklerin baskın kararlarını haber vererek, onlardan evvel davranmayı, sanki kendilerini takibe çıkmış süsü vermeyi uygun bulduğunu ifade etti.

Ashab, hep birlikte can ü gönülden bu tedbire itaat ettiler. Henüz kolları sarılı, ayakları total bir halde iki gün evvel Uhud'da cereyan eden mağlûbiyetin intikamını almak için yola çıkmış göründüler.

Bu arada Mekke'ye gitmekte olan bir Müslüman dostuna rastladılar... Hazret-i Resûlullah bu adama iltifat etti. Bu müslüman dostuna gereken talimatı verdi. Adam Mekke'ye doğru ilerlerken yol üzerinde müşriklerin hâlâ münakaşa ettiklerini görünerek içlerine girdi:

– Siz neden bahsediyorsunuz? Uhuddaki mağlûbiyetin neticesinde galeyana gelen müslümanlar öyle dehşetli bir ordu meydana getirmişler ki, kükreye kükreye geliyorlar. Sizleri buralarda bulacak olurlarsa, külünüzü göğe savuracaklar... dedi.

Bu söze:

– Sen ne söylüyorsun? Müslümanlarda kımıldayacak mecal kaldı mı ki? diyen müşrike de şöyle cevap verdi:

– Ben onu bunu bilmem, nerde ise Müslümanların atlarının başları şu tepenin ardından görünecektir. Gerisini siz bilirsiniz?

O gece müşriklerin bulundukları mıntıkanın karşısındaki tepelere bir çok ateşler yaktıran Resûlullah Hazretleri, müşriklere göz dağı verdiler. Yakılan ateş çokluğunu

dehşetle seyreden müşrikler:

– Her ateşin başında yüz mücahid bulunsa, şu kadar asker eder. Demek ki Müslümanların galeyana gelerek üzerimize büyük bir ordu ile hücum edecekleri doğrudurmuş, diyerek hücum fikrinden vazgeçip Mekke'ye doğru kaçırmaktan başka çare bulamadılar!

Bu hâdise başlı başına bir (İslâm siyaseti) ve (Harp taktiğidir)... Üzerinde etraflıca düşünülmeye değer.

O gecenin sabahında Müslümanlar iki müşrik yakaladılar.

Bunlardan biri, geçen sene Bedir Harbi'nde esir edilmişti de, Müslümanlar aleyhine bir daha şiir söylemeyeceğine söz verdiği için serbest bırakılmıştı. Fakat serbest bırakıldığı günden itibaren Resûlullah'a ve İslâmiyet'e ağıza alınmadık iftiralar etmiş, gece gündüz durmadan söylediği kafiyeli şiirlerle verdiği sözü tutmamıştı.

Yakayı yine ele verince bu defa da fasih ve belîğ ifadelerle Resûlullah'ı tesir altına almak istedi. Bir daha Müslümanlar aleyhine şiir söylemeyeceğine söz verip, yeminler etmeye başladı.

İşte bu sırada Allah'ın Resûlü bizlere ibret ve nümune teşkil eden şu karşılığı verdi:

– Şimdi sana yine müsaade versem, hiç şüphesiz gidersin, evinin bir köşesinde oturur, Muhammed'i yine kandırdım, diyerek sakalını sıvazlayıp, kıs kıs gülersin, Müslümanlar aleyhine şiirler düzmeye de devam edersin.

Bundan sonra Allah'ın Resûlü sözlerine şunu ilâve ettiler:

– Ama şunu unutma ki, Müslüman, bir delikten kendini iki defa aynı yılana sokurmaz!

Bu arada harp divanında yargılandıktan sonra, bu hainin cezası idam olarak kararlaştırılıp infaz edildi.

**ALLAH RESÛLÜ, KENDİ ASRINDA ŞİİR VE
HİTABETLE YAPILAN PSİKOLOJİK SAVAŞA,
BÜYÜK ÖNEM VERMİŞTİR**

**RESÛLÜLLAHIN ŞAİRLERİ MÜŞRİKLERİN
ŞAİRLERİNİ NASIL YENDİ?**

Hicretin dokuzuncu senesinde Medine'ye Benî Temim kabilesinden (70) kişilik bir heyet gelmişti. Hey'etin başında Akra bin Hâbis ile Zibrikan da vardı. Bunlar, yolda kendi fikir ve kanaatlarını ne şekilde müdafaa edeceklerini etraflıca müzakere ederek gelmişlerdi. Resûlüllah'ı ve ashâbını sözlü münazarada yenip kendi dâvâlarının üstünlüğünü ilân edeceklerinden hiç şüphe etmiyorlardı.

Nitekim öğle sıralarında mescide gelerek bağırmaya başladılar. Hücresinde uyumakta olan Resûlüllah, bu gürültüden uyanarak onların yanlarına çıktı. Bu arada bir kabile geldiğini duyan sahabîler de Mescid-i Nebevî'de toplandılar.

Kabile reisi Akra:

– Ben öyle bir adamım ki, “Medhim zeyn, zemmim şeyn”dir, diye söze başladı. Yani: Benim medhettiğim adam yaşar, zemmettiğim ise ölür. Kimse ona itibar etmez, demek istedi.

Hazret-i Resûlüllah bu şımarıkça söze:

– Yazık sana, medhettiğini yaşatıp, zemmettiğini öldüren yalnız Allah’dır, diye mukabelede bulundu.

Bu arada:

– Biz hatibimizle, şâirimizle, seninle mücadele için geldik. Siz mi, biz mi daha üstün olduğumuzu isbat edeceğiz. Bize cevap verecek şâiriniz, hatibiniz var mı? dediler.

Bu teklife Resûlullah Hazretleri:

– Ben şiirle gönderilmedim. Üstünlüğümü iddia ederek iftiharla da emrolunmadım. Fakat, madem ki istiyorsunuz, haydiyin bakalım, dedi.

Bir yanda (70) kişilik Benî Temim hey’eti, bir yanda da İslâm’a gönül vermiş ashâb cemaatı.

O anda kimsenin elinde kılıç, kalkan gibi silâh yoktu ama, silâhlı savaştan daha mühim bir savaşın başladığı da bir gerçektir. Bu savaşın meydanı Mescid-i Nebevî idi, kahramanları da bileğine değil, diline ve edebiyatına güvenenlerdi. Buradaki karşılıklı savunmalar, dinleyenler tarafından ezberlenerek bütün Arap yarımadasına günlük gazetelerin verdikleri haberler gibi yayılacak; dâvâların müdafaasını te’min edecekti. Asıl mes’ele de buydu.

Söze ilk olarak Benî Temim’den biri başladı ve kendilerinin insanların en faziletlieleri olduklarını, kavim ve kabilelerinden üstün bir kavim ve kabilenin bulunmadığını fevkalâde bir şiirle anlattı.

Bu iddianın mânâsı şuydu:

– Madem ki bizim kavim ve kabilemizden daha faziletli ve üstün topluluk mevcut değildir. O halde nasıl olur da siz kendi dininizin bizim kavim ve kabilemizin dininden üstün olduğunu söyleyebilirsiniz? Bizim kendi soyumuz gibi inançlarımız da soylu ve üstündür.

Bu açıkça meydan okuyuşa karşı mescidde ashâbın

kimi yumruğunu, kimi dişlerini sıkıyor, kimi de Hazret-i Ali'nin cevap vermesini istiyordu. Resûlullah Hazretleri:

“– **Ali'den istenen onda yoktur!**” buyurduktan sonra, bilek değil, söz ve dil kuvvetine dayanan bu mücadeleden gerçek adamını çağırdı:

– **Yâ Sabit! Kalk, cevap ver!**

Sabit, Peygamberimizin emri üzerine kalktı, kendisi için hazırlanmış olan kerpiç kürsü üzerine çıktı ve Resûlullah'ın tebliğ buyurduğu İslâmiyetin insanlara neler getirdiğini, iman edenlerin etmeyenlerden ne kadar üstün olduğunu güçlü bir dil ve sanatlı bir ifadeyle izah etti.

Bu cevap karşısında münazaranın birinci kısmının berabere bittiğini gören Zibrikan:

– Öyleyse sen kalk, diyerek ikinci şâirlerini konuşturdu.

Hazret-i Resûlullah buna da:

– **Yâ Hassan! Kalk sen cevap ver!** buyurdular.

Hassan'ın mukabelesi kahredici oldu. Her iki taraf da söz ve şiir kıymetini takdir etmekte ehil olduklarından, sözün gümüşü ile kömürünü seçmekte zorluk çekmiyorlardı.

Bu karşılaşmalardan kafasına bir şey girmemiş olan kafiye reisi Akra:

– Vallahi, asıl ben konuşmak için gelmiştim, durun durun!. diyerek meydana atılmak heyecanına kapılmış ve isteği gibi de konuşmuştu. Resûlullah Hazretleri buna da:

– **Yâ Hassan! Cevap vermeye devam et!** buyurdular.

Bu sırada Hassan'ın sözleri içinde bir cümleye Hazret-i Resûlullah bir kelime ilâve yaptı. Bu ilâveden sonra

Benî Temim kabilesi reislerinden olan Akra, kendini tutamadı:

– Vallahi bilmem bu ne iştir? Hatipleri hatiplerimizden, şâirleri şâirlerimizden güzel konuşuyor; kumlu çöllerde kılıçlarıyla, hitabet kürsülerinde sözleriyle bizi geride bırakıyorlar. Kim ne derse desin, ben Müslüman oluyorum! diye feryat etmekten kendini alamadı. Reslllah'ın önüne gelip kelime-i şehâdet getirdi.

Resûl-i Ekrem'in iki hatibi Hassan'la Sabit, Benî Temim kafilesi reisini, Reslllah'ı savunmada gösterdikleri ehliyetleri sebebiyle teslim almışlardı. Ya bugün biz?

Reslllah'ı ve O'nun aziz ashâbını bütün yönleriyle rehber edinmek hususunda gaflete düştük. Sadece Bedir'de, Uhud'da, Huneyn'de İslâm düşmanlarına karşı ellerinde kargı, kılıç gibi maddî silâhlarla çarpıştıklarını düşündük. Bu yüzden günümüzde sözle, fikirle yapılan psikolojik ve kültürel mücadelenin en müessir silâhları olan medya araçlarını kullanmada gerektiği kadar güçlü olamadık.

**ALLAH RESÛLÜ ÜNLÜ BİR ŞAİRİN MÜSLÜMAN
OLUP İSLÂMI ÖVEN ŞİİRLER SÖYLEMESİNE BİR
ZAFER KAZANMIŞ GİBİ SEVİNDİ**

**TOPKAPI'DAKİ HIRKA-İ SAÂDETİN
HİKAYESİ**

İslâm'ın ilk günlerinde bile fikirleri yaymak için silah gücü yeterli değildi. Kılıç yanında edebiyat da hükmünü büyük ölçüde icrâ ediyordu.

Kılıçla ülkeler fetheden ordulardan sonra, edebiyat ve şiirle de yayılması istenen inançlar telkin ediliyor, düşünceler anlatılıyor, fikirler benimsetiliyordu.

Nitekim Mekke'de meşhur şairlerden Züheyir, iki oğlu Büceyir'le Kâ'b'ı da kendi gibi çok etkili şiirler söyleyen edibler olarak yetiştirmişti. İnançlarını böyle telkin edecekti. Ancak baba Züheyir'in ölümünden sonra Medine'ye gelerek İslâmiyeti kabûl eden oğul Büceyir, kardeşi Kâ'b'ın hâlâ küfürde kalışına çok üzülüyordu.

Kâ'b ise Mekke'den gönderdiği tahkir edici şiirleriyle hem Büceyir'i aşağılıyor; hem de Allah'ın Resûlü ile getirdiği dini, aynı şiddette hakarete mâruz bırakmaya çalışıyordu.

Kâ'b'ın Mekke'den gönderdiği hakaret dolu şiirlerini derin üzüntü içinde dinleyen ashâb, öfke ve hiddetle bileirken, Hazret-i Resûlüllah:

- Bu adamın hücumunun durdurulması lâzım, bundan böyle yakalandığı yerde susturulmalıdır! buyurdu.

Büceyir, bu karardan sonra kardeşi Kâ'b'a bir mektup daha gönderdi ve İslâm'ın ulviyet ve güzelliğini akıcı bir üslûb içinde anlattığı bu yazısında, hakkında vur emri çıkarıldığına da işaret etti.

Kâ'b'ın kalbine bir tereddüt düşmüştü. Senelerce devam ettiği babasının dininde artık bir kudsiyet bulunmadığını anlamaya başlar gibi olmuştu. Derken kararını verdi ve tozlu yollardan, kumlu çöllerden geçerek Medine'ye gelip Hazret-i Ebû Bekir'e sığındı.

Merhamet ve şefkat timsâli bu büyük insan, mescide girip:

- Yâ Resûlâllah, Kâ'b huzurunuzda gelip imanla şereflenmek ister! dedi.

Resûlüllah gelebileceğini imâ edince Kâ'b, saklandığı Ebû Bekir'in arkasından çıkıp, "O benim, yâ Resûlâllah" diyerek diz çöktü. Ashâb, bu adamın bütün fesahat ve belâgatını İslâm'ın aleyhinde kullandığını bildikleri için kılıçlarını çekip üzerine yürümek isterken Resûlüllah:

- Durunuz! O, tevbe ederek gelmiştir.

Deyince, kılıçlar kınına girip, öfke ve hiddetler sevgi ve muhabbete dönmeye başladı.

Bunu gören Kâ'b'ın kafasında şimşekler çakıyordu. Artık Kâ'b eski Kâ'b değildi, yeni bir Kâ'b doğmuştu.

Sahip olduğu edebiyat ve fesahatını bundan böyle İslâm'ın emrine tahsis etmeye karar vermişti...

Nitekim o anda gördüğü hoşgörü ve aftan dolayı coşan gönlü, O'nu hemen orada konuşturmaya başladı bile.

Kâ'b, âdeta gayr-i ihtiyarî söylemeye başladığı şiiriyle ashâbı coşturduktan sonra Resûlullah'ı da memnun ediyordu. İslâm'ın kudsiyetinden, Allah Resûlünün fazîlet ve müsamahasından eşsiz ifâdeleriyle söz ediyordu.

Resûlullah'ı ve tebliğ buyurduğu İslâm'ı bir ara o kadar güzel ve veciz şekilde şiire döktü ki, bundan son derece uygulanan Allah'ın Resûlü, sırtındaki mübarek hırkasını çıkararak tebrik ve takdir makamında Kâ'b'a giydirdi.

İşte saadet asrından günümüze kadar gelen "Kasîde-i Bürde", Resûlullah'ın tebrik makamında hırkasını hediye ettiği bu kasidedir.

Topkapı Sarayı'ndaki Hırka da Cenâb-ı Resûlullah'ın Kâ'b'a hediye ettiği bu hırkadır. (Hırkanın bir adı da Bürde'dir).

Tarihlerin kaydına göre, Hazret-i Muâviye'nin yirmi bin dinar vererek Kâ'b'ın mirasçılarından satın aldığı bu hırka-i şerîf, daha sonra, Emevilerden hilâfetle birlikte Abbasîlere devredilmiş, Abbasîlerden de 1517'de Yavuz Sultan Selim'in Mısır'ı fethi sırasında diğer mukaddes emanetlerle birlikte teslim alınarak Topkapı Sarayı'na getirilmiştir.

Bugün Hırka-i Saâdet dairesinde ziyaret ettiğimiz Resûlullah'ın hırkası, işte Kâ'b'a hediye ettiği bu hırkadır.

**PEYGAMBERİMİZ, İNSANLARDAN UZAKLAŞARAK
KENDİNİ SADECE AHİRET MEŞGULİYETLERİNE
VERMEYİ TASVİP ETMEMİŞTİR**

MÜSLÜMAN CEMİYETTEN KOPMAMALI

Toplumda karşılaştığımız çeşitli kötülükler, sinir ve âsab bozucu fitneler, zaman zaman bize bir köşeye çekilme gereğini hatırlatmakta, artık böyle cemiyetten uzaklaşma fikrini telkin etmektedir.

İşte bu inzivaya çekilme düşüncesine cevap teşkil eden ibretli bir olayı Ahmed bin Hanbel'in Müsned'inden nakletmek istiyorum sizlere.

Bakınız, bir mağaraya çekilmek isteyen adama Resûlullah nasıl cevap vermekte, cemiyeti terketme fikrine, hangi din mensuplarının görüşü nazarıyla bakmaktadır?

Hadîs meâli, Müsned'den:

Bir adam dağda gördüğü bir mağarayı iyice kontrol eder. Bakar ki, içinde âb-ı hayat kadar soğuk su, önünde de kendini besleyecek kadar verimli toprak var. Bu suyla burada bostan yetiştirip rahatça geçineceğini kurar. Böylece cemiyetin kötülüklerinden, âsab bozucu fitne ve fesadlarından da kurtulacağını düşünür.

Ancak, kararını bir de Hazret-i Resûlullah'a açmak ister. Der ki:

– Yâ Resûlâllah, ben bir mağara keşfettim. İçinde suyu, önünde de toprağı var. Oraya yerleşip inzivaya çekilecek, fitne ve fesadlardan uzak bir hayat yaşayacağım. Artık kendimi dünyevî şeylerden tecrid edip, tamamen uhrevî faaliyetlere vermek istiyorum!

Dikkat ediniz, bu mağara fikrine Allah'ın Resûlü nasıl cevap veriyor, bu düşüncenin hangi dinin mensuplarına âit olabileceğine işaret ediyor:

– Ben Yahudilikle, Hristiyanlıkla gönderilmedim... (Yâni cemiyetin kaçma fikri onlara âittir.) Ben dosdoğru olan İslâm'la gönderildim. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, (mağarada tek başına gündüz akşama kadar nafilâ ibâdetle meşgul olmaktansa) cemiyet içinde sabah, yahut akşam Allah için birazcık yol yürümek, İslâm'a hizmet sırasında zahmet çekmek, dünyadan ve dünya içindekilere hayırlıdır!

Ve ilâve ediyor:

– Cemaat içinde safta yer almanız da, inzivadaki altmış sene namazdan hayırlıdır!

Evet, cemiyeti terkedip, meydana başkalarına bırakarak inzivaya çekilmek isteyene, Hazret-i Resûlüllah'ın cevabı budur.

Şimdi düşünme sanırım bizdedir. Yâni, inzivaya çekilmek fikrini taşıyanlarda... Ne dersiniz?

– Tek başına bir köşeye çekilip hâdiselere seyirci kalmakta hayır var mıdır? Yoksa sabah, yahut akşam Allah için, İslâm'a hizmet kasdıyla birazcık yol yürüyüp, zahmet çekmek mi gerekir?

PEYGAMBERİMİZ ÇALIŞMAYA BÜYÜK DEĞER VERİRDİ

HELAL RIZIK ARAYIŞI NAFİLE İBADETTENDİR

Sabah namazını kılmış olan ashâb oturmuş Resûlullah'ı dinliyor, derin vecd ve huzûra gömülmüş bulunuyorlardı.

Bu sırada dışardan bir takım sesler işitildi. İşine gücüne giden insanlar, dünya meşguliyeti peşinde koşuyorlardı. Bunu düşünen bir zat:

– Keşke bunlar da mescidde oturup bizim gibi Resûlullah'ı dinleselerdi, dedi.

Bunu duyan Efendimiz şöyle açıklama yaptı:

– O kimseler şayet namazlarını kılmışlar da helâl rızık peşinde koşuyorlarsa üzülmeysin, onların kazancı sizden geridedir!..

Demek ki namazını kılarak dünya peşinde koşmak da bir ibâdetdir. Yeter ki farzlar kılınsın, helâl rızık peşinde koşulsun.

Nitekim Efendimiz bir başka gün de şöyle buyurmuştur:

– İki farz namaz arasındaki helâl meşguliyet nâfile ibâdettedir!

Bundandır ki, mü'minler namazlarını kılar da helâl rızık peşinde koşarlarsa bu çalışma nâfile ibâdet yerini almış olur. Böylece dünyevî çalışma da uhrevî ibâdet derecesine çıkar. Yeter ki, namazlar bırakılmasın, farzlar ihmâle uğramasın.

Nitekim bir başka hadîslerinde Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

– İki namaz arasındaki küçük günahlar, kılnan farzlar hürmetine afva uğrar.

Demek ki, sabahı kılan mü'min, öğleyi de kıalarsa, bu iki namaz arasındaki küçük günahlar afva uğrayabilir. Yeter ki biri kılınıp, öteki terkedilmesin.

Şu kadar var ki, namazlarını böyle devamlı kılan kimse, küçük de olsa günah işlemekten çekinir, küçük günahlarını da büyük görmeye başlar.

Nitekim Efendimiz bunu da bir hadîslerinde şu veciz ifadeyle beyan buyurmuştur:

– Mü'min günâhını üzerine yıkılacak dağ gibi büyük görür, münkir de burnu ucuna konmuş sinek gibi küçük bilir.

Öyle ise günahlarımızı büyük gördükçe mânen ilerliyor, inkişâf ediyoruz demektir. Şayet günah üstüne günah işlediğimiz halde kılımlar kırırdamıyor, basit görüyorsak, uçuruma doğru gidişimizin işaretidir. Kendimize çeki düzen vermeli; tevbe, istiğfar edip, günahlara son vermeliyiz.

PEYGAMBERİMİZ DİLENEN ADAMA NASIL YARDIM ETTİ?

ALIN TERİNİN, EL EMEĞİNİN YERİNİ HİÇBİR ŞEY TUTAMAZ

Sıhhati yerinde, güçlü kuvvetli bir adam, Resûl-i Ekrem Efendimize gelerek:

– **Destegınıza muhtaç bir fakirim, bana sadaka verip yardım ediniz..** diye dilencilik yoluyla para istedi.

Her hâdisenin daha başında iken sonunu keşfeden Aleyhissalâtü Vesselam Efendimiz, el açıp dilenen bu sapaşğlam adama:

– **Senin evinde herhangi bir şeyin var mı?** diye sordu.

Adam büyük bir saflık ve dürüstlük içinde:

– **Evet var,** dedi ve ilâve etti: **“Kalın bir cübbem var; bir kısmını sırtıma örter, uzanan uçlarını da altına sererim. Bundan başka bir de ağaçtan oyma bir su kabım vardır; onda da suyumı saklar, ev halkının içeceklerini muhafaza ederim.**

Adamı dikkatle dinleyen Allah'ın Resulü emir buyurdular:

– **Bu söylediklerinin ikisini de hemen bana getir!**

Uzun boylu, perişan kıyafetli adam, derhal evin yolunu tuttu ve birkaç dakika sonra bir elinde deve yününden dokunmuş kalın bir maşlah, diğer elinde de ağaçtan oyulmuş su kabıyla geldi ve her ikisini de Allah'ın Resulüne teslim etti.

Resûl-i Ekrem Hazretleri bu iki eşyayı göstererek:

– **Bunları kim satın alır?** diye sordu.

Hazır bulunanlardan biri:

– **Ben bir dirheme satın alabilirim, yâ Resûlâlah,** dedi.

Bir başkası:

– **Ben iki dirhem verebilirim,** dedi ve maşlah ile su kırbası onun üzerinde kaldı. İki dirhemi çıkarıp veren adam, eşyayı alıp gittikten sonra, Resûl-i Ekrem Hazretleri parayı fakir adama teslim ederek şu şartı ileri sürdü :

– **Bu paranın bir dirhemi ile zarurî ihtiyacın olan ekmek diğer ihtiyaçlarını al. Diğer bir dirhemi ile de bir balta ile bir de ip alarak yanıma gel.**

Yaptığı işlerin nereye varacağını bilmeyen şaşkın adam gidip Resûlüllah'ın emirleri üzerine bir dirhem ile ev ihtiyacını te'min ettikten sonra geriye kalan bir dirhemi ile de büyük bir balta ile ip alarak tekrar huzûr-u Rîsâlet'e girdi ve beklemeye başladı.

Resûlüllah (s.a.v.) perişan kıyafetli, çekingen ve korkak adamın elinden tutarak ona şu emri verdi

– **Git Medine'nin kenarından kuru hurma dallarını keserek şehre getir ve sat. Bu minval üzere tam onbeş gün devam ettikten sonra, seni mutlaka görmeliyim, bana tekrar uğra.**

O güne kadar kendisinin hiçbir şey yapabileceğine ak-

lı kesmeyen, ancak dilenmek suretiyle yaşayabileceğini zanneden adam, huzûr-u Risâlet'ten çıkarak doğru çalılgın yolunu tuttu.

Aradan tam on beş gün geçmişti. Bir ara Resûl-i Ekrem'in huzuruna yeni elbiseli, çevik hareketli bir adam geldi ve Allah'ın Resulü, kim olduğunu tanıdğı bu adama sordu:

– Nasılsın?

Adam cevap verdi:

– **Elhamdülillah on dirhem kazandım, yâ Resûlâllah! Bunun bir kısmı ile sattıklarımı geri alıp, ev ihtiyaçlarımı te'min ettikten sonra, bir kısmı ile de gördüğünüz gibi stm başımı yeniledim.**

O zaman Allah'ın Resulü buyurdular ki:

– **Birinizin sırtı ile odun getirip satarak nafakasını kazanması, avuç açarak dilenmesinden şerefli-dir.**

İşte İslâm'ın insanlığa telkin ettiğı anlayış! Allah Resulünün el emeğine, alın terine verdiğı büyük değr...

RESÛLÜLLAH TARLADA ÇALIŞAN ADAMI NASIL TAKDİR ETTİ?

ALLAH'IN SEVDİĞİ ELLER

Biliyorsunuz ki, İslam'dan evvel yağmacılık, vurgunculukla geçinen o günün çölde yaşayan insanları Müslümanlığı kabullenip, imanları kemâle erince, dinlerinin haram kıldığı yağmacılık, vurgunculuk gibi âdi kazançları birer birer terk ederek helâlinden, alınteri ile kazanmayı düşündüler. Bu sebeble de sulak arazide bulunanlar topraklarını değerlendirerek sebze ve meyva yetiştirmeye başladılar. Fakat İslam'dan evvel, toprakla uğraşmanın âdi bir iş olduğu kanaati onlarda yerleşmiş olduğundan gönülsüz çalışıyorlardı. Bu yüzden de işçilerin verimi az oluyordu. Bu köylülerden biri, bir gün, Resûlüllah'ın yanına gitti. Ashabı ile musafahalaşmak âdeti olan Resûl-i Ekrem, herkesle tokalaştıktan sonra, sıra köylüye geldi. Resulüllah'a karşı fevkalade hürmetinden dolayı mübarek elini sıkmaktan çekinen köylü, nihayet Resûl-i Ekrem'in (s.a.v.) uzattığı elini hürmetle tuttu, muhabbetle sıkarak musafahalaştılar.

Fakat köylünün kalbinde bir eziklik meydana geldi.

Din onu o kadar hassaslaştırmıştı ki, dayanamayarak Resûlüllah'tan şöyle özür dilemekten kendini alamadı:

– Ya Resûlallah! Toprakla uğraşmaktan yarılarak nasırlaşan bu kaba ve sert ellerimle mübarek ellerinizi sıktım. İncitti isem özür dilerim, toprakla

uğraşarak yaşayan bir köylünün kabalığını anlayışla karşılayınız.

İslam'dan evvel hayatlarını vurup kırmakla devam ettiren sert tabiatlı haşin köylülerin din sayesinde kazandıkları bu hassasiyeti takdirle karşılayan Resûlüllah, köylünün iman kuvvetinden doğan bu mahcubiyetini, tebesümle seyrederken, nasırlaşmış o kaba ve sert elleri sevgi ile yeniden sıkarak gözlerinin içine baktığı köylüye şu tarihi hadisi ifade buyurdu:

– Bu eller öyle eller ki onları hem Allah hem de Allah'ın Resulü sever. Çalışarak, şerha şerha yarılan eller muhteremdir. Allah bu saygıdeğer elleri yakmayacaktır.

Aziz okuyucu! Bundan sonra ne oldu biliyor musunuz? Resûlüllah'ın çalışarak, şerha şerha yarılan ellerin muhterem olduğunu ve Cehennem ateşinin böyle çalışan elleri yakmayacağını söylemesi üzerine, sevincinden âdetâ çocuklaşan köylü, koş a koş a gittiği köyünde başına toplanan köylülere, Resûlüllah'ın (s.a.v.) söylediklerini bir bir anlattı.

Daha evvel toprakla uğraşmanın adi bir iş olduğu kanaatinde olduklarından dolayı şevksiz ve isteksiz çalışan köylülere bu sefer, yeniden bir can ve heyecan geldi. Kendileri kısa zamanda kalkındıkları gibi, muhitin sebze ve meyve ihtiyacını da gayet ucuz fiyatla karşıladılar. Kendi kendilerine kalsalardı, bu şevksiz çalışmaları ile bir lokma, bir hırkaya razı olacaktı ama, Allah'ın Resulünün çalışana ve çalışmaya verdiği değeri görünce, eski hareketsizliği tamamen üstlerinden atarak gayretlerine birdenbire hız verdiler ve ibadet hissi içinde çalışmaya başladılar.

Anlaşılan o ki, “Müslümanlara tembellik dinlerinden geliyor” sözü tamamen yanlıştır ve bizi dinimizden soğutmak gayesini güden bir iftiradan başka bir şey değildir.

EBU HÜREYRE'NİN ŞAHİT OLDUĞU SÜT MU'CİZESİ BİZE NE MESAJ VERİYOR?

YÖNETİCİLER, ÖNCE İDARE ETTİKLERİ HALKI DÜŞÜNMEİLER

Kediyi çok seviyordu. Bu yüzden ona:

– **Ebu Hüreyre!** diye hitap ettiler. Yani ‘kedi babası’ dediler. Kedilere bir baba gibi baktığı, açlıklarını giderdiği için.

Ne var ki, kendisi hayvanlara dahi merhamet edip açlığını giderirken, bir gün kendisi de aç kalmıştı. Zaten aç kalmak mescidin bitişiğindeki **Suffa Ashabı** için sık rastlanan olaylardandı. İşte **Ebu Hüreyre** sık sık maruz kaldığı açlıklardan birini daha yaşıyordu. Ancak, kime halini arzetsen de karnını doyursaydı?

Kendisi bu acılı durumunu şöyle anlatıyor:

Mescidden çıkarken Ebu Bekr (r.a.)’i gördüm. Yaklaşarak bir âyetin mânâsını sordum. Maksadım bu vesile ile evine gidip karnımı doyurmaktı. Sualimin cevabını verip gitti. Muvaffak olamamıştım. Hemen arkasından Resûlullah (s.a.v.) Hazretleri çıktı. Bana şöyle bir baktı, halimden, rengimin uçukluğundan durumu hemen anladı:

– **Ya Ebâ Hüreyre, beni takip et!** buyurdular. Çok sevindim. Hane-i Saadet’in kapısına vardık. Önce içeri girip çıktı, sonra beni çağırdı. Ben de girdim, oturduk.

Hemen bir tas süt getirildi. Komşudan gönderildiği anlaşılan bu sütü görünce ben sevinerek içmeye hazırlandım. Ancak Res l llah (s.a.v.) bana tebessüm ederek:

– Ya Eb  Hüreyre! Git Suffa’da bulunanları  a ır, gelsinler!.. buyurdu.

Ebu Hüreyre hem Suffa’ya doğru yol alır, hem de içinden neler geçer bilinmez. Çünkü açlıktan karnına ta  bağlayacak duruma gelmişken bir tas süt için Suffa Ashabını da çağırmak olur mu? Zaten bir tas sütü sadece kendisi i se yetmeyecek, yahut da ancak yetecek!.. Çaresiz, Res l llah (s.a.v.)’ın emri de yerine gelecektir. Suffadaki ashabın hepsini de çağırır, gelirler. Res l llah (s.a.v.)’ın hane-i saadetine girip yerlerine otururlar.

– Ya Eb  Hüreyre, süt dolu tası al, arkadaşlarına sırayla i ir!

Ebu Hüreyre’de hayret, ibret yanyana. Bir tas süt ve sırayla arkadaşlarına ikram etmek. Bu nasıl olacak? Zaten ilk içen kimse bitirecek, ikinci,     c  ve diğerleri neyi içecek? İbret, hayret yine yanyana...

Sütü alır ve işaret edilen en ba takine uzatır. O içer, ikincisine uzatır, o da içer.     c s ne uzatır, o da içer, ama süt tası hâlâ ilk andaki dolu halini muhafaza etmektedir. Ebu Hüreyre ibretle, hayretle dağıtım vazifesine devam eder. Sıradakilerin her birine de sütü ikram eder, artık içecek kimse kalmaz.

Efendimiz (s.a.v.) duruma bakar, kimsenin kalmadığını görünce:

– Ya Eb  Hüreyre, seninle ben kaldık değil mi?
buyurur.

– Evet ya Resûlallah, ikimiz kaldık.

Bu defa da şöyle buyurur:

–  imdi sütü sen al ve kana kana i !

Ebu Hüreyre, açlığın verdiği acelecilikle hemen emre uyar ve süt tasını âdeta başına diker ve içmeye başlar.

Nasıl mı içer?

Açlıktan karnına taş bağlayacak duruma giren aç nasıl içerse o da öyle içer. Neden sonra tası indirir, başını yuvarı kaldırır.

Kendisini tebessümle seyreden Resûlullah Aleyhisselam ise emrini tekrar eder:

– İç ya Ebâ Hüreyre, iç. Kana kana iç!

Ebu Hüreyre bir daha başına diker tası. Yeniden bir hamle ile bir daha içer. Artık içecek yeri kalmamıştır. Başını kaldırır, tası da aşağıya indirir.

Efendimizden bir emir daha:

– İç ya Ebâ Hüreyre, iç. Kana kana iç!

Ebu Hüreyre der ki:

– Seni hak peygamber olarak gönderen Allah (c.c.)’a yemin ederim ki artık bir damla olsun içecek boşluğum kalmadı.

Ashabını doyurduktan sonra kendisi içmeye razı olan Efendimiz, uzatılan süt tasını eline alır, Allah (c.c.)’a hamd ve şükreder. Bismillah diyerek, tasta kalan sütü de kendisi içer.

* * *

Bu süt mu’cizesi, Resûlullah’ın bir sünnetini de açık şekilde ortaya koymaktadır. O da, sorumluluk mevkiinde olan yöneticiler, kendilerinden önce, idareleri altında olan halkı düşünmek; onların rahatlık ve mutluluklarıyla ilgilenmek zorundadırlar. Halkından önce kendi çıkarını, rahatını düşünen idareciler, Peygamberimizin sünnetini çiğnemekten, zulme düşmekten kurtulamazlar.

EFENDİMİZ TAİF DÖNÜŞÜ MEKKE'YE GİRMEK İÇİN NEDEN KENDİNE BİR HAMİ ARADI?

PEYGAMBERİMİZİN DİYALOG ARAYIŞLARI

Resul-ü Ekrem Efendimiz (s.a.v.) Mekke müşriklerinin işkence ve zulümlerinden iyice endişe etmeye başladığı bir sırada Taife gitmiş, onlardan bir ilgi beklemiş, bir arka çıkacak kuvvet ümit etmişti.

Ne yazık ki orada da ne arka çıkacak kuvvet elde edebilmiş, ne de sıradan bir anlayış görebilmişti. Aksine taşla, sopayla karşılaşmış, büyük bir üzüntüyle aralarından ayrılıp hayatını ancak kurtarabilmişti.

Şimdi mesele geri Mekke'ye girebilmekteydi. Nasıl girecekti Mekke'ye! Çünkü onlara karşı bir kuvvet elde etmek için gittiği Taiften istediğini alamamış, aksine düşman bir kitlenin varlığını tespit etmişti. Yani Mekkelilere karşı durumu daha da zayıflamıştı.

İşte bu sırada eski bir Arap töresi olan himaye (koruma ve dokunulmazlık) geleneğine başvurmayı uygun buldu. Bazı müşriklerden kendisine arka çıkmalarını, Mekke'ye girebilmek için korumada bulunmalarını istedi. Müşrikler buna yanaşmadılar. Belki de bekledikleri fırsatın doğduğunu düşünmüşlerdi. Ancak **Mut'im bin Adiyy**, ötekilerden farklı bir cesaret örneği verdi.

Efendimiz'i himayesine aldı ve ona sahip çıktı, hiçbir

müşrikin dokunmaması hususunda ilanda bulundu ve Efendimiz Mekke'ye geniş çevresiyle tanınan bu müşrikin himayesinde girdi. Müşrikin desteğiyle kendini saldırılardan muhafaza etti.

Buradan alınacak dersler olsa gerektir.

Sebepler gerektirdiğinde Müslüman, müşriklerin himayesine bile sığınabilir; onlardan fayda hasıl edecek istekte de bulunur, bunu sağlaması da yanlış bir tutum değil, uygun bir basiret ve firaset olur.

O gün geçerli olan bu diyalog ve anlaşma örneği, bugün neden geçerli olmasın, o olaydan neden bugüne ders çıkarılmasın.

Bu konuda Casiye Sûresi ayet (14)'e de bakarak geniş hareket sahamızı daraltmaktan uzak kalacak bir bilgilenmeye neden ihtiyaç duymayalım?

Müslüman, diyalog sahasını daraltan bir tutuculuk içinde olmamalı, aksine genişletecek bir anlayışa sahip bulunmalıdır.

Nitekim Efendimiz (s.a.v.) Hazretleri Taiften dönerken kendisini himaye eden müşrik **Mut'im bin Adiyy'**in bu desteğini ömür boyu unutmamış, hatta Bedir esirlerini kurtarmak için Medine'ye gelmiş olan Mut'im'in oğlu Cübeyr'e iltifatta bulunan Efendimiz:

– **Bana vaktiyle iyilikte bulunmuş olan baban hayatta olsa da gelip esirlerin tümünü benden isteseydi, onun hatırına hepsini de salıverirdim, diyecek kadar da kadirşinaslık göstermiştir.**

Demek mü'minin insanlarla iletişim kurma anlayışı, ortak insanlık değerlerini koruma konusundaki tavrı, tutucu ve daraltıcı değildir. Evrensel haklar konusunda müşrikle de, ateistle de anlaşma yapabilir, hayırlı konu-

larda yardımlaşmak için mutlaka Müslüman olması şartını koymaz, hareket kabiliyetini daraltıcı bir sınır çizme mecburiyeti hissetmez. Efendimiz'in müşriklerle bile anlaşma ve uzlaşma içinde oluşu buna delil olabilir.

Buradan günümüze ölçüler çıkarıp Müslümanların manevra kabiliyetlerini genişletmek mümkün olur.

Zaten çağın ihtiyaçları da bunu gerekli kalmaktadır. Başka türlü temel hak ve hürriyetleri, ortak değerleri korumakta zorluk söz konusudur.

İnsan haklarında ve demokratik konularda ortak olunabilecek herkesle dayanışmak mümkündür ve gereklidir de.

Aksini savunmak, hem çağın gerçeklerine ters düşer, hem de Efendimiz'in peygamberliğinin onuncu senesindeki Taif dönüşü sırasında yaptığı himaye sözleşmesiyle, Hudeybiye'de yaptığı barış Anlaşması'na da uygunluk arz etmeyen bir dar görüşlülük olur. İslam böylesine bir darlıktan münezzehtir. Onunla çağın ihtiyaçlarını karşılamak her zaman mümkündür. Yeter ki olayları yorumlamakta yalnızşa düşmeyelim...

ALLAH RESÛLÜ, ÜMMETİNİN DERTLERİYLE YAKINDAN İLGİLENİRDİ

BİR AĞACA KARŞILIK, CENNETTE BİR BAHÇE...

Çocuğu bir-iki değildi evde. Mübarekler bir düzine gi-biydiler. Sabah kalkınca her biri bir telden çalar, her biri-nin ayrı istek ve arzuları bitip tükenmek bilmezdi.

Bunlar neyse de, şu hurma kapışma mes'elesi kafası-nı iyice karıştırıyordu. Hepsini de defalarca karşısına diz-miş, onlara binbir çeşit nasihatlar da bulunmuş, tenbihler yapmıştı. Fakat çocuk, bunun burası. O anda hepsi de başlarını sallayarak söz veriyorlar, fakat daha sonra kom-şunun avlusundan kendi avlularına sarkan hurma ağacı-nın dallarından dökülen hurmaları âdeta kapış kapış et-mekten geri kalmıyorlardı.

Komşu ise aksi mi aksi, cimri mi cimriydi. Anlayış ve müsamahanın zerresine sahip değildi. Her sabah gelir, kapılarına dökülen hurmaları toplar, günün ortalarında dökülenleri ise çocukları döverek almakla kalmaz, elini ağızlarına sokar, lokma halindeki ezikleri bile boğazların-dan çıkarırdı.

Başkası neyse de çocukların ağızlarına elini sokarak hurma lokmaları çıkartması, ona pek ağır geliyordu.

Ne çare ki fakirlik çökmüştü başına. Her birine doya-

siya hurma alacak imk na da sahip değildi. Bunu alama-
yınca da acıklı durum bütün mevsim devam edecekti.

Ne yapıp ne edeceğini düşünürken gidip Res l llah’a
olayı anlatmaya karar verdi. Bütün kuvvet ve cesaretini
toplayarak müracaatını yaptı:

**– Y  Res l llah, kom şumun hurmaları bizim av-
luya dökülmekte, ondan hiç kimsenin yemesine ra-
zı olmayan kom şumun elini sokup çocukların aç-
zından hurma lokmaları çıkarışı da bana çok ağır
gelmektedir. Çocuklara yaptığım bunca tenbih ve
nasihat ise hiç para etmemekte...**

Merhamet ve Őekfat menbaı Allah’ın Resûlü:

– Sen önce o kom şunu bir çağır da g r  selim, bu-
yurdu.

Fakir sah b  hemen cimri kom şusunu çağırdı. Res -
l llah’ın, huzuruna giren adama, teklifi Őöyleydi:

**– Kom şunun bahçesine sarkan o hurma ağacını
kom şuna ver. Dua edeceğim. Allah da sana Cen-
net’te bir hurma bahçesi verecektir.**

Allah Resûlü, ümmetinin dert ve sıkıntılılarıyla Őahsen
ilgilenir, onların mahrumiyetlerine bir çözüm bulmaya  a-
lı ırdı. Nitekim yoksul sahabinin sıkıntısını da, hurma
ağacının sahibine, bu ağaca karşılıklı, cennette bir bahçe
teklif ederek gidermek istemişti.

Fevkalâde bir teklifti bu. Böyle teklife kolay kolay ses-
siz kalınmazdı. Ama cimrilik ve nekeslik insanın basire-
tini bağlar, faziletini sıfıra indirirdi. Nitekim  yle de oldu.
Hazret-i Res l llah’ın bu teklifine hurma sahibi kom  ,
“Evet” diyecek kadar akıllılık ve cömertlik gösteremedi.
Sessiz kalmayı tercih etti. Bunun mânâsı ise belliydi. Tek
bir ağaç bile fakir kom şuya hibe edemiyordu.

Az sonra meclis dağılmış, olay ashâb arasında bomba gibi patlamıştı. Hayretle karşılayanlardan biri de Ebû'd-Dahdâh idi. Düşünüyordu da, bu teklife (Evet) demeyen adamın halini bir türlü izah edemiyordu. Herkesten önce davranmak istedi. Doğruca cimri adamın evine koştu ve onu hurma ağaçlarının altında gölgelenir buldu. Beklemeden teklifini yaptı:

- Bu ağaçların içinde komşunun avlusuna sarkan şu hurma ağacına (yüz hurma ağaçlı) bahçemi versem kabûl eder misin?

Cimri adamın kafasında birden şimşekler çaktı, ihtiraslarında depresmeler oldu. Böyle şeyleri pek iyi hesap ederdi. Yıldırım hızında cevap verdi:

- Elbette.

- Peki öyleyse, şu andan itibaren şu tarafa sarkan ağacı ben aldım. Bunun karşılığı olarak da senin bildiğin Medine yakınındaki hurma bahçemi tümüyle sana verdim. Tamam mı?

- Tamam!

Ebû'd-Dahdâh koşarak mescide girdi. Ashâb Resûlullah'la sohbet halindeydi.

- Yâ Resûlâllah, o tek hurma ağacı için vaad ettiğiniz Cennet bahçesi halen devam ediyor mu?

- Evet, yâ Ebû'd-Dahdâh.

- Öyle ise lütfen kabûl buyurun, ben o tek ağacı yüz ağaçlı bahçemi vererek satın aldım. Komşu fakire hediye edebilirsiniz.

Resûlullah, Ebud-Dahdah'ı yaptığı bu tercihten dolayı tebrik etti. Görünüşte bir ağaç için, 100 ağaçlık bir bahçeyi gözden çıkarmıştı. Ama aslında hem sonsuz mutluluklar yurdu olan cennete girmeyi, hem de orada ebedî bir mülk sahibi olmayı garanti etmişti.

**PEYGAMBERİMİZ HER DUYDUĞU SÖZÜ, DOĞRU
SAYMAZ; ARAŞTIRILMASINI EMREDERDİ**

**SAKIN DÜŞÜNMEDEN
KARAR VERMEYİN!**

Resûlullah'ın hayatı kıyâmete kadar yaşayacak Müslümanlara canlı bir örnektir.

Bu bakımdan, şahsında her türlü olayı yaşayacak olan Resûlullah, bu olaylara karşı takınacağı tavrı da fiilen gösterecek ki, gelecek Müslümanlar bunlardan ders alıp, benzeri olaylarla karşılaşınca hareket tarzını ona göre tesbit etmiş olsun.

Demek ki Resûlullah'ın ve ashâbın hayatında geçen vak'alar, bizlere birer ibret dersi, hattâ birer dinî direktiftir.

* * *

Medine'deki Mescidinde, huzuruna Velid bin Ukbe'yi çağırarak Resûlullah, ona şu emri verdi:

– Mustalık oğulları kabilesine git ve onların verecekleri zekâtları toplayıp getir, Beytûlmâl'e (Devlet Hazinesi) teslim eyle. Zahmetinin karşılığını da Beytûlmâl'de görevli memurdan al..

Velid aldığı emir üzerine hemen atına atladı ve Mustahkoğulları aşiretine doğru yola çıktı.

Kumlu çöllerden yavaşça ilerlerken arkasından yetişen yolcular:

– Nereye böyle ey Velid? diye sordular. O da:

– Mustalık oğulları yurduna gidiyorum, zekâtla-rını toplayacağım... diye karşılık verdi.

Az sonra Velid'i geçen bu yolcular, ondan önce vardıkları aşirete zekâtlarını toplamak üzere Resûlullah'ın görevlendirdiği memurun gelmekte olduğunu haber verdiler.

İşin garipliğine bakın ki, İslâmiyet'ten evvelki senelerde Velid'le Benî mustalık aşireti arasında bir kan dâvası vardı. Araları açıldı. Velid bu olayları da düşünerek endişeyle ilerlerken uzaktan bir toz bulutunun belirdiğini gördü, elini gözlerinin üzerine kaldırıp gelenlere dikkatlice baktı. Bunlar Mustalık oğulları halkının bir kısmıydı. Bir anlık tereddütten sonra atının başını hızla geri çevirdi ve geldiği yere doğru kaçmaya başladı.

Neden sonra Medine'ye yetişen Velid, Resûlullah'ın huzuruna çıktı. Ve Benî Mustalık'la arasındaki geçmiş olaydan söz etmeden iftiraya varan şikâyetle bulundu:

– Yâ Resûlâllah, Mustalık oğulları irtidat edip dinden dönmüş, zekât filân verecekleri yok. Nitekim zekât toplamak için kendilerine vardığımı duymaları üzerine toplanıp karşı çıktılar, canımı zor kurtardım. Yoksa yapayalnız öldürülmem işten bile değildi!..

Haberi dinleyen ashâb birden ayaklandı. Kılıcını kuşanan, kargısını alan, atının üzerine atlayan:

– İzin ver yâ Resûlâllah, bize Müslüman görünüp de sizin gönderdiğiniz me'murunuza isyan eden bu hâinlere haddini bildirelim!... diye ısrara başladılar.

Fakat Allah'ın Resûlü onları teskin etti:

– Siz yerinizde oturun, ben durumu bir tahkik ettireyim, ondan sonra...

Zeki ve cesur kumandan Hlid bin Velid'i çağırđı:

– Bir grub arkadaşınla hemen yola çık. Benî Mustalık kabilesine giderek gizlice durumlarını bir tahkik et!

Bir manga askerle hemen yola çıkan Hlid bin Velid kabileye doğru yaklaşırken yolda rastladığı Mustalık oğullarından bazı kimselere sordu:

– Siz zektınızı vermiyor musunuz?

– Ne münasebet, biz kfir miyiz, dininden dönüşlerden miyiz ki zektımızı vermeyelim?

Hlid beklemeyi tercih etti.

Namaz vakitleri girince sesler yükseliyordu:

– Allah Ekber! Allah Ekber!...

Nihayet varıp kabile reisnin evi önünde halkla açıkça konuştı. znt ile özür dileyen Mustalık oğulları hal-kı, durumu anlattılar:

– Reslllah'ın zekât memuru geliyor haberini alınca, onu karşılamak üzere yola koyulduk, fakat nedense böyle bir memura rastlamadık. Zekât verme şerefine erişmek istiyor, zekât memurunu sevinçle karşılamayı düşünüyoruz.

Hlid bin Velid, bunların zekâtlarını aldıktan sonra dönüp Reslllah'ın huzuruna geldi ve olayı anlattı.

İşte bu sırada (Hcurt) sresindeki Reslllah'ın olaydaki sakinliğini, duygusallıktan uzak akılcı tavrını doğrulayan âyet nâzil oldu:

– Ey mü'minler, size bir (fâsık) bir haber getirirse onu hakikatin tâ kendisi kabûl edip de hemen harekete geçmeyin, tahkik ve tetkik edin, inceleyin ve araştırın. Tetkik etmeden harekete geçerseniz belki büyük bir hata eder, sonunda pişmanlık duyarsınız!

İkâzı unutmayalım!

Size bir dostunuzdan, ya da bir düşmanınızdan ciddî bir haber getirebilirler. Tahkik ve tetkik etmeden bu haberin gereğini yapmaya kalkmayın. Önce araştırarak, inceleyecek, doğruluğuna tam kanaat getireceksiniz. Gerekeni, ancak bundan sonra yapacaksınız.

Bize fiilen örnek olarak Allah'ın Resûlü'nün tavrı ve âyetin bu tutumu te'yidi meydandadır!

PEYGAMBERE İTAAT BÖYLE OLMALI

HARAM SERVETİ NASIL TERKETTİ?

İslâm'ın gelişi sırasında birçok Medine'li içki satışıyla geçimlerini temin ediyorlardı. İçki henüz haram olmadığından, meşrû bir ticaret anlayışı içinde Şam'a götürdükleri içkiden büyük çapta bir kâr da sağlıyorlardı.

Böyle bir ticaret mesleği içinde sattığı içkiden ilerleyenlerden biri de Medineli Keysan'dı.

Keysan, yine Şam'a içki götürmüş, iyi bir kazançla dönmüştü. Bu defaki kârlarla yeni içkiler almış, daha büyük bir kafilayla tekrar yola çıkmaya hazırlanmıştı.

Garipliğe bakın ki, Keysan, satın aldığı yeni içkilerden bir miktarını Resûlullah'a ikram etmeyi de düşündü. Hem de düşündüğünü uygulamak için doğrucu Allah Resûlünün hâne-i saâdetine yöneldi. Ve müsaadeden sonra, huzura girdi.

Gayet saf bir duygu ve hâlis bir niyetle teklifini yaptı:

- Yâ Resûlâllah, yeni içkiler aldım. Bunlar çok iyi hazırlanmış içecekler. Bir miktarını da zatınıza hediye etmek istiyorum!

Resûlullah Aleyhisselâm, asla hiddet belirtisi göstermedi, hafif bir tebessümle kesin cevabını verdi:

- Ya Keysan, Rabbim gönderdiği emriyle bundan sonra içkinin haram olduğunu, bir damlasının

bile içilmesinin câiz olmayacağını bildirdi. Müslümanlar artık içki içmeyeceklerdir!

Halbuki Keysan'ın bütün sermayesi içkiydi, kazancı da içki satışındandı. Keysan önce şaşırды, durumunu düşündü. Sonra şu çareyi arzetti:

– Yâ Resûlâllah, şu andan itibaren elimdeki içkileri satıp sermayemi kurtarabilir miyim?

Cevap kesindi:

– Hayır yâ Keysan, elindeki içkileri de satmamalısın. Çünkü **Müslümanı sarhoş eden içkiyi satmak da, almak da haram kılınmış, ondan elde edilen paranın da haram rızık olduğu açıkça bildirilmiştir.** Hem yâ Keysan, sen şarabı kime satacak, parayı kimden alacaksın? Sen Müslümansın, burada alacak olan da Müslüman!

Keysan durdu, düşündü, tüm sermayesinin, haram kılınmış içkide bağlı olduğunu hesap etti. Ama bütün bu hesaplaşmadan sonra, nasıl karar verdi biliyor musunuz?

– Benim bütün kazancım, çoluk çocuğumun rızıkı, içki alıp satmaya bağlıdır. Ben bunu birden terk edemem, çoluk çocuk perişan oluruz... mu dedi?

Hayır! Ya ne yaptı?

Bakın ne yaptı. Hemen dışarıya çıktı. Doğruca Şam'a gitmek üzere hazırlanmış olan kafiye vardı, yüklenmek üzere olan denklemin içindeki içki fiçilerini, deri tulumlarını bir bir ayırdı. Küplerin ve derilerin ağızlarını açtı, geriye çekilip, hepsine de ayağıyla tekmeler vurup devirdi.

Görülmedik bir manzara meydana geldi. Sokaktan aşağı vıcık vıcık içki akıyor, Keysan da tüm sermayesinin sel olarak akıp gidişini seyrediyor ve:

– Eğer hayırlı bir nesne olsaydın, Allah ve Resûlü seni yasaklamazdı... diye söylenyordu.

Haramı terketmek hususunda böylesine bir fedakârlık ve titizlik içinde olan Keysan'ın, açlıktan perişan olduğunu, çoluk  ocuk sefil kaldığını hiçbir tarih kitabı yazmadı. Allah onlara başka kapılar açtı, gösterdikleri dindarlıkları yüzünden başka m k fatlara nail kıldı.

Keysan'ın bu örnek tutumunu arzettikten sonra bir başka örnek olay daha arzetmek istiyorum sizlere.

* * *

Karde leri, Kays bin Sel m'ı Res l llah'a şöyle  ik yet ettiler:

– Y  Res l llah, karde imiz Kays, elinde avucunda ne varsa hepsini de israf edip da ıtıyor, fuzuli yerlerde heder ediyor!

Resûl-i Ekrem Hazretleri tek taraflı beyanlarla hüküm vermezdi. Hemen  ik yet edilen Kays'ı  a ırttı. Huzuruna giren Kays'a sordu.

– Kardeşlerin senden  ik yet ediyorlar. Malını israf ettiğini söylüyor,  uraya buraya fuzul  şekilde harcadi ını haber veriyorlar.

Kays, bu iddiaya şöyle cevap verdi:

– Vallahi y  Res l llah, ben hurmadan hisseme d  eni alıyorum. Muhta lara yardımda bulunduktan sonra kalanını da ziyaretime gelen mü'min karde lerimle yiyorum. Bu halim herhalde israf olmaz, fuzul  harcama sayılmaz! Başka bir davranı ım yok.

Kays'ın malını nereye sarfetti ini   renen Res l llah Aleyhisselâm, mübarek elini onun kalbi üzerine bastırdı, fakire yardım edip, misafire ikramda bulunan Kays'a:

– Kays, korkma, yardımda bulun, ziyaretine gelen misafirlerinle de ye. Allah da sana yardım etsin, sana ikramda bulunsun! diye dua etti.

Bu duadan sonra Kays'a ne oldu biliyor musunuz?

Kays malını koyacağı yer bulamadı, bunca infak ve ikramına rağmen, bir türlü serveti azalmıyor, aksine daha da çoğalıp bereketleniyordu.

İşte bu misaller imanı çelikleşmiş mü'minlerin tutum ve davranışlarıdır.

Resûlullah ne demişse şeksiz şüphesiz iman etmiş, asla tereddüt ve şüphe içinde olmamışlardır onlar. Aç kalmak, perişan olmak fikri zihinlerine yaklaşmamış, gönüllerine yol bulmamıştır. Haramı haram bilmiş, helâlî da helâl kabul etmişler, şüphelilerden de kaçınmışlardır. Bu tutum ve tavırlarından dolayı bir zorluğa maruz kalsalar bile asla yılmamış ve pişmanlık eseri göstermemişlerdir. Allah da onları yıldırmamış, perişan etmemiştir.

Bakmayın siz günümüz müslümanının vesvese ve evhamlarına. Bu işi yapmazsak perişan olur, aç açık kalırız gibi inanç zaafılarına.

Haramla çoluk-çocuk geçindirilmez, aile yuvası kurulmaz. Keysan, içki ticaretini bıraktı da perişan mı oldu? Kays, ziyaretçilerine ikram etti, misafirperverliğinden geri kalmadı da fakir mi düştü?

Onlar istikbal endişelerini yendiler, mal tutkularını aştılar, sevaplarını aldılar.

Ya biz? Biz de benzeri tutum ve anlayışta olmayı göze alabilir miyiz? **Evhamlarımızı yenip sevaplara talip olabilir miyiz? Yoksa “Mâmur olası hânede evlâd ve iyâl var” bahanesiyle kazancımızın kıyısına, köşesine haram sızmasına göz mü yumuyor, mukavemet cesareti bulamıyor muyuz?**

Düşünülecek nokta budur.

**İSLÂM DÜŞMANLARINA MÜSLÜMANLARIN
GÜCÜ İLE İLGİLİ YANILTICI BİLGİLER VERMEYİ
PEYGAMBERİMİZ YALANCILIK SAYMADI**

**MEŞRU HAKKINI ALMAKTA, DÜŞMANA
HİLE CAİZDİR**

Mekke çok eski devirlerde de büyük bir ticaret merkeziydi. Bu yüzden her taraftan harekete geçen kervanlar Mekke'ye uğrar, yükünü orada satar, kalanını da diğer merkezlere götürür, oralarda müşteri ararlardı.

Haccac bin İllât da ticaret ehli bir kimseydi. Teşkil ettiği ticaret kafilesi önce Mekke'ye uğrar, hattâ Mekke'den gayrı yere gitmeye de pek ihtiyaç duymazdı. Zira, Mekke'nin yerlisiyle iyice tanışmış, birçok malını da veresiye verir hale gelmişti.

Haccac, yeni teşkil ettiği bir kervanla Mekke'ye giderken "Seniyyütü'l-Beyzâ" denen ıssız mevkide gecelediler. Arkadaşları uyumuş, Haccac nöbetçi kalmıştı. Cahiliyye devrinden kalma usûl üzere kervanın etrafını dolaşırken:

- Kendimi ve arkadaşlarımı bu vadinin cinlerinin şerrinden koruyorum, diye mırıldanıyordu.

Bu sırada karanlığı delercesine gelen sesler, onu birden durdurdu. Meçhulden gelen bir ses şöyle diyordu:

- Senin korunduğunu söylediğin cinler de, şey-

tanlar da, hepsi, yaratınının izninde ve iradesindedir. Onun iradesi olmadan hiçbir bir yere hareket edemez, zarar ve fayda veremez!

Haccac bu olaydan iyice şaşırılmış, gelen ses zihninde sanki bir çivi gibi çakılmıştı. Mekke'ye varır varmaz, ilk işi bunu anlatmak oldu. Anlattığını dinleyen müşrikler şöyle dediler:

- Senin karanlıkta işittiğin ses, Peygamber olduğunu söyleyen Muhammed'e geldiği iddia edilen kitabın âyetlerinin mânâlarına çok benzemektedir. Belki de ona gelen âyetlerden biri, senin kulağına çalınmıştır.

Haccac'ı derin bir merak sarmıştı. Mes'eleyi biraz daha inceleyince, içinde birçok şeylerin olduğunu anladı. Zira O, henüz ne bir peygamber ismi işitmiş, ne de böyle bir iddiadan haberdar edilmişti. Karanlıkta gelen bu ses, sanki ona bunu işittiriyor, dikkatini çekiyordu.

Karar verdi ki, Mekke'deki ticari işini bitirince doğrucuca Medine'ye hareket edecek, söylenen zatı bizzat görecek-ti.

Nitekim öyle de yaptı. Mekke'de yine kimini veresiye, kimini de peşin satıp ticari işlerini yoluna koyduktan sonra doğru Medine'ye yöneldi. Günlerce kumlu çöllerde kum tepti, sıcaklar altında tozlu terler döktü ve nihayet Medine'ye geldi. Ne var ki, görmeyi murad ettiği zat, Medine'de yoktu. O sırada Hayber gazasına çıkmıştı.

Amma Mekke'den buraya kadar sıcak kumları tepip tozlu terleri silen Haccac, bundan ötesine gelince yılacak mıydı? Doğrucuca devesini sürdü Hayber'e.

Günlerdir tek başına, تنها yollardan gelirken zihnine üşüşen bütün şüphelerini soracaktı, alacağı cevaplara göre karar verecekti.

Nitekim binbir itiraz ve şüphesi var olarak Resûlullah'ı gördü. Gariptir ki, henüz bir karar vermemişken, zihninde nice itiraz sualleri kümeleşmişken, içinden derin bir sevgi, sıcak bir duygu yükselmeye başlamıştı. Sanki birkaç senedir arayıp da bulamadığı çok yakını bulmuş gibi bir his dalgalanıyordu yüreğinde. Bu sırada aklına gelen bütün sualleri sordu, cevaplarını aldı. Verilen bütün cevaplar, Haccac bin İllât'ın takdir ve tebrikini gerektiren izahlardı.

Daha fazla beklemeyi yersiz gördü ve hemen orada şehadet kelimesini söyleyerek imana girdi, İslâm'la müşerref oldu. Sanki şehadet kelimesini söyleyince bedenindeki bütün kirler gitmiş, gönlüne ve cismine bir hafiflik ve huzur gelmişti. Uçacak gibi oluyordu o sırada.

Ne var ki, bu sevincini zedeleyen bir husus, onu düşündürmeye başladı. Az sonra bu endişesini Resûlüllah'a anlatmaktan da çekinmedi:

- Yâ Resûlallah, ben ticaretle iştigal eden bir kervancıyım. Geçimim, hattâ bütün sermayem, Mekke müşriklerine sattığım ticaret malları ile onların üzerindeki alacaklarımdan ibarettir. Şu anda Mekke'deki müşrik müşterilerim, benim imana geldiğimi, İslâm'la müşerref olduğumu iştirirlerse, beni cezalandırmaya kalkar, tek kuruşumu vermezler.

Ben, haksız yere sermayesiz kalırım. Bu müşkül durumdan kurtulmam için derhal Mekke'ye dönüp, imanımı kimseye açıklamadan alacaklarımı tahsil eylesem, bu sırada zatınıza âit sualler sorarlarsa onların arzularına uygun cevaplar versem, acaba bundan sorumlu olur muyum?

Resûlüllah Aleyhisselâm, Haccac bin İllât'a müsaade etti:

- Hakkını alıncaya kadar, onlara dilediklerini söyleyebilir, müslümanların durumu ile ilgili yanıltıcı beyanda bulunabilirsin.

Haccac bu müsaadeden sonra devesinin başını tekrar Mekke'ye çevirdi. Gerisin geriye dönmüş, yeniden Mekke'ye doğru uzanan kumlu çölleri yeni bir heyecan ve düşüncelerle aşmış, hattâ (Seniyyetü'l-Beyzâ) ya bile gelmişti. Tam bu sırada Mekkeli müşriklerle karşılaştı. Bunlar Mekkeli casuslardı. Resûlullah'ın Hayber gazasına ait durumunu araştırıyorlar, gelip geçenden haber soruyorlardı. Ansızın karşılarında eski dostları Haccac'ı bulunca heyecandan şaşırdılar, hemen etrafını alıp sordular:

- Lât ve Menât hakkı için çabuk söyle Haccac! Peygamber olduğunu iddia eden Muhammed'in Hayber'e yürüdüğünü işittik. Şu anda Hayber'deymiş. Durum ne safhada, hangi tarafın şansı açık görünmekte?...

Haccac mütebessim bir görünüş içinde müjdeyi verdi:

- Merak etmeyin be dostlarım, durum müslümanların aleyhine. Peygamberi Hayber'li dostlarımız yakaladılar, adamlarını da bir bir kılıçtan geçirip katlettiler. Bana öyle gelir ki, birkaç güne kadar bu haber duyulur, başınızdaki İslâm galesi son bulur, siz de zafer şenlikleri yaparsınız!

Müşrikler, bu haberden şaşkına dönmüşlerdi:

- Hay ağzını öpeyim sevgili dostum! diyerek Haccac'ı öpen öpeneydi.

- Tezelden haber uçuralım Mekke'ye, diyerek atlarını mahmuzlayıp koştular Harem-i Şerife.

Haccac şehre geldiğinde zafer şenlikleriyle karşılandı. Etrafını alan müşrikler onu tebrik ediyor, getirdiği bu gü-

zel haberden dolayı minnettarlıklarını ifade ediyorlardı.

Haccac bu zafer ortamını kaçırmadı, müşriklere yeni bir teklifte bulundu:

– Sevgili dostlarım, ben buraya niçin geldim biliyor musunuz?

– Müslümanların Hayber yenilgisini müjdelemek için değil mi?

– Evet onun için. Ama bu kadar değil sadece. Ayrıca bir müşkülüm var, onu da hallettirmek için gelmiş bulunmaktayım.

– Nedir o müşkülün?

– Müşkülüm şu ki, şu anda Medinelileri esir alıp, Peygamber’i kısı kıvrak yakalayan Hayberli dostlarımla elinde bir hayli ganimet malı birikti. Başka tüccarlar işitmeden, o ganimet mallarından satın alıp size de getirmek isterim. Ama sermayem hep sizin veresiyenizde, büyük çoğunluğu sizin elinizde. Bir fedakârlıkta bulunup da benim alacaklarımı bulup buluşturarak verseniz, toplayıp bana hemen getirseniz, ben gider, herkesten önce Medineli Müslümanlardan alınan ganimet mallarından satın alarak size de getirirdim, hem ben kâr eder, hem de si-

ze Müslüman ganimet malı satardım.

– Hay hay, istediğin bu olsun.

Hemen herkes etrafa dağıldı. Haccac Bin İllât’ın ne kadar alacakları varsa hepsini topladılar, olmayanlar olanlardan alarak parasını tahsil edip, tek kuruşuna kadar veresiyesini ödemiş oldular.

Bu sırada Haccac, alacakları için bir çadıra girmişti. Peygamberimizin amcası Abbas girdi yanına. Abbas’ın boynu bükük, gönlü mahzundu.

– Anlat Bakalım Haccac, kardeşim oğlunun Hayber’deki bozgunu nasıl oldu, yakalanışı ne şekilde cereyan etti?

Haccac açık vermedi:

– Bu uzun mes’ele. Buraya alacaklarımı toplamak üzere gelmiş bulunmaktayım. İşimi bitirince uygun bir yerde buluşalım da, sana uzun uzun anlatayım nasıl mağlûp olup, esir düştüğünü.

Ertesi günü Abbas’ın hazırladığı تنها bir yerde buluştular. Gözü yaşlı, gönlü gamlı Abbas, merakla durumun izahını bekliyordu.

Haccac şöyle başladı söze:

– Sakın üzülme, Resûlullah Hayber’i fethetti, Yahudîlerin hepsini de esir etti. Bol miktarda ganimete erişti. Hattâ Hayber Kralının kızını da kendine nikâhladı. Şu anda onlar zafer neş’esi yaşıyor, bugün şenliği yapıyorlar.

Hazret-i Abbas şaşırmıştı.

– Sahi mi söylüyorsun bunları?

– Sen onu bırak da, bu söylediklerimi üç gün müddetle kimseye anlatma. Ben, yarın sabah erkenden yola çıkacağım. Üç gün sonra Medine’ye yaklaşırsın, arkamdan gelenlerin erişemeyeceği bir uzaklığa kavuşurum. Ondan sonra haber ver söylediklerimi.

Gözü gönlü açılıp, üzüntü ve kederi kaybolan Abbas’ın dünyası aydınlanmıştı.

Ertesi sabah Haccac yola çıkmış, Abbas da geçmesi gereken üç günü sabırsızlıkla beklemişti.

Üç gün sonra Abbas’ı yeni elbiseler giymiş, güzel kokular sürünmüş olarak Kâ’be’yi tavaf eder halde gören

müşrikler, şımarık lâflarla alaya aldılar:

– Hayber bozgunu Abbas’ın başına vurmuş, fikrini bulandırmış. Baksanıza zafer elbiseleri giyinmiş, düğün kokuları sürünmüş!

Abbas gülerek cevap verdi:

– Elbette zafer elbiseleri giyer, düğün kokuları sürerim. Zira kardeşim oğlu, şu anda bir zafer kazanmış, üstelik bu zaferden de bir düğünle çıkmış...

– Ne demek istiyorsun?

– Ne demek isteyeceğim? Siz daha çok avucunuzu yalar, kininizi yutarsınız. Müslümanlar Hayber’i fethetmiş, Resûlullah da Hayber Kralının kızını nikâhlamış. Şu anda onların zafer sevincine iştirak ediyor, düğün şenliklerini yaşıyorum.

– Kimden aldın bu haberi?

– Bir haftadır alacaklarını toplayıp, borcunuzu ödediğiniz Haccac bin İllât’tan.

– O bize böyle söylemedi?

– Elbette söylemez. Çünkü gerçeği söylese hakkını vermez, parasını ödemezdiniz. O şu anda yeni Müslümanlardan biridir. Sizi hakkında şüpheyi düştürmemek için böyle konuşmuştur.

– Desene bizden hakkını alabilmek için, hileye başvurdu. Yanlış bilgiler, gerçeğin tersi haberler verdi.

– Dememe lüzum yok, durum ortada.

HER İŞİ, EN İYİ YAPANA VERMEK, BİR PEYGAMBER SÜNNETİDİR

EMANETİ EHLİNE VERMEK

Özel mânada şahsımızda, genel mânada da Türkiye’imizde işlerimiz neden geri kalmakta, arzu edilen ilerlemeye neden bir türlü kavuşulamamaktadır?..

– İş ehil ellere teslim edilmiyor da ondan değil mi?

Diyebilir misiniz ki; bir iş ihtisashı ele emanet edilirse, o iş geri kalır, lâıyk olduğu seviyede başarılı olmaz. Elbette diyemezsiniz. Çünkü bir işi o işin ehli yürütemezse, ehli olmayan hiç yürütemez. Öyleyse, işi ehline teslim etmek, ihtisashısına bırakmak zorundayız.

Bu değişmez hakikatı bundan “14” asır evvel tesbit edip bizlere hatırlatan bir olay arzedeceğim. Zannederim okuyunca siz de benim gibi derin derin düşünceye dala-cak, İslâm’ın bu ulvî emrine hayran kalacaksınız.

* * *

Hicretin 8’nci senesinde Mekke’yi fetheden Resûlullah Aleyhisselâm, Kâbe’yi tavâf edecekti. O güne kadar Kâbe’nin anahtarlarını elinde bulunduran Mekke yerlisi Osman bin Talha, Müslümanlara anahtarları teslim etmek istemedi. Hazret-i Ali ise, bu adamın kolunu kıvrıp, anahtarı elinden zorla aldıktan sonra Kâbe’yi açarak, biraz sonra gelen Resûlüllah’ın içerde namaz kılmasını

sağladı.

Hazret-i Resûlullah, Kâbe'nin içerisinde namazlarını kılıp dışarı çıktıktan sonra Abbas Hazretleri, Kâbe'nin anahtarının kendisine verilmesini, bu şerefe lâyık görülmesini rica etti.

Hazret-i Ali'nin elinde bulunan Beytullah'ın anahtarlarına sahip olmayı, daha birçok kimse arzu ediyordu. Müslümanların kiblesinin anahtarını teslim alıp, onun özel hizmetinde bulunmak basit bir görev değildi.

İşte bu sırada Nisâ sûresinin 58'nci âyet-i celîlesi nâzil oldu.

Ne buyuruyordu bu âyet-i kerîme, biliyor musunuz?

Bakın ne emir veriyordu:

“Allah, emaneti ehline vermenizi emreder!”

Kâbe'nin anahtarı bir emanetti ve bu emanetin ehli de, hâlâ iman etmemiş olan Osman bin Talha'ydı. Ömrü boyunca bu işle uğraşmış, henüz iman etmemiş olmasına rağmen bu işte tam ehil olmuştu.

Bu âyet-i kerimenin gelişinden hemen sonra Hazret-i Ali'ye emir veren Resûlullah Aleyhisselâm, hemen gidip Osman bin Talha'yı bulmasını, Kâbe'nin anahtarlarını ona teslim ettikten sonra da, kendisinden özür dilemesini irâde buyurdu.

Derhal gidip Osman bin Talha'yı bulan İmam-ı Ali, kendisinden özür dileyerek gönlünü aldıktan sonra, Kâbe'nin anahtarını ona teslim etti. Osman bin Talha hayatları içinde:

– Biraz evvel benim canımı alırcasına bileğimi büküp elimden aldığı anahtarı, bu defa özür dileyerek geri vermenin sebebini anlayamadım, dedi.

İmam-ı Ali:

– Senin bu işin ehli olduğun, gelen bir âyet-i kerîmeyele bildirildi ve emaneti ehline teslim etmemiz emredildi, dedi.

Bu defa Osman bin Talha'yı bir düşüncedir aldı. Ve Müslümanların işi ehline bırakmak hususunda gösterdikleri bu anlayışa hayran olarak hemen orada kelime-i şehâdet getirdi ve Müslüman oldu.

Bazı tarihçiler bu Osman'ın başka bir Osman olduğunu, Talha oğlu Osman'ın daha önce hidâyete erdiğini yazarlarsa da, çoğu müfessirler âyeti tefsir ederken arzettiğimiz gibi kaydederler.

Kıymetli hadîs kitaplarından Ebû Dâvud, Ensârdan bir sahâbînin şu hadîsini nakleder:

– Biz bir sefere çıkmıştık.

Yolda aç kaldık. Önümüze çıkan bir keçi sürüsü içinden bir keçiyi yakalayarak kestik, pişirmeye başladığımız sırada, Resûlullah elinde yayı ile çıkageldi.

Eti pişen keçiyi, başkasının sürüsünden zorla aldığımızı öğrenince, elindeki yayını tencereye dokundurup toprağın üzerine yuvarladı ve bize dönerek şunu söyledi:

– Savaş hâlinde olmadığınız bir milletin malını zorla alıp yemek, ölü eti yemek gibidir. Barış yaptığınız bütün insanlar; mallarından, canlarından, her türlü varlıklarından emindirler. Rızaları olmadan hiç kimse, hurmalarının bir yaprağını bile koparamaz.

**PEYGAMBERİMİZ BOŞ DURAN İNSANA
ALLAH'IN SELÂMINİ BİLE ESİRGEDİ**

**MÜSLÜMAN DÜNYA ÂHİRET DENGESİNİ
İYİ KURMALI**

Bir okuyucum, sohbet sırasında arkadaşına şöyle demiş:

– Peygamberimiz buyurdu ki:

“Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya, hemen ölecekmiş gibi de âhirete çalış!”

Arkadaşı buna itiraz etmiş:

– Böyle bir hadis olduğunu sanmıyorsun, bunu sen araştırdır!

Okuyucum da bize soruyor, diyor ki:

– Böyle bir hadis yok mudur? Ben yanlış mı duymuşum?

* * *

Şu anda elimde okuduğum (Kur'an Nedir? İman Nedir?) adlı eserde bir kısım hadisler sıralanmıştır. Bu manaya gelen birkaç tane hadisi de burada görmekteyim. Bunlardan bir kaçını arzedeyim. Bakalım okuyucumun naklettiği hadis mi, değil mi?

* * *

- Dünyaya çalış, sanki ebedî yaşayacakmış gibi. Ahirete çalış, sanki yarın ölecekmiş gibi!

Bu hadis, okuyucumun anlattığının aynısı olmasa da çok az farkla benzeridir. Lafız itibariyle aynı olmasa da, mana itibariyle aynıdırlar. Her ikisi de dünyaya da, ahirete de çalışmayı emretmektedir.

Zaten Efendimizin ikazları hep bu denge içinde olmuştur. Nitekim diğer hadisın ikazı da şöyledir:

- Sizin hayırlınız, ahireti için dünyasını, dünyası için de ahiretini terketmeyendir!

Demek ki denge mühimdir. Birini ihmal, diğerine dört elle sarılmak denge sayılmamaktadır. Her ikisini de ihmal etmemek hedeftir.

Hatta bu konuda fevkalâle güzel bir müjdeyi de diğer hadislerde görmekteyiz. Buna göre, iki namaz arasında kalan dünyevî çalışmalar nafile ibadettirler.

Yani, sabah namazını kıldıktan sonraki çalışmalar, şayet öğle namazıyla iki namaz arasına alınmışsa nafile ibadet derecesinde makbuliyet kazanmaktadır.

Demek ki dünyevî çalışmalarını iki ibadet arasına al, farzlarını ihmal değil, ikmal eyle. Göreceksin ki dünyevî meşguliyetlerin bile amel defterine nafile ibadet kudsiyetinde geçmiş olacaktır.

Nitekim bu hadislerin izah edildiği adı geçen kitapta şu ibretli olay nakledilmektedir:

Resûl-i Ekrem Efendimiz Muaz bin Cebel ve Ebu Hu-reyre ile gidiyordu. Yol üzerinde bomboş şekilde oturan bir adam gördü, selâm vermeyip yoluna devam etti. Sonra geri dönüp de aynı yoldan gelirken adamın yine aynı yerde oturduğunu gördü. Bu defa Efendimiz adama doğru baktı ve selâm verdi.

Bu durum Ebu Hüreyre'nin dikkatini çekti. Sormadan edemedi. Dedi ki:

– Ya Resûlallah, buradan geçerken bu adama selam vermediniz, geri dönünce selm verip geçtiniz, hikmeti nedir ki?

Efendimizin cevabı Şöyle oldu:

– Geçerken baktım, hiçbir işle meşgul olmuyor, bomboş oturuyordu. Selmı onun için vermedim. DönüŐte yine baktım boş durmuyor, hiç olmazsa eline bir çöp almış, toprağı karıŐtırıyor, selma layık gördüm!

Evet, Reslllah Hazretleri'nin boş duran adamla, hiç olmazsa bir çöpten çubukla toprağı kurcalayan adama takındığı tavır böyle. Artık gerisini siz düşünün. İŐlm'ın tembelliğe, çalışmayı ihmal ve terke ne gözle baktığını siz tahmin eyleyin.

PEYGAMBERİMİZİ HATIRA GETİREN VE SALAVATA VESİLE OLAN BİR ÂDET...

SAKAL-I ŞERİF ZİYARETİ NASIL OLMALI?

Türkiye'nin hemen her tarafındaki cami ve medreselerde, Hazret-i Resûlullah'a nisbet edilen Sakal-ı Şerîf çıkarılır, mübârek gün ve geceler vesilesiyle ziyâret edilerek, hissiyat-ı diniyyenin kuvvetlenmesine vesile kılınır.

Bazı müstesna gün ve geceler vesilesiyle çıkarılan bu Sakal-ı Şerîflerin, aslında Resûlullah'a ait olup olmadığı hususunda endişe duymamak gerektir. Zira, maksat, hissiyat-ı diniyyenin kuvvetlenmesine sebep olup, İslâmî duygularımızın yeniden canlanmasına vesile olmasıdır. Vesile olan şeyin zâtına bakılmaz, te'min ettiği faydaya, sebep olduğu iyiliğe bakılır.

Sakal-ı Şerîf niyetiyle ziyaret edilenler, şayet Sakal-ı Şerîf değİLse, bu niyetle ziyaret edenler hiçbir şey kaybetmezler. Niyetlerinin mükâfatı olan sevabı alırlar.

Sakal-ı Şerîfi ziyaret şekline gelince:

Bir şişe içinde bulunan Sakal-ı Şerîfi ziyaret edenlerin şişeyi öpmeleri, yüzlerine gözlerine sürmeleri câiz değildir. İçinde Sakal-ı Şerîfin muhafaza edildiği şişenin kendisinde bir kudsiyet yoktur. Paşabahçe fabrikasının imali olan bu küçük şişeyi öpenler, her gün çay içtikleri

bardağa dudaklarını değdirmekle nasıl bir şey kazanmazlarsa, Sakal-ı Şerîfin saklı olduğu şişeyi öpmekle de, aynı şekilde bir şey kazanamazlar. Fazla olarak şişenin kendisinde bir kudsiyet bulunduğu, öptükleri takdirde ibadet etmiş oldukları fikrine kapılmaları halinde, günaha da girmiş olurlar. Hem sıhhî bakımdan da, aynı şişenin binlerce insan tarafından ıslatılmasındaki sakıncalar da aşîkârdır. Kaldı ki **Resûlullah'ın Sakal-ı Şerîfine hürmet, onu saklayan şişeyi öpmekle değil, o sakalın sahibinin Sünnetini bizzat yaşamakla mümkün olur.** Hazret-i Resûlullah'ın Sünneti içinde ise, Sakal-ı Şerîfin öpülmesini tavsiye eden herhangi bir delile rastlamak mümkün değildir.

Ziyaretin en güzeli; Sakal-ı Şerîf açılırken, salât ü selâm getirip, Resûlullah'ı hayâlen iyice hatırlamak, yaşadığı hayatının ulvî düsturlarını kendisine rehber edinmekle mümkün olur.

Resûlullah'ın altında gögelenmiş olduğu bir ağacın gölgesinde toplanmayı âdet edenlerin, bu hareketlerini hoş görmeyen Halife Hazret-i Ömer, ağacı kestirmiş; bu hareketin ağaca bir nevi kudsiyet izâfe etmek mânâsına geldiğini işaret buyurmuştur.

Kuzat mezunu hocam Selâhaddin Efendi, Sakal-ı Şerîf ziyaretlerine geriden bakmak suretiyle iktifa ederdi.

– Bunlar işi putperestliğe benzetiyor, vesilelik cihetini bırakıp, zâtına teveccüh ediyorlar. Şişe öpmek, ele yüze sürmek, diye İslâmî bir âdet olmadığı halde, kötü bid'at işliyorlar,” derdi.

Demek isterim ki:

Sakal-ı Şerîf ziyâreti, mübârek ve güzel bir âdet-i İslâmiyyedir. Ancak, şişe öpmek, ele yüze sürmek gibi kötü âdetler terkedilmeli, Resûlullah'ın zâtı ve hayatı düşünülüp, salât ü selâmla iktifa edilmelidir.

PEYGAMBERİMİZ, İSTİKBALDE ÜMMETİNİN BAŞINA GELECEK ÖNEMLİ OLAYLARA İŞARET ETMİŞTİR

BAZI KİYAMET ALÂMETLERİ

Yusuf Nebhâni'nin merakla okuduğum "Peygamber Efendimizin Mucizeleri" adlı değerli bir eserinden bahsedeceğim sizlere. Eserde baştan sona, Efendimiz (sav) Hazretleri'nin mucizeleri yer almıştır. Oldukça sade ve açık bir üslubla ifade edilen mucizelerin bir kısmı da istikbalde ortaya çıkacak olaylara aittir. Bu olaylardan bir kısmı vaki olmuş, bir kısmı halen vaki olmakta, bir kısmı da anlaşılan istikbalimizde vaki olacaktır. Bunlara ise bilmem bizler erişeceğiz, bilmem bizden sonraki nesiller şahit olacaklardır.

Sizlere istikbalde vaki olacak olaylardan bahseden bu Hadis-i Şeriflerden bazı nakiller yapacak, bir yorum da ilave etmeyeceğim. Yani sizleri hadislerle başbaşa bırakacağım. Yorumu, düşünmesi, irşad ve ikaz olması okuyucuya aittir. Kendi sınırlı idrakimle sizin her birinizin belki bizi de geçen anlayışınızı sınırlamayı düşünmeyeceğim. İkinci cildin sonundan aynen arz ediyorum:

1- Bir zaman gelecek; dinini koruyan kimse avucunda ateş tutan kimse gibi olacaktır!

2- Kıyamet kopmadan önce, dünyada en çok zevk-ü

sefa süren kimseler, en aşağılık kimseler olacaktır!

3- Âhir zamanda, ibadet edenlerin çoğu cahil, bilginlerin çoğu da fâsık (amelsiz) olacaktır.

4- Kıyamet kopmadan önce idareciler çoğalacak, fakat güvenilecek insanlar azalacaktır!

5- Kıyamet kopmadan önce toplumda en az saygı görenler, mü'minler olacaktır!

6- Kıyamet kopmadan önce devlet idaresine münafıklar, ekonomiye de fasıklar hakim olacaktır!

7- Kıyamet kopmadan önce ekonomi önem kazanacak, kadınlar çalışacak, akrabalık bağı kopacak, okuryazarlık artacak, ancak yalancı şahitlik yaygınlaşacaktır.

8- Kıyamet kopmadan önce emanete ihanet edilecek, zekât vermek azalacak ve din dışı ilimler revaç bulacaktır!

9- Âhir zamanda insanın köpek büyütmesi, çocuk büyütmesinden hayırlı görülecektir. O zamanda büyüklere saygı kalkacak, küçüklere şefkat duyulmayacak, zina çocukları çoğalacak, yol ortasında fuhuş yapılacak, insanlar koyun postu giymiş kurtlar haline gelecek, hatırı sayılanlar da kötülerini hoş görenler olacaktır.

10- Ayağı çıplak, başı kabak çobanların zenginleşip yüksek binalarda yaşamaya başladıklarını gördüğün zaman kıyameti bekle.

11- İşler ehlinden gayrısına verildiği zaman kıyameti bekle.

12- Kıyamet kopmadan önce akrabalık bağı kopacak, akrabalar birbirinden şikâyetçi olacak, mal meşru olmayan yollarla kazanılacak, kan dökülecek, fakir kendi sınırlarıyla başbaşa bırakılacaktır.

13- Kıyamet kopmadan önce helal para ve Allah için

dostluk azalacaktır.

14- Yirmi kadar insan biraraya geldiği halde içlerinde Allah'dan korkan biri bulunmadığı zaman kıyamet kopacaktır.

15- Bir zaman gelecek, insanın toplum içinde dinini koruması zorlaşacak, günaha girmeden geçim temin etmesi güçleşecektir. Annesi, babası, eşi ve çocukları, akraba ve komşuları onu gücünden fazla harcama yapmaya zorlayacak ve mahvına sebep olan gayri meşru işleri yapmaya sürükleyeceklerdir.

16- Bir zaman gelecek, imanlı insan, imanını toplumdan gizleme ihtiyacı duyacaktır.

17- Benden sonra sabrın çok önem kazanacağı bir devir gelecektir. Öyle günlerde, dinine bağlı kalan kimselere, elli kat fazla sevap verilecektir.

**ALLAH RESÛLÜ DİNİ HÜKÜMLERİ UYGULARKEN
İNSANLARIN YERİNE GETİRMEKTE
ZORLANMAMALARINA DA DİKKAT EDERDİ.**

BİR ZEKÂT HÂTIRASI

Resûlüllah Hazretleri, ashâbından bazılarını zekât toplamak için vazifelendirmişlerdi. Ensârdan Übeyy bin Kâb da, zekât toplamak üzere vazifelendirilmişti. Kendisine görev alanı olarak bildirilmiş olan mıntıkanın Müslümanlarını bir bir gezer, Allah'ın farz kıldığı zekâtlarını kendisine getirmelerini isterdi.

Kendisi bu hâtıralarını anlatırken ibretli bir vak'a nakleder. O günün Müslümanlarının Zekât gibi malî ibadetlere nasıl baktıklarını gösteren bu tarihi hâdiseyi aynen nakletmekte büyük faydalar görmekteyim.

Şimdi söz, zekât toplama memuru Übeyy'dedir:

– Resûl-i Ekrem Hazretleri, Benî Kudâa, Benî Uzre ve Benî Sa'd kabilelerinin sadakalarını toplamaya göndermişti. Bunların hepsinin sadakalarını topladım, yalnız bir adam kalmıştı. O'nun yanına gittim, zekât almaya geldiğimi söyledim, beni büyük bir sürünün içine götürdü:

– Dilediğini alıp götür, dedi.

Ben de gezdim, malların içinde ne en iyisi, ne de en kötüsü olan orta büyüklükte bir inek seçtim: Bu kâfidir, bunu alıp götürürüm, dedim. Bana itiraz etti:

– Ben böyle süt vermeyen bir ineği zekât olarak önüne katıp da Resûlüllah'ın huzuruna göndermekten hayâ ederim, bu süt vermeyen ineği bana bırak, şu genç ve semiz deveyi bari al! dedi. Ben, kendisine cevap verdim:

– Bunu alamam. Zira, bu senin mallarının en iyisidir. Resûlüllah bana, zekâtları malların ne en iyisinden, ne de en kötüsünden seçmeyip, orta olanından almamla emretti. Bunu alabilmem için Resûlüllah'ın izni olmalıdır.

Konuşmamız bu minval üzere uzadı. O:

– Ben Resûlüllah'ın huzuruna süt vermeyen bir ineği, zekât olarak göndermekten utanırım, diyordu. Ben ise:

– Bundan başkasını almaya yetkili değilim, diye ısrar ediyordum. Bir ara şu teklifi yaptım:

– Sen şu deveni al, Resûlüllah'ın huzuruna gidelim. Mes'eleyi anlat. Resûlüllah emir verirse kabûl ederim!

Adam teklifimi kabûl etti, birlikte deveyi de alarak Resûlüllah'ın huzuruna geldik. Şöyle konuştu:

– Yâ Resûlâllah! Zekât memurunuz geldi, ona malımı arzettim, içlerinden bir sütsüz inek seçti, ben de ona razı olmadım, benim verdiğim semiz deveyi de o kabûl etmedi, şimdi deveyi buraya getirdim, lütfen kabûl buyurun!

Malının en iyisini zekât vermek isteyen bu zata karşı Resûlüllah Hazretleri gülümseyerek şöyle buyurdular:

– Übeyy, senin malından vermek mecburiyetinde olduğunu ayırmış, sen ise, daha fazlasını vermek hamiyetini göstermişsin, Allah niyetini kabûl buyursun.

Bundan sonra:

– Übeyy, bu deveyi al ve zekât malları içine kaydeyle! diyerek ellerini açıp bu zata duada bulundular. Resûlüllah'ın bu duasından sonra o zatın Medine'nin sayılı zenginlerden biri olduğunu gözlerimizle gördük.

İNSANLARA GÜZEL VE DERLİ TOPLU GÖRÜNMEK PEYGAMBER SÜNNETİDİR

RESÛLÜLLAH AYNA YERİNE SUYA BAKARDI

Dindar adam deyince bir çoklarının hayalinde pejmürde bir tip canlanır:

- Buruşuk ve karışık bir giyim, dikkatsiz ve ihmal edilmiş bir traş, boyasız ve yırtık ayakkabı, hatta çamurlu ve sökük paçalar.

Öte yandan Müslümanın bu bakımsızlığını diline dolayanlar:

- İşte Müslümanlık budur: Özensiz bir giyim, sevimsiz bir tıraş, yakası paçası ayrı taraflara kaymış üst baş... Demek isterler.

Garip olanı şudur ki, kılık kıyafetini pejmürdeleştirip ihmal eden adam, bu perişan tipini makbul bir tevazu ve gösterişten uzak oluş sanarak müdafaa etmek ister.

Hatta bazı çevrelerde temiz bir giyim, derli toplu bir kıyafet, tıraşını düzeltip, elbisesini ütüleme... gibi titizlik, bir nevi riyakârlık ve ihlâssızlık eseri olarak değerlendirilir.

Böylece İslâm'ın üst baş düzelmeye ait bir titizliği benimsemediği, ihmal edilmiş bir kılık kıyafetin dinî

yaşayışa daha uygun olduğu kanaatı yaygınlaştırılmıştır.

Bu yüzdendir ki, müslüman denince ya hayalimize derhal perişan giyimli adam gelmekte; yahut kılık kıyafeti sevimsiz birini görünce dindar bir adam olduğu fikri kuvvet bulmaktadır.

Şimdi sizlere fevkalâde değerli bir olay arzedeceğim. Bu, öyle bir vak'a ki, başlı başına bir cild kitap da yazsanız İslâm'ın kılık kıyafet titizliğine âit hükmünü bu kadar açık anlatmamız mümkün olmaz.

Unutulmaması gereken bir hakikattir ki, İslâmı en doğru ve en gerçek hüviyetiyle temsil eden tek insan Allah'ın Resûlü Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'dır. Vereceğimiz misal de işte ondan olduğu için fevkalâde mühimdir. Bakınız: O, nasıl bir kılık kıyafet hazırlığı istemekte, nasıl bir üst baş temizliği emretmekte, kendisi bizzat bu konuda ne türlü bir örneklik göstermekte, kılık kıyafet titizliğini bize nasıl anlatmaktadır?

Hâdiseyi Cenâb-ı Resûlullah'ın saygıdeğer hanımları Âişe validemizden öğrenmekteyiz:

Resûlullah'ın ashabından bir cemaat toplanmış, Hazret-i Fahr-i Kâinatı ziyarete gelmişlerdi. Cemaat, Mescid-i Saadet'in bitişiğindeki Hâne-i Saâdetin kapısına gelince giriş izni istemişlerdi.

Bu sırada içeride olan Allah'ın Resûlü, derhal giyinip kuşandıktan sonra ziyaretçileri karşılamak üzere kapıya doğru yürüdüler. Tam kapının yanına varıp da açacakları sırada birden duraladılar. Yan taraftaki çukurda birikmiş küçük bir su gölü vardı. Hemen o su gölünün üzerine doğru eğildiler. Suyun içindeki akislerine bakarak sakallarını, saçlarını bir güzel düzeltip, başlarındaki sarıklarına yeniden bir çeki düzen verdiler.

Resûlullah'ın bir kısım kimseleri karşılamak üzere

ıkarken kendisine böylesine çeki düzen verdiğini gören Aişe validemiz bunu garip karşıladığından:

- Sen de mi gösteriş ihtiyacı duyuyorsun, Yâ Re-slllah? dedi.

Bu soruya İslâm'ın gerçek temsilcisi bakın nasıl cevap verdi:

- Evet! Bir Müslüman, kardeşlerinin karşısına çıkarken kendini hazırlamalıdır!.. Allah güzeldir, güzeli sever!

Demek ki, kendini kapıp koyuvermiş bir kılık kıyafet pejmrdeliği, tevazu ve faziletin delili değildir. Tertemiz, derli toplu bir giyim içinde güzel görünmek Reslllah'ın sünnetinin ta kendisidir.

Dostlarımızla, kardeşlerimizle karşılaşıp, etrafımıza muhatap olurken giyim kuşamımızı da derleyip toplamak zorundayız.

Suyu ayna yerinde kullanan Allah'ın Resûlü bize başka türlü örnek olmaktadır herhalde?

EFENDİMİZ, KADINLARI İYİ TANIR, ONLARIN PSİKOLOJİLERİNE UYGUN DAVRANIRDI

MÜ'MİNİN HAYIRLISI, AİLESİNE HAYIRLI OLANDIR

Kadının yaratılışındaki farklılığı bilmek şarttır. Bunu bilmeden ona muhatap olmak, yanlış sonuçlara varmak olur. Netice sevimli olmaz. Mutlaka kadının yaratılışındaki hissiyeti bilecek, ona göre muhatap olacaksınız.

Bu, kadın için eksiklik, noksanlık da değildir. Belki kadının yapacağı işin gereğidir. Bir erkek bir ülkeyi idare eder, ama bir çocuğu büyütemez. Mutlaka bir kadına ihtiyacı olur. Bir kadının yaptığı çocuk bakımını, en güçlü erkekler bile yapamaz.

Demek ki farklı yaratılış, farklı iş içindir. Bir eksiklik değil, bir iş ayırımı icabıdır. Efendimiz (sav) Hazretleri kadının bu özelliğini bildirmiş, erkeklere de sıkı sıkıya tenbihte bulunmuştur:

– Sizin hayırlınız, ailesine hayırlı olandır.

Yani, kim evindeki ailesine anlayışla muhatap olur, güzel bir aile reisliği örneği verirse, o kimse gerçekten hayırlı kimsedir.

Efendimiz bu konuda yaratılış farkını o kadar hesaba katmış, kadının his dünyasını o kadar düşünmüş ki, biz-

zat verdiği örneklerle ümmetine mesajlar sunmuştur.

Âişe validemiz bir hatırasını şöyle anlatır:

“Bir defasında kafil ile gidiyorduk. Resûlullah (sav) Hazretleri yanındakilere:

– Siz yürüyün, biz Âişe ile biraz geriden geleceğiz, buyurdu.

Onlar yürüyüp uzaklaştılar. Bana:

– Haydi Âişe, seninle bir koşuşalım, bakalım kim geçecek, dedi.

Ben de zaten hazırdım. Hemen yarışa girdim. Birlikte koşuştuk. Ama ben O’nu geçtim.

Âişe validemiz bu geçmeyi anlatırken, şunu da ilave eder:

– Ben o zaman çok gençtim, bedenimde zayıflık yoktu.

Bir yıl sonra, yine benzeri bir yolculukta Efendimiz, aynı teklifi tekrarlar:

– Haydi Âişe, seninle bir daha yarışalım.

Validemiz sevinir, koşuşmayı tekrar ederler. Fakat bu defa Efendimiz geçer, validemiz geride kalır.

Efendimiz (s.a.v.) buyurur ki:

– Âişe, bu geçiş, geçen seneki geri kalışa karşılıktır. Bundan sonra da şöyle teselli eder:

– Sadece ödeştik, farklı bir şey yoktur, üzülme!

Evet, kadının psikolojisini bilen Efendimiz (s.a.v.) onunla zaman zaman koşuya girer, bazan ondan geri kalır, onu rahatlatırdı. Bazan da onu geçer, ona gerçek durumunu bildirirdi. Ama bunu bir üstünlük iddiasına götürmez, sadece ödeştik demekle yetinirdi.

Lütfen dikkat buyurun, bunları yapan Efendimiz

(s.a.v.), zamanı gelince Cebrail’le arkadaşlık eder, göklere uçar, Cebrail’i de geçer, Sidretül muntehaya ulaşırdı.

Ama yeri ve zamanı gelince kumlu çölde hanımı Âişe ile birlikte yarışa çıkar, bazan onu dahi geçemez, geçince de, ‘Farklı bir şey yok, sadece ödeştik’, demekle iktifa ederdi.

Bir türlü aşağılara inmeyip, hep yükseklerde uçan beyler, lütfen biraz aşağılara inin, hanımların dünyasına girin, ona göre muhatap olun.

SERVETİNİ VERİP İNANCINI KURTARAN SUHEYB’İ PEYGAMBERİMİZ TEBRİK ETTİ

“BU ALIŞVERİŞTEN SUHEYB KAZANÇLI ÇIKTI”

Suheyb, Hazret-i Resûlüllah’dan üç gün sonra terketmişti Mekke’yi. Ne var ki, peşine düşen İslâm düşmanları yalnız giden Suheyb’i çölde çevirdiler:

– Sen Mekke’ye fakir ve hakir bir insan olarak gelip yerleşmiştin, aramızda mal mülk kazandın. Şimdi ise kazandığın bu mal mülkü alıp Medine’ye götürüyorsun. İşte bu olmaz, dediler.

Suheyb, arkasını bir tepeye vererek kendini garantiye aldıktan sonra şöyle mukabelede bulundu:

– Ey Kureyşli müşrikler! İyi biliniz ki, ben sizin en iyi ok atanlarınızdanım. Vallahi daha fazla yaklaşmayın. Elimde şu yayımla bu kadar okum bulunduğu müddetçe hiçbirinize boyun eğmem. Bunlar elimden çıktıktan sonradır ki beni öldürebilirsiniz.!

Bu sözleri devesinin arkasına siperlenmiş vaziyette söyleyen Suheyb, bir ara etrafını çeviren müşrik sayısının gittikçe çoğaldığını gördü. Kurtuluş çaresi yoktu. Bir tek-lif daha yaptı:

– Siz benden ne istiyorsunuz? Bugüne kadar alın

terimle kazandığım servetimi size versem defolur gider misiniz?

Hep birlikte bağrıştılar:

– Servetini bize terket. Senin Müslümanlığına engel olmayacak, istediğin yere gitmene müsaade edeceğiz!..

Suheyb bunlara, paralarını sakladığı yeri, yemin ederek haber verdi.

Ancak bu şartla Suheyb'i serbest bırakan müşrikler, haber verdiği paranın yerini araştırmak üzere Mekke'ye dönerken Suheyb de kendisinden üç gün evvel yola çıkmış olan büyük hicret kafilesinin arkasından Medine'ye doğru yollandı.

Bütün muhâcirler Medine'ye yakın bir yerde bulunan Kuba'ya gelip toplanmaktaydılar. Burada bir "BEKÂRLAR EVİ" vardı. Kendisi de bekâr olan sahâbelerden Hazret-i Sa'd, evini, İslâmiyet için memleketlerini terkeden muhâcirlere tahsis etmişti. İşte Suheyb de nihayet bu "bekârlar evi"ne gelip indi. Bu sırada yolda açlıktan gözleri kararmış olan Suheyb, Hazret-i Ömer'in de hazır bulunduğu sofradaki hurmalardan hemen atıştırmaya başladı. Suheyb'in ağrımaya başlayan gözleri, günlerce çektiği yol zahmetinden kanlanmıştı. Hazret-i Ömer:

– Yâ Resûlâllah! Suheyb'in hem gözleri ağrıyor, hem de yaş hurma yiyor! dedi.

Hazret-i Resûlüllah ise:

– Yâ Suheyb, gözlerin ağrıyorken, yaş hurmayı nasıl yiyorsun? diye sordu.

Suheyb kimbilir kaç günün açıydı. Şaka ile karışık cevap verdi:

– Yâ Resûlâllah, ben gözlerimin ağrımayan tarafından yiyorum bu yaş hurmaları.

Bu söze Resûlullah Hazretleri gülümsediler. Neden sonra karnı doyup gözlerinin önü aydınlanınca aklı başına gelen Suheyb yanında bulunan Ebû Bekir'e sitem etti:

– Hani birlikte gelecektik ya? Beni bırakıp da çıktın yola değil mi? dedikten sonra başına gelenleri şöyle anlattı:

– Yâ Resûlâllah, Mekke müşrikleri benim yalnız çıktığımı anlayınca silâhlanıp yolumu kestiler. Ben de, tüm servetimin yerini onlara haber vererek kurtuldum...

Malını, mülkünü müşriklere terk pahasına da olsa yolumdan dönmeyen Suheyb'in bu fedakârlığına Hazret-i Resûlullah:

– **Suheyb kazandı. Suheyb kârlı çıktı...** diye mukabelede bulundular.

İşte bu hâdise üzerine Bakara sûresinin (207)'nci âyeti nâzil oldu. Bu âyette:

– Allah rızası için mal, mülkten başka, gerekirse canını bile vermeye hazır olanların bu fedakârlığını Allah bilip, hallerine şefkat edicidir... buyurularak, İslâmiyetinden, dindarlığından dolayı zor duruma düşenleri Allahü Azimüşşân medheyledi.

“Tarih tekerrürden ibarettir” derler. Eğer dindarlığınızdaki şurada burada ziyana uğratılıyor, başınız derde sokuluyorsa, üzülüp kederlenmemelisiniz. Bu hal, sizin samimiyet ve sadakatinizin çok değerli bir ifadesidir. Allah bu sadakatinizi âyetleriyle medheylemiştir. Yeter ki bu sabrı gösterebilesiniz. Bu şüura erişebilirsiniz.

ALLAH RESÛLÜ, HİZMET VE İBADET MEKANLARINA İLGİ GÖSTERENLERE BÜYÜK DEĞER VERİRDİ

MEDİNE MESCİDİNİ TEMİZLEYEN ZENCİ KADINA PEYGAMBERİMİZİN İLTİFATI

Üstü başı hırpanî idi. Giyim kuşamında itibar verici bir görünüş yoktu. Sadece giyim kuşamında değil, sima görünüşü, derisinin siyahlığı da, yamalı giyim kuşamına eşlik ediyordu.

Hem fakirlik, hem de zencilik birleşince onu iyice kendi içine kapatmıştı.

Bu yüzden, sadece kendi başına yaşar, kendisine itibar etmeyenlerin yanında ille de itibar sağlamaya çalışmazdı.

Ne var ki artık yaşlılık, onun da belini bükmüş, gözlemini yere dikmişti.

Ama o, bu haliyle de mescidi temizlemekten geri kalmazdı. Cemaat gidince hemen Resûlullah'ın mescidine gelir, kıyıda köşede çer çöp gibi şeyler varsa, onları birer birer toplar, mescid dışındaki çöplüğe götürüp atar, mescidi iyice temizleyip güzelleştirdiğine kâni olunca elindeki değneğine dayana dayana Medine kenarındaki تنها evine dönerdi.

Fakirlikle zenciliğin birleşip kendi içine kapattığı bu

kimsesiz kadın, günün birinde vefat etti. Komşuları onu mütevâzi bir cenaze merasimiyle defnettiler.

Zaten yaşadığından kimsenin haberi olmayan zenci kadının ölümünden de kimsenin haberi olmaması bir bakıma normaldi. Ancak, durumu Resûlullah Aleyhisselâm işitince sordu:

– Neden vefat haberini bana duyurmadınız?

–

Belli ki mühimsememişler, yahut cenazesini gece kaldırdıkları için Resûlullah’a duyuracak zaman bulamamışlardı.

Kimsenin itibar etmediği bu zenci kadının namazında hazır bulunamadığına üzülen Hazret-i Resûlullah, doğruca onun mezarına gitti. Kibleye karşı tekbir alıp mezarda cenaze namazını bizzat kıldı, namazdan sonra ona dua etti. Bu, mazhariyetlerin en büyüğü idi. Zira bu iltifatı Hazret-i Resûlullah göstermekteydi.

Âlimler, her kula nasip olmayan Resûlullah’ın bu iltifatı üzerinde dururlar. Bizzat gidip zenci kadının mezarında namaz kılarak dua etmesinin sebebini araştırırken derler ki:

– Cami ve mescidlerle, cami ve mescid benzeri hizmetler gören yerleri temizleyip hizmetinde bulunmak, öyle kudsî bir meşguliyet, öylesine hayırlı bir hizmettir ki, Resûlullah bu hizmetin sahibine hususî iltifat ediyor, bizzat gidip özel olarak namazını kılıyor, dua ederek hizmetinin kudsiyetine fiilen işarette bulunmuş oluyor.

Demek ki, camileri, cami vazifesi gören İslâm’a hizmet yerlerini temizlemek, çer-çöp gibi kirlerden kurtarıp yardımda bulunmak, Resûlullah’ın iltifatına lâyık olmak demektir. Herhalde basit görülecek bir liyâkat değildir bu da.

Konuyu burada bitirirken, cevabı istenen bir sorudan da bahis açmak isterim.

Cami ve cami hükmünde olan yerlerin temizliğini so-
ran okuyucum diyor ki:

– Bazı evlerin odaları, yahut bazı apartmanların
dâireleri, mescid misâli hizmetlerde bulunmakta; buralar-
da sadece ibâdet edilip, dini eserler okunmaktadır. Bunlar
da mescid ve camiye benzeyen kudsiyette midirler?

Hemen ifâde edeyim ki, mescid kelimesinin mânâsı,
secde edilen yer, ibâdet edilen mahal demektir.

Bu mânâyâ göre, nerede Allah’a secde ediliyor, ibadet-
lerde bulunuluyor, dinin emirleri konuşuluyor, dinî usûl
ve kâidelerden söz ediliyorsa, orası mesciddir, ibâdet yeri-
dir, camidir. Hattâ, kapısında minare bulunması halinde
resmen camidir. Bulunmaması halinde ise, hükmen mes-
cid ve ibâdethanedir. Böyle yerlere hizmet edip temizle-
mek, camiye hizmet edip, mescidi temizlemek hükmünde-
dir. Zira cami ile içinde Kur’ân okutulan yerler, aynı gaye-
ye doğrultusunda faaliyette bulunan yerlerdir.

Asr-ı Saâdet’te hükmen mescid vazifesi ifâ eden evler
vardı. Bunların ilki, Resûlüllah’ın hizmetine tahsis edilen
Hazret-i Erkâm’ın evi idi. Öteki de Medine yakınındaki
Kubâ’da, adı İslâm Tarihine “Beytüluzab” olarak geçen
(bekârlar evi) idi. Hayatını İslâm’a hizmete vakfeden be-
kâr sahâbeler, buradan hizmete dağılırlardı.

Bunlar cami inşâ olunmadan önceki hükmen cami ve
mescid sayılan evlerdir.

Buralara hizmet de mescide ve camiye hizmet hük-
mündedir. Zenci kadına gösterilen iltifata nâil olmak iste-
yenler, böyle hizmet yerlerine ilgi gösterip yardımda bu-
lunmalıdırlar.

**ALLAH RESÛLÜNÜN BEŞERİ KİMLİĞİYLE
PEYGAMBERLİK ŞAHSİYETİNİ BİRLİKTE
DÜŞÜNMEK GEREKİR**

**TARİHLER PEYGAMBERİMİZİ
TANITABİLİR Mİ?**

Allah'ın kendilerine ihsan ettiği kabiliyetleri sebebiyle şöhret sahibi olmuş, nice büyük kumandan ve devlet reisleri gelip geçmiştir bu dünyadan...

Tarihler, bunların hayatlarını büyük bir ihtimamla bizlere kadar ulaştırmış, kahramanlık ve icraatlarını teferruatı ile yazarak, kendilerinden sonraki nesle intikal ettirmiştir.

Ancak, geçmiş devlet reisleri ve ordu kumandanları hakkında bilgi veren bu tarihler, bazan o zatların hakikî hüviyetlerini aynen yazmışsa da, bazan mübalâğalarla dolu ifadeler kullanıp, onları sahip olmadıkları birtakım vasıf ve icraatlarla da tanıttıkları olmuştur.

Buna rağmen, tarihe mal olmuş öyle büyükler var ki, kalemler onların hayatlarını, diğerleri gibi mübalâğa ile anlatmak şöyle dursun, aynen kaydetmeye bile başarılı olamamışlardır.

Evet, Peygamberlerin, hususiyle Resûl-i Ekrem Hazretleri'nin hayatı, binlerce cilt siyer ve tarih şeklinde yazılmış, fakat hiçbirinde de hakikî hüviyeti aksettirilmeye

muvaaffak olunamamıştır.

Neden acaba? Yazarların ehliyetsizliğinden, konunun ulviyetini takdirsizliklerinden midir?

– Hayır! Peygamberler, diğer tarihî lider ve dünya meşhurları gibi, tek şahsiyetli değildir de ondan!

Çünkü, hayatı yazılan diğer tarihî liderler, meşhur kumandan ve feylesoflar; sadece bizim gibi birer kul ve beşerdirler. Gerçi Peygamberler de, aynen bizim gibi birer kul ve beşerdirler. Ancak, onlarla bu müsterekliğimizden ayrı olarak, onlarda bir de Resûllük şahsiyeti, Peygamberlik hüviyeti vardır...

İşte dikkatinize sunmak istediğim taraf da burasıdır. Zaten, Peygamberi, diğer dünya büyüklerinden üstün kılan hususiyeti de, bu Risalet tarafı, yani Peygamberlik vasfıdır.

Tarih ve siyerler, işte bu vasfı anlatmakta güçlük çekmekte yahut yüksek Risalet şahsiyetini gerektiği ehemmiyette okuyucunun dikkatine verememektedir. Bu itibarla, Peygamberlerin sadece beşerî hayatını anlatan tarihleri okurken, “İşte Peygamber bundan ibarettir” dememek lâzımdır.

Nitekim tarihten, Peygamberimizin hayatını okuyan kimse, O’nun da bizim gibi acıktığını, yokluk ve sıkıntı çektiğini, düşmanlarının eziyet ve zulmüne uğradığını, icabında kendi evinde bile hanımlarıyla münakaşa edip huzursuzluklara maruz kaldığını okuyunca; bu halleri basit görüp Resûlullah’a sevgi ve saygısı sarsılmaması için, derhal şöyle bir muhakeme kurması gerekir:

– Bu gibi beşerî tavırlar, Peygamberin imam ve önderi olduğu insanlığa, örnek tavır ve hareketlerdir. Yoksa Peygamber bundan ibaret değildir. Çünkü beşerî konularda böyle mahrumiyetlere müptelâ olan Resûlullah; icabın-

da şimşek hızında Burak'a binerek, bir gece içinde bütün semaları dolaşıp Hazret-i Cebrâîl'in bile geçemediği yerleri geçmiş, huzur-u izzet'e varıp Cenâb-ı Rabbü'l-âlemîn'le görüşmüş, aynı gece içinde tekrar Mekke'deki makamına dönerek hiç bir insanın nail olamayacağı mu'cizelere mazhar olmuş, zamanı gelip hikmeti icab edince Rabbimiz O'nun parmaklarından çeşmeler gibi sular akıtmış, oturduğu bir kişilik sofrada yüzlerce kişi karnını doyurup kalktığı halde, sofradaki bereket yine kaybolmamıştır.

İşte tarih ve siyerden, Peygamberin beşerî hayatını okuyan kimseler; O'nun beşerî hallerini, Resûllük ve Nebîlik vasfına ait binlerce mu'cizeleriyle birleştirerek okur, ikisini birlikte düşünerek peygamberi tanır, hürmetsizliğe düşmez. Peygamber de diğer dünya kâşif, mütefekkir ve dahilerinden biri gibidir, demekten kurtulur.

Şayet böyle yapmaz da, (Resûlüllah'ın sadece beşerî tavırlarını dikkate alır, binlerce mu'cizelerini hiç hâtırlamazsa; bu takdirde hürmetsizliğe düşebilir, peygamberi de tarihin kaydettiği diğer dünya dâhileri gibi sanır. -Hâşâ- "Hz. Muhammed'in felsefesi" gibi herzeler bile yazmağa başlar. Böyle bir inancın ise, (Allah korusun) onun imanını zayıflatıp zedeleyeceği âşikârdır.

Bu bakımdan Peygamber'in hayatını yazıp okuyanlar, O'nun Resûllük şahsiyetinin delili olan binlerce mu'cizelerini de yazıp okumalı, mu'cizelerle beşerî hayatını asla birbirinden ayırmamalıdır.

PEYGAMBERİMİZİN HER HALİ NİÇİN MU‘CİZE DEĞİLDİR?

PEYGAMBERİMİZDE, İNSANLAR İÇİN EN GÜZEL ÖRNEKLER VARDIR

SUAL:

– Bir çok âlimlerden işitiyor, okuduğumuz siyer kitaplarında da görüyoruz ki, Resûl-i Ekrem Efendimiz, Allah’ın hususî yardımlarına mazhardır. Gösterdiği mu‘cizelerle en güç işleri bile yapıyor, ihsan edilen harikulâde hallerle bir başka insanın yenemeyeceği zorlukları yeniyordu.

Meselâ: Ordusunda susuz kalan askerlerine parmaklarından çeşme gibi sular akıtarak, yakıcı hararetlerini gideriyor; düşmanlarının üzerine doğru saçtığı bir avuç toprakla, her bir müşrikin gözüne birer avuç toprak isabet ettirip onları mukavemetsiz hâle getiriyor. Yanındaki mücahidler, zaman zaman melaikeyle takviye görüyor, açık zamanlarında da üç-beş kişilik yemeği yüzlerce ashabına yedirmesine rağmen tükenmiyor, yemeğin ilk anındaki mevcudiyeti aynen kalıyor...

Bunlar gibi daha nice mu‘cizeler gösterip, harikûlâde haller kendinden zuhur eden Allah’ın Resûlü buna rağmen hayatının büyük bir bölümünde bizim gibi mihnet çekiyor, sıkıntılara düşer oluyor. Uhud’da müşriklerin

mübarek yüzünü kanatıp, dişini kıracak kadar hücumuna maruz kalıyor, herhangi bir insanın maruz kalabileceği zorluk ve meşakkate aynen o da uğruyor.

Halbuki, meleklerin reisi bulunan Cebrail ve Mikâil, emrinde iki muhafız gibi bulunmasına rağmen, zaman zaman maruz kaldığı bu mağlûbiyetler, mahrumiyetler, müşkülât ve meşakkatler niçin birer mu'cize ile def edilemiyor? Düşmanlarını, göstereceği birer mu'cize ile neden yok etmiyor?

CEVAP:

- Resûl-i Ekrem Hazretleri, insanlar için lider ve rehberdir. İnsan cinsinin önder ve kılavuzudur. Beşeriyet, onu taklid edecek, onun hayatını kendisine örnek hayat olarak benimseyip, aynını yaşayacaktır.

Şayet Allah'ın Resûlü, insanlara örnek olacak hayatının tamamını mu'cize ve harikulâde hallerle yaşasaydı, başına gelen bütün hadiseleri birer mu'cize ile defetseydi, o zaman bizlere lider ve rehber olamazdı. Çünkü bizim yaşadığımız âlem içinde yaşamıyor, bizim maruz kaldığımız sünnetullah dediğimiz tabiat kanunlarına uymak mecburiyeti duyuyor, demekti. Öyle olunca, O'nun ile bizim aramızda bir bakıma aynılık kalkar, bizim onu taklid etmemiz mümkün olmazdı. Çünkü O, bir mu'cize ile karşılaştığı nice zorlukları hallediyor, biz ise âdi şartlar içinde yaşıyoruz. O'nunla beşeri vasıflardaki müşterekliğimiz kayboluyor.

Halbuki mu'cizeler sadece peygamberliğin tasdiki için gösterilir, onun dışındaki hayatı bizim gibi beşerî şartlar içinde cereyan eder. Tâ ki, bize bizden imam ve lider ol-

sun, bizim his ve duygularımızda bizden bir parça gibi olup aynılık meydana gelsin. İşte bunun içindir ki, müşrikler, kendilerine peygamber olarak bir melek gönderilmesini istediklerinde, Rabb’imiz onların bu dileklerini kabul buyurmayıp, insanlara yine insan cinsinden ve bizim şartlarımız içinde yaşayanlardan bir lider gönderdi.

Bu sebeple, Resûl-i Ekrem’in her hali ve hareketi, mu’cize ve hârikulâde olmaz. Umumiyetle bizim gibi yaşar, üzülr, kederlenir, maddi çareler bulur, bize örnek olur. Muvaffakiyet sebeplerini bir araya getirmediği takdirde O da mağlûp olur! Zaferrî, bu şartları elde eden, düşmanları kazanır!.

Burada dikkat edilecek husus şudur:

Siyer ve tarih kitapları, Resûl-i Ekrem Hazretleri’nin ekseriyetle bize örnek olan arzettiği beşerî vechesini nakleder, bizim gibi yaşayışını dikkate verir.

İnsan, sadece bu bilgi ile kahrırsa Allah’ın Resûlü’nü lâıykıyla tanıyamaz, hürmetsizlikte bulunabilir.

Bize bakan beşerî hayatını okurken, bizim fevkimizde olan Cebrail ve Mikâil’in iki muhafızı gibi oluşunu, Mirac gibi nice hârikulâde hallere kısa zamanda mazhar olup, Rabb’imizin huzuruna kabul buyuruluşunu, yani binlerce mu’cizenin sahibi olduğunu hatırlamalı ki, vicdanındaki ulvî bağlılık zaafa uğramasın, itikadında **“O da bizden farklı değilmiş”** şeklinde bir zayıflama meydana gelsin.

PEYGAMBERİMİZİN SÜRET VE SİYRET YAPISI NASILDI?

ALLAH RESÛLÜNÜN KONUŞMASI, EVDEKİ VE TOPLUMDAKİ HALİ, ASHABINA KARŞI TAVRI

Bir sûret vardır, bir de siyret.

Sûreti dış görünüş diye tarif edecek olursak, siyreti de iç oluş, huy ve ahlâk güzelliği şeklinde ifade edebiliriz.

Resûlullah Hazretleri hem sûret, hem de siyret bakımından kendinden daha üstünü bulunmayan bir eşsizlikteydi. O'nun hem sûreti, hem de siyreti, Rabbimizin te'dib ve terbiyesi ile olgunlaşmış, kemâl mertebesine çıkmıştı.

Nebiyy-i Ekrem Efendimizin siyretini hadis kitaplarında okuyan zatlar sûretini de merak etmiş, bir çok sahâbiden dış görünüşünü de sormuşlardır. Sahâbi Hind bin Ebû Hâle'den de işte bu sûret güzelliği sorulmuş, o da meşhur târifile Resûlullah'ın sûretini anlatmıştır:

Resûlullah Hazretleri, zayıf, nahif yapıda değildi. Belki babayiğitçe ve dolgun yapıdaydı. Yüzü dâima parlardı. Orta boylu insandan uzun, ama uzun boyludan kısa gibi görünüyordu. Baş küçük değil, büyükçe idi. Saçları hafif dalgalı idi. Saçları ikiye ayrıldığında mâni olmaz, kendi halinde bırakırdı. Saçlarının uzunluğu kulaklarının yumaşğını geçtiği olurdu. Gür ve parlak saçlı idi. Alnı ise

genişti. Bitişik olmayan kaşları hilâl gibi kavis halindeydi. Kaşlarının ortasındaki bir damar öfkelenildiği anda şişerdi. Burun yapısı güzel görünüşteydi. İyice dikkat etmeyen, burun ortasında hafif bir çıkık var zannederdi. Gözleri kara, yanakları yumuşak ve çıkıntısızdı. Mübarek ağızları küçük değildi. Dişleri zarif ve hafif seyrekkti. Göğsü çıplak değildi. Erkeklerle mahsus şekilde kıl vardı. Karını ile göğsü aynı hizada görünürdü. Göğüs yapısı ve omuzları arasındaki mesafe genişti. Bilekleri uzun, avuçları geniş, elleri ve ayakları düzgündü. Yürürken ayaklarını sürmez, sağlam adım atardı. Ama mütevazî yürürdü. Kimse yürüyüşünden rahatsız olmaz, kibir hissine girmezdi. Yukarıdan aşağıya iniyormuş gibi sür'atli ve önüne eğik yürürdü. Döndüğü vakit bütün vücuduyla döner, gözleriyle de, döndüğü tarafa bakardı.

Ekseriyetle bakışları inceleme ve ibret alma mahiyetinde olurdu. Ashâbı arasında giderken karşılaştığı insana ilk sözü "Esselâmü aleyküm" olurdu.

Resûlüllah Aleyhisselâm'ın sûretini bu ifadelerle anlatan Hind'e şu sual da sorulur:

– Acaba, konuşması nasıldı. Konuşurken nasıl bir tavır ve halde bulunurdu?

Hind bu suâli de şöyle cevapladı:

– Resûlüllah Aleyhisselâm, dâima hüzünlü ve tefekkürlü halde bulunurdu. Konuşurken de düşünerek konuşurdu. Dinleyenler söylediği sözlerin çok sağlam bir düşünce süzgecinden geçtikten sonra kelimelere dökülen hakikatlar olduğunu anlardı. Lüzumsuz konuşmaz, ihtiyaç olmadıkça susmayı tercih ederdi. Sözü başladığı kesinlikle bitirirdi. Az fakat öz konuşurdu. Kelimeleri kısa da olsa mânaları uzun olurdu. Tane tane söyler, cümleleri asla karıştırmazdı. Halinde ne kabalık sezilirdi, ne de lüzü-

mundan fazla incelik. Belki herkes belli bir nezaket ölçüsüyle muhatap olma ümidini hissederdi. Az da olsa iyiliği küçümsemezdi. Hakka bir hücum olursa düzeltmedikçe hiddeti geçmezdi. Dünya ve dünya ile alâkalı hiç bir şey onu derin şekilde gazaplandırmazdı. Şahsına vâki olan haksızlıkları kolayca affederdi. Ama temsil ettiği dâvaya karşı işlenen haksızlıkları, haksızlar tevbe etmedikçe afvetmezdi. Bir şeye işaret edeceği zaman eliyle açıkça işaret eder, göz ucuyla, gizlice işareti asla tercih etmezdi. Hayret ettiğinde ellerinin içini yukarı çevirmek suretiyle hayretini ifade eder, dünyanın hâli böyle sık sık değişir demek isterdi. Bâzan da sol elinin başparmağını sağ elinin içine vurur, maksadını dille söylerken el ile de pekiştirmek isterdi. Sevindiğinde kahkaha atmaz, sadece tebessüm eder, kızdığı zaman da yüzünü çevirir, kızgınlığını böyle nazara verirdi.

Hind'den bunları dinleyen Hazret-i Hüseyin der ki:

– Bir gün babamdan Resûlullah Aleyhisselâm'ın ev içi durumunu sordum. O da bana şöyle bilgi verdi:

– Resûlullah Aleyhisselâm istirahat için evine çekilmek istediğinde ashâbından izin ister, sonra evine çekilirdi. Evinde de boş durmaz, ev içindeki işlerini üçe ayırırdı:

- Allah'a karşı vazifesi.
- Ailesine karşı vazifesi.
- Şahsına âit vazifesi.

Şahsına âit vazifesine ayırdığı zamanda ümmetine âit işlerle meşgul olurdu. Ümmetinden gelenlerin işlerini konuşur, mes'elelerine hâl çâresi bulurdu. Bu hususta o kadar titizdi ki hiç kimseyi geri çevirmez, getirilen mes'elelerden hiç birini küçük görüp de reddetmezdi. Müracaat edenlerin işlerini gördükten sonra etmeyenler için de şöyle buyururdu:

– Burada hazır bulunanlar, bulunmayanlara duyurunsunlar ki, kendilerini dinleyemediklerimi de dinlemek, mes’elelerine çare bulmak isterim. Kim ihtiyâcını bana duyuramayanların hâlini bana duyurursa, bilsin ki Allah da onun ihtiyâcını mahşerde karşılar, hizmeti karşılıksız kalmaz.

Hazret-i Hüseyin (r.a.) suâline devam ederek der ki:

– Evi içinde böyle hareket eden Resûlullah Aleyhisse-lâm evden çıkınca nasıl bir tavır içinde bulunduğunu sordum, babam şöyle cevap verdi:

– Resûlullah evinden çıkınca susar, ancak ümmetini ilgilendiren hususlarda konuşurdu. Ümmetini kaynaştırır, onları birbirinden uzaklaştırmazdı. Her milletin itibarlısına iyilikte bulunur, onu kendi kavmine başkan tayin ederdi. İnsanları kötülükten sakındırmakta titizlik gösterir, bir kimseyi geri çevirse bile yüzünü ekşitmezdi. Ashâbıyla yakından ilgilenirdi. İnsanların aralarında olan şeylerden sorardı. İyi olanı teşvik eder, yayılmasına işaret eder; kötü olanı sevmez, ondan uzaklaştırmak isterdi. İnsanların gaflete düşüp yanılacaklarını dâima hesaba katar, sözlerinde ve ikazlarında bu hususu nazara verirdi. O’nun yakınları insanların seçkinleri olurdu. İnsanların en seçkini ise, herkese iyilik tavsiye edip, iyiliği bizzat nefsinde yaşıyordu.

Hazret-i Hüseyin araştırmasına devamla babasına Resûlullah’ın oturuşunu sorduğunda şu izahı dinlediğini ifade eder:

– Allah’ın Resûlü, otururken ve ayakta iken daima zikir halinde bulunur, bir anlık olsun gafleti olmazdı. Oturduğu yerde zâtına özel makam seçmezdi. Hususî makam edinmekten men’ederdi. Bir topluluk içine girdiğinde boş bulunduğu yere oturur, böyle olunmasını da emrederdi. Mec-

listeki her sahâbeyle yakından ilgilenir, herkese eşit muamele ederdi. Kiminle yanyana oturursa, orada sabit kalır, o kendisini terketmedikçe orasını terkedip de başkasının yanına oturmazdı. Sanki bütün insanların şefkatli babası gibiydi. Kimse bir ihtiyacını ona söylemekte tereddüd etmez, o da karşılamakta zorluk hissi duymazdı. Hak aramakta yanında bütün insanlar eşit haldeydi. Kimse hakkını almak için sırasından ileriye geçemezdi. Resûlullah'ın meclisine sabır, temkin ve hayâ hâkimdi. Orada kimse yüksek sesle konuşmaz, muhatabını ses tonuyla te'sir altına alamazdı. Büyüğe saygı, küçüğe sevgi esastı.

Hazret-i Hüseyin Resûlullah'ın sûret ve siyretini dinlerken sorduğu suallerine şunu da ilâve etmiş ve demiştir ki:

– Babacığım, Resûlullah, ashâbı yanında nasıl bir tutum içinde bulunurdu?

İmam-ı Ali'nin bu suâle cevabı şöyle oldu:

– Resûlullah, ashâbı yanında daima mütebessim halde bulunurdu. Herkes kendisinden emin halde yumuşak görünüşteydi. Kaba ve sert bir tavrı görülmezdi. Hiç kimseyle alay etmez, kimseyi mâruz kaldığı bir kusurundan dolayı ayıplamazdı. Hoşa gitmeyen kötülükleri görmezlikten gelir, onun üstünü açıp da teşhir etmeyi istemezdi.

Konuştuğu zaman ashâb, başında kuş var da uçacakmış gibi hareketsiz dinlerdi. Huzurunda asla münakaşa yapmazlardı. Ashâbının güldüğüne güler, üzüldüğüne de üzülmürdü. Onların duygularına ortak olur, ayrılmazdı. Sözünü bitirmeyenin sözünü kesmezdi. Konuyu bitirmesini bekler, yanlışları kırıcı olmayan bir yumuşaklıkta düzeltirdi. Konuşurken tane tane konuşması, dinleyenlerin kolay anlamasını te'min içindi.

İNSANLARIN ŞEHİTLİĞİ YAKIŞTIRDIĞI KUZMAN'A PEYGAMBERİMİZ NEDEN CEHENNEMLİK DEDİ?

İHLAS OLMADAN AMEL MAKBUL OLMAZ

Sarrafa altını mihenge vurur, sahtesini sahisinden mihenge ayırır. Manifaturacı kumaşını metre ile ölçer, miktarını bu ölçü ile bilir. Bakkal, ise terazisinin gözündeki gramlarla karara varıp, alıp sattığını bununla kıymetlendirir.

Bütün bunlar eşyanın değerini tesbit, kıymetini tâyin için kabûl edilen birer beşerî ölçülerdir. Eşya için kullanılan bu ölçüleri, insan için kullanamayız. İnsanın değerini tâyin için kaç kilo ağırlığında ve ne kadar metre boyunda diye bir kıymet ölçüsü mevcut değildir. O halde, insanı ne ile değerlendirecek; karşılaştığımız kimseleri, sahnede gördüğümüz teşekkürleri, topluluğa istikamet vermek isteyen grupları ne ile kıymetlendireceğiz? Yoksa, eşya değerlendirmekte bir ölçüye sahip olduğumuz halde insan değerlendirmekte bir mihenge mâlik değil miyiz? Her rastgeldiğimize kucağımızı açacak mıyız? Eğer böyleyse, biz gelen ağam, giden paşam zihniyetinde, belli ölçüsü bulunmayan biçâreleriz demektir. Bu takdirde hiçbir yerde söz sahibi olamaz, hiçbir dâvaya sahip çıkamayız. Çünkü dâva sahiplerinin ölçüsü olur. Bu ölçü ile kıymetlendirdiği insanlar, teşekkürler, halka istikamet vermek isteyen

gruplar; onun nazarında kabûl veya red muamelesi görür. Ölçüsüne uygun gelenlere kucağını açıp, muhabbet ve şefkatini sergilerken, mihenginin altında sahteliğini gördüklerine de alâkasızlığını ilân eder. O halde gerek insanları, gerekse insanların teşekkül ettirdiği grup ve toplulukları ne ile ölçecek; bunların arkalarından gidilebilecek kimse-ler olduklarını hangi kıstasla tesbit edeceğiz? Böyle bir ölçüye sahip olmazsak, bizi parlak vaadler, tantanalı hareketlerle aldatabilirler; biz de uçuşuma sürüklendikten sonra uyanmış olabiliriz!

Evet ölçümüz:

– İslâmiyeti yaşamak ölçüsüdür. Peygamberimizin sünnetini benimseme şartıdır.

Hiç tereddüt etmeden sorabilirsiniz:

– Sen, bu iddia ettiğini yaşayabiliyor musun?

Tetkik ediniz: Eğer iddia ettiği hakikatları yaşıyorsa, riyâsız, ivazsız hususî hayatı İslâm'ın emirlerine uygun devam ediyorsa, ölçünüze uymuştur, iyi insandır, iyi teşekküldür, iyi gruptur. Mihenginizin altında sahte çıkmamıştır.

Eğer Allah nâmına hareket etmiyor; Peygamberimizin belirlediği ölçülere uygun hizmet ettiğini söylediği halde, asıl maksadını gizliyor; tek cümle ile İslâmî hayat yaşamıyorsa, sahteliği meydana çıkmıştır. Onları teşhir ediniz. Saf mü'minlere mihenge vurduğunuzu, sahte çıktığını bildiriniz. Arkalarından gitmelerini, aldanmalarını önleyiniz.

Allah nâmına çalışmayan, Peygamberin sünnetini hayata geçirmekten gayri niyet taşıyanların faaliyetlerinin bizi aldatmaması için Resûlullah'ın hayatından bir olay nakletmek isterim:

Bu vak'a, insan değerlendirmekte esas ölçünün ne olması gerektiğini apaçık göstermektedir.

Uhud savaşının şiddetini arttırdığı, mü'minlerin bozguna uğrama âlâmetleri gösterdikleri sıkışık bir anda ortaya çıkan biri, düşman saflarına öyle bir savlet etti ki ilk hamlede dokuz kâfiri birden öldürdü.

Arkadan gelip de en öne geçen bu sözde kahramanı görenler onu tebrik ve takdir etmeye başladılar. İnsanların bu derece hayranlığını kazanan o kişi hakkında Allah'ın Resûlü:

– **O Cehennemliktir!** buyurdular.

Halbuki bu adamın İslâm'a büyük yardımı dokunmuştu, bir hamlede dokuz müşriki birden öldürmüştü. Neden Cehennemlik olacaktı?

Evet, sonradan geldiği halde küfür ordusunun içlerine kadar dalan bu adam, Cehennemlikti. Zira Allah'ın Resûlü onu derhal mihenge vurmuş, şaşmaz ölçüsü ile ölçmüştü. Bu adam Allah nâmına hareket etmiyor, Peygamber sevgisiyle çarpışmıyordu. Halbuki onu tebrik ve takdir edenler; din için, İslâmiyet için kendini tehlikeye attığını sanmışlardı. En nihayet Uhud meydanında küffârdan aldığı yaralarla yere yuvarlanan bu adama yaklaşan sahabiler:

– **Şehidlik makamı sana mübârek olsun, yâ Kuzman!** dediler.

Resûlullah'ın, "O Cehennemliktir" dediği bu adam, ne dedi biliyor musunuz? Aynen şöyle:

– **Ben şehitlik için çarpışmadım. Allah'ın dinini korumak, Peygamberi insanlara sevdirmek de aklımdan bile geçmez. Benim maksadım, İslâm'ı müdafaa değildi..**

Evet, bu adamın maksadı, ister Medine hurmalıklarını korumak olsun, ister başka şey!.. Allah nâmına hareket etmiyor. İslâm için, Reslllah için çarpışmıyordu ya! Bu kâfi idi.

İşte bunun için, bozgun işareti gösteren Müslüman saflarından kffâra hücum edip, bir hamlede dokuz müşriki öldürdüğü halde, Reslllah'ın hükmüyle Cehennemlikti. Müslümanların safında görünüşü, bir hamlede bir sürü İslâm düşmanı öldrş, onu Cehennem namzedi olmaktan kurtaramamıştı.

Evet, Allah nâmına hareket etmeyenler, İslâmın emirlerini nefislerinde yaşamayanlar, Reslllah'ın sevgisini yüreklerinde taşımayanlar ne kadar tarafımızda görünürlerse görünsünler, bizden değıllerdir. Müslümanların savunmasını yapıp ta başka maksat güdenler, sadece birer Kuzman'dırlar. Hepsi o kadar... Zira Müslümanların ellerinde değıerlendirme ls vardır. Bununla insanları mihenge vurur; samimi-sini de, sahtesini de birbirinden ayırabilirler.

RESÛLÜLLAH YETİM VE KİMSEŞİZ ÇOCUKLARA SAHİP ÇIKARDI

KÜÇÜK BEŞİR'İN BAŞINA GELENLER

Müjdecî manasına gelen **Beşir** hem manası uygun, hem de tarihî yönden güzel bir isimdir. Nitekim tarihimizde Beşir adında bir çok hayırsahipleri, millî kahramanlar vardır. İlk kahraman da sahabeden **Beşir bin Akrebe**'dir.

Hicrî (80)'de Filistin'de vefat etmiştir.

Bu aziz sahabeyi bir gün, babası elinden tutup Resûl-ü Ekrem Efendimiz (s.a.v.)'in huzuruna getirmişti. Efendimiz (s.a.v.) küçük Beşir'i yanına oturttu. Başını okşadı, eliyle saçlarını sıvazladı.

Sonra görüldü ki, Beşir ihtiyarladığı, saçları bembeyaz olduğu halde Efendimiz (s.a.v.)'in mübarek elinin değdiği yerler simsiyah kaldı, asla ihtiyarlama işareti görülmedi.

Beşir'in nail olduğu ikinci iltifat da kekemelikten kurtuluşuydu. Belki bu yüzden Resûl-i Ekrem Efendimiz (s.a.v.)'e getirmişti babası. Yalvaran bir sesle.

– Ya Resûlallah, Beşir'in dilinde kekemelik vardır, dua buyurun da kurtulsun, güzel konuşsun, dedi.

Efendimiz (s.a.v.), yanına oturttuğu küçük Beşir'e şefkatle bakmış, sonra ellerini açıp dua etmiş. Hazır bulunan ashab da amin demişti.

– Sonra ne oldu?

Bir insana Allah'ın Resûlü dua edince ne olursa Beşir'e de o olmuştu. Kekemelik diye bir kusur söz konusu olmadı hayatında bir daha. En fasih, en belîğ konuşmayı o yapar duruma geldi. Hatta bu konuda ibretli bir olayı da okumaktayız tarihlerimizde.

Halife Abdülmelik bin Mervan, düşmanlarından biri olan **Amir bin Said**'i öldürdüğünde çok sevinmiş, bir topluluğun içinde güzel konuşan Beşir'e emretmişti:

– Kalk, şu düşmanımı öldürmeye muvaffak oluşumu dile getiren bir konuşma yap. Böylece başkaları da hadlerini bilmiş olsunlar.

Gözler Beşir'e çevrilmiş, halifenin bu emrine ne diyeceği merak konusu olmuştu. Beşir, Resûlüllah'ın duasıyla kekemelikten kurtulmuştu. Şimdi dilini bir bakıma adam öldürmeyi övme manasına gelen konuşmaya kullanacak mıydı? Kullanmayacaksa halifenin isteğini nasıl reddedecekti? Bunu yapabilir miydi?

Beşir kararlı şekilde cevap verdi:

– Ben Resûlüllah (s.a.v.)'dan işittim, buyurdu ki:

“Kim gösteriş için, bir yanlış beğendirmek için konuşma yaparsa, mahşerde de aynı konuşma yaptırılır. Böylece dünyadaki hatasını bizat mahşerde de tekrar etmiş olur, uğratılacağı ceza için kimseye bir diyeceği kalmaz.”

Ben bu duruma düşmek istemiyorum. Resûlüllah (s.a.v.)'ın duasıyla kekemelikten kurtulan dilimi O'nun beğenmeyeceği yerde kullanmaktan hayâ ederim.

Herkeste bir sessizlik, halifede iki sessizlik...

Evet, Beşir'e verilecek cevap yoktur. Çünkü Beşir sıradan biri değildir. Ayrıca Resûlullah'ın manevi oğludur, Aişe validemiz de O'nun anası!

Bu nasıl mı oldu? Ona da bir göz atalım.

Beşir'in babası Uhud'da şehid olmuştu. Beşir babasına çok üzülmüş, uzun süre ağlamıştı. Bir gün Efendimiz Beşir'in ağladığını görünce sordu:

– Nedir bu hal Beşir?

– Babam yok. Annem başkasıyla evlendi. Ben hayatta yalnız kaldım Ya Resûlallah!

Efendimiz (s.a.v.) Beşir'i en güzel şekilde teselli etti:

– Üzülme, üzülme, Resûlullah baban, Aişe de anan olsun ister misin?

– Ne demek Ya Resûlallah? Anam babam size feda olsun.

– Öyle ise artık tebessüm et. Yalnız değilsin, hem baban, hem de anan var.

Yakınları derler ki:

– Bu olaydan sonra Beşir'in yüzünden tebessümü hiç eksik olmadı.

Bu olayda, toplumda yetim, kimsesiz, hamisiz kalan çocuklara sahip çıkılması yönünde, bir peygamber sünnetinin varlığı da ortaya konulmaktadır.

PEYGAMBERİMİZ, KİŞİYE KOMŞULARININ YAPTIĞI TANIKLIĞA BÜYÜK DEĞER VERİRDİ

YERYÜZÜNDE ALLAH'IN ŞAHİTLERİ

Resûlüllah (s.a.v.) Efendimiz, ashabı ile otururken, biraz ilerideki yoldan bir cenazenin geçtiği görüldü. Tabutun içindeki cesedin kime ait olduğunu öğrendikten sonra, ashab-ı Kiram bu mevta hakkında şöyle konuştular:

– İyi adamdı, İslam’a sımsıkı bağlıydı, Sünnet-i Seniyye’yi asla ihmal etmez, komşuları ile daima iyi geçinirdi; her şeyi din ile ölçerdi; dine aykırı hal içinde olanlarla asla menfaat ve işbirliği yapmazdı...

Ashab-ı Kirâm’dan hiçbiri, bildiğinin aksini konuşmak ihtiyacını duymadan gayet açık ve samimi olarak bu cenaze hakkında kanaatlerini söylediler; hemen hepsi de onun mukaddesatına bağlı, şuurlu bir Müslüman olduğunda ittifak ettiler.

Bütün bu konuşmaları baştan sona kadar dinleyen Resûlüllah, en sonunda şu tek cümle ile sohbeti tamamladı:

– Vacib oldu!

Ashab-ı Kiram, bu “vâcib oldu?...” kelimesinden pek bir şey anlamamışlardı.

Ne vâcib oldu? Kime vâcib oldu?...

Fakat işin sonunu beklemeyi tercih ettiler.

Bir müddet sonra aynı yerden geçen bir başka cenazenin hakkında da böylesi konuşmalar oldu. Ancak bu seferki konuşmalar, evvelki gibi müsbet değildi; çok yakından tanıdıkları bu adam hakkında ashab, hiç de iyi şahidlik etmiyorlardı:

– **Bunca zamandır İslam’a bir hizmeti dokunmadığı gibi, Müslümanlara sıkıntı vermekten de geri kalmayan zararlı bir adamdı, diyorlardı.**

– Hele komşuları ile hiç iyi geçinemezdi; çünkü ölçüsü menfaati idi, nerde menfaatini görürse şahsiyetini ve inancını orada hemen feda etmekten asla çekinmezdi, diye de ilâve ediyorlardı.

Hazır bulunan ashâb, bu adam hakkında hep kötü not verdiler; lehine konuşan olmadı.

Resûlullah (s.a.v.) ise âdeti üzere yine evvelki gibi tek kelime ile konuşmayı bağladı:

– **Vâcib oldu!**

Nihayet Hazret-i Ömer (r.a.) dayanamayarak sordu:

– **Yâ Resûlâllah, evvelki cenazenin lehinde konuştuk, tek cümle ile ‘vâcib oldu’ buyurdunuz; bunun aleyhinde konuştuk, yine tek cümle ile ‘vâcib oldu’ dediniz. Bunun hikmetini bildirir misiniz?**

Efendimiz:

– **Anlatayım ya Ömer, dedi. Siz evvelki cenazenin komşuları, lehinde şahidlik yaptığınızı görünce ‘vâcib oldu’ dedim. Çünkü hüsn-ü şehadetiniz sebebiyle ona Cennet vâcib oldu. Bu adam için de aynı şeyi söyledim; çünkü aleyhindeki şehadetiniz sebebi ile**

buna da Cehennem vâcib oldu.

Sözünün burasında Allah'ın Resulü şunları söyledi:

– Ölenin komşusu olan sizler, yeryüzünde Allah'ın şahidlersiniz. Cenab-ı Hak İslâmî ölçülerle yaptığınız bu tanıklığınıza göre hükmeder. Cennet'ini veya Cehennem'ini ölen kimseye vacip kılar.

Kalblerde ve vicdanlarda Peygamberimizin koyduğu ölçülerin hakim olduğu devirlerde, Müslümanların aralarında komşu kavgaları, eş-dost geçimsizlikleri gibi huzursuzluklar pek olmuyordu. Çünkü, o devirlerde Müslümanlara İslâmî ölçüler tam telkin ediliyor, halkın dinî duyguları geliştirilerek Allah ve Resulünün söylediklerine sıkı bir bağlılık vücuda getiriliyordu. Bu sebeble de komşularının, hakkında yapacağı tanıklığa büyük bir değer veren şuurlu Müslüman, daha hayatta iken onların kalblerini kazanmak; onları darıltacak hareketlerden kaçınarak hakkında iyi şahidlik yapmalarını te'min etmek mecburiyetini duyuyordu. Nasıl duymasın; çünkü komşuları Allah'ın yeryüzünde şahidleri idi. Onların şehadetleri bir kişiyi ya Cennet'e veya Cehennem'e götürüyordu.

Aziz okuyucular! İslam'ın polissiz, zabıtasız te'min ettiği bu asayiş, bu nizamı, başka bir fikir sistemi ile te'min etmek mümkün mü?

Peygamberimizin koyduğu ahlaki ölçüler dışında dünya saadeti arayanların kulakları çınlasın.

ALLAH RESÛLÜNÜN MEDİNE'DE İSLÂMA HİZMETİ BAŞLATTIĞI İLK MEKAN

BEYTÜ'L-UZAB (BEKÂRLAR EVİ)

Fahr-i Kâinat Efendimiz Mekke'den hicretle Medine'ye geldikleri sıralarda, Medine'nin bir saat kadar yakınında bulunan Kuba'da, bir Müslüman zengini ve hanedanı olan **(Gülsüm İbn-i Hidm)**'in evine indiler.

(İbn-i Hidm), İslâm için hiçbir fedakârlıktan çekinmeyen, misafir olarak kaç kişi gelirse gelsin masraftan asla kaçınmayan, şuurlu ve eli açık bir Müslümandı.

Ne var ki, evli ve çoluk-çocuk sahibi idi. Resûl-i Ekrem Hazretleri'ni ise grup grup gelen ziyaretçiler bir an olsun yalnız bırakmıyordu.

Bu yüzden, **(İbn-i Hidm)**'in aile efradı, bir köşeye sığıp kaldılar. Resûl-i Ekrem Hazretleri de üzülmüyorlardı.

Bu hali gören **(Sa'd bin Hayseme)**, hemen huzur-u Risâlet'e çıktı ve:

– Yâ Resûlâllah, **(İbn-i Hidm)**'in evinin bitişiğindeki şu hane, bu fakirindir. Gece istirahatlerinizi yine burada yapın, fakat sabahları ziyaretçilerinizi bizim fakirhanede kabûl buyurun, dedi. Resûl-i Ekrem Hazretleri sordular:

– Sa'd! Senin ehl-i beytin yok mu?

– Yâ Resûlâllah, ben bekâırım. Evimde ziyaretçilerden rahatsız olacak hiçbir kimse yoktur.

Bu cevaba tebessümle mukabele eden Allah'ın Resûlü, Kuba'da kaldıkları müddetçe, (**İbn-i Hidm**)'in evinde gece istirahat buyurup, Bekâr Sa'd'ın evinde gündüz ziyaretçilerini kabûl ederek istişarelerini yaptılar.

Bir ara, Bekâr Sa'd'ın evi, o derece doldu ki, Mekke'den hicret eden Muhâcirler, Sa'd'ın evinin avlusuna kadar hasır sererek burada günlerce, aylarca ikamet ettiler.

Artık Sa'd'ın evi, şahsî bir hane olmaktan çıkmış, İslâm kahramanların yegâne uğrağı ve barınağı olmuştu. Bunun için, Sa'd'ın hânesi:

“Beytü'l-Uzab” yani (Bekârlar Evi) diye anılmaya başlandı; tarihe de bu isimle geçti.

Kuba'da İslâm'a büyük hizmetler yapmış olan bu bekârlar, sadece erkeklerden (**Sa'd bin Hayseme**)'den ibaret değildi. Nitekim Resûl-i Ekrem Hazretleri'nden üç gün sonra Kuba'ya gelmiş olan Hazret-i Ali, yaşlı, fakat bekâr bir Müslüman hanımın evinde kalmaktaydı.

Hazret-i Ali'nin geldiğini işiten Resûlüllah Hazretleri, O'nu huzuruna çağırmışsa da:

– Yâ Resûlâllah, Mekke'den buraya kadar yürüyerek geldiği için tabanları patlamış, yatıyor, ayağa kalkamıyor, dediler.

Bunun üzerine Allah'ın Resûlü, bizzat kalkıp misafir olduğu Müslüman hanımın evinde, Hazret-i Ali'yi ziyaret ettiler, ayak altlarını da mübârek elleriyle mesh ederek iyi olması için dua buyurdular. Ertesi gün, sanki hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkan İmam-ı Ali, kendisini misafir eden bekâr Müslüman hanımın evinde iken gördüğü bir hâtırasını, daha sonra şöyle anlatır:

– Evinde misafir olduğum ihtiyar kardeşimizin her gece, kapısını bir adam açıp ona bir şeyler verdiğini görüyör, bundan şüpheleniyordum. Nihayet bir gün:

– Kimdir bu adam ki, her gece gelip senin kapını açıyor, sen de ondan bir şeyler alıyorsun? dedim. Ev sahibesi bana şöyle cevap verdi:

– O senin huylandığın zât, (Sehl bin Huneyf)’dir. Ben İslâm’a hizmet eden bekâr ve kimsesiz bir kadın olduğum için kabilesindeki putları gece toplayıp bana getirir, bu suretle benim odun ihtiyacımı karşılar. Allah ondan razı olsun, getirdiği ağaç putları kırıp yakarak ihtiyacımı karşılar, sıkıntıya mâruz kalmam.

Hazret-i Ali’yi misafir eden bu bekâr hanım kahramanın, vefatına ait bilgiye rastlamadı isem de, Resûl-i Ekrem’in hanesinde ziyaretçilerini kabûl ettiği **“Bekârlar Evi”** sahibi (Sa’d bin Hayseme)’nin, Uhud’da şehadet mertebesine kavuştuğunu öğrenmekteyiz.

Hattâ Uhud’a giderken, bu bekâr (Sa’d) ile babası arasında bir mücadelenin de geçtiği, (El-Hakâik) adlı eserde şöyle zikredilmektedir:

Bekâr Sa’d’ın babası Hayseme:

– Oğlum Sa’d, Uhud’a ben gideyim, sen hanemdeki mâsum kardeşlerine bak, dedi. Sa’d:

– **Baba, önümüzdeki Cennet’ten başka bir şey ol-
saydı, ev hizmetçiliğini kabul ederdim; fakat bu ka-
dar kutsal ve ulvî bir hizmet varken, kendimi aile
hizmetçiliğine razı edemiyorum,** diye cevap verdi.

Çoğumuzun boğulup kaldığımız bir aile hizmetçiliği, onların nazarında çok basit ve fânî olduğu için, kâinat çapında bir dâvanın hizmetini tercih ettiler; böylece bin dört yüz sene evvelki örnek hayatlarını kendilerinden sonraki İslâm kahramanlarına miras bırakmış oldular.

YAŞLILIĞIN SAYGIYI ZEDELEYİCİ ZAAFLARINA, ALLAH, PEYGAMBERİMİZİ DÜŞÜRMEĞİ

RESÜLÜLLAH NİÇİN FAZLA YAŞAMADI?

Hazret-i Resûlullah'ın aziz ömürleri, ancak altmış üç sene devam etmiş, birçok kimselerde görülen yetmiş, seksen, hattâ doksan ve yüz yaş gibi uzunca bir ömür kendisine verilmemiştir.

Halbuki, Cenâb-ı Resûlullah'ın hayatları başkaları gibi de değildi. O, yaşadığı her ay ve gün şöyle dursun, her saniye için dünyayı alâkadar eden kanunlar vaz ediyor, insanlığı mutlu kılacak ölçülere vesile oluyordu. Hayatlarının her dakika ve olayı birer ölçü ve ibret nümunesiydi. Buna rağmen fazla yaşamadılar, birçok kimselerde görülen bir asırlık ömür onda görülmedi. Yarım asrı on üç sene geçen bir hayatla dünyalarını değiştirdiler.

Hikmet âlimleri, bunun sırrı üzerinde dururken bizi irşad eden şu gerçeği dikkatimize verirler:

Hazret-i Resûlullah, aziz ömürleri boyunca ümmetinden son derece hürmet ve saygı görmüş, hayatının başından sonuna kadar gösterilen bu saygı ve hürmeti her geçen gün ziyadeleştirecek muvaffakiyetlere de mazhar olmuştur.

Şayet ömürleri altmış üçü de geçip, bir çokları gibi daha yaşlanmış, daha çok ihtiyarlık devresine girmiş olsay-

dı, yaşlılarda görülen ihtiyarlık halleri onda da görülür, kendisine gösterilen kudsî hürmet ve saygının eksilmesi-ne sebep olabilirdi. Ona sonsuz bir muhabbetle bağlı olan Ashab'ı, onda yaşlılık sebebiyle gördükleri ihtiyarlık hal-lerinden dolayı üzüldü ve hürmetleri zaafa uğrardı.

Bu yüzden Resûlü'nü ömrü boyunca hayatın en mü-kemmeliyle yaşatmış olan Rabbimiz, O'nu ihtiyarlatma-dan, ihtiyarlar hakkında koyduğu ilâhî kanun hükümleri-ne maruz bırakmadan huzuruna almış; gösterilen sonsuz muhabbet ve bağlılık zedelenmeden hayatın en aziziyle ömrünü sona erdirmiştir.

Hikmet âlimlerinin bu izahı, bizi düşündürmelidir. Zi-ra Rabbimiz yaşlılar hakkında vazettiği kanundan hiç kimse müstesna kalmıyor. Resûlüllah bile yaşlılığın icabı hallerden istisna edilmiyor ki, ihtiyarlık alâmetlerine ma-ruz kalmadan ilâhî huzura alınıyor.

Demek ki yaşlılık devremizde bir takım melekelerimi-ze zaaf gelmesi, gençlik devremizdeki gibi her şeyi gerçek çehresiyle, en doğru şekliyle görmemizin imkânsızlaşması bir realitedir. Bir yaratılış kanunu gereğidir.

Bu ilâhî kanunu bilen gençler, yaşlılarda görecekləri muhakeme zaafını, gerçekleri çıplak olarak idrâk edeme-me halini, eğri ile doğruyu bazan kesin olarak ayıramama durumunu normal görmeli; anlayış ve saygıyla karşılama-lı; yaşlıların gençlik devrelerinde sahip oldukları doğru gö-rüşlerini muhafaza etmelerine yardımcı olmalıdır.

Gerçek dostun, anlayışlı yakının vefası bunu gerekti-rir.

Böylece hem o yaşlıyı kurtarmış, hem de hürmetini muhafaza etmiş olur.

Zaten dünün gençleri nasıl bugünün ihtiyarları ise, bugünün gençleri de yarının ihtiyarlarıdır. Aynı hal bizim

de başımıza gelecek, aynı âkıbete biz de maruz kalacağız. Biz bugün yaşlılarımızın yaşlılık icabı görülen hallerine hürmetle, anlayışla bakamaz, onların muhakeme zaaflarını, doğru ile eğriyi ayırdetmede güçlük çekmelerini ithama vesile edersek, bizden sonrakilerin de bizi aynı şekilde görüp itham etmelerine hak kazandırmış olur, ettiğimizi bulma durumuna düşeriz.

Bir hadîs-i şerif bu mevzuda bize ışık tutmaktadır:

- Kim kardeşini bir ayıpla ayıplarsa kendisi de aynı şeyle ayıplanır!

Yaşlılarımızın yaşlılık hallerinden dolayı sebep oldukları yanlış kanaatlerini düzeltmeli, zararlarını önlemeli, faydalı hale getirmeye çalışmalıyız. Ama bunu yaparken onları kırıp zmemeye de gayret etmeliyiz.

Ana babanın meşru olmayan isteklerine karşı takınacağımız tavır, bu konuda ışık tutarak bize ölçü vermiştir.

- Ana babanın meşru isteklerine itaat vacibdir. Meşru olmayan yersiz isteklerine ise itaat edilmez. Ama hatalı istekte bulundular diye de hemen hücum edilip darıltılarak gönülleri kırılmaz. Belki hem yanlış isteklerine uyulmaz, hem de gönülleri kırılmamaya gayret edilir.

Yaşlılar hakkındaki prensibimiz bu olmalıdır.

PEYGAMBERİMİZ HER İNSANIN DERDİNİ DİNLERDİ

Bir köylü Resûl-i Ekrem Efendimizin huzuruna girmiş, saygı ve hürmetten ne söyleyip ne diyeceğini şaşırmıştı.

Titriyor, kendisini heyecandan kurtaramıyordu.

Peygamberimiz adamın hâlini görünce şöyle buyurdu:

– Ey Allah'ın kulu, ben Kureyş'ten kuru ekmekle geçinen bir kadının oğluyum! Yani içinizden biriyim. Ne var öyle titreyip, heyecan duyacak? Benim anamın senin anandan farkı yoktur.

Bu ikazdan sonra titremesi geçen köylü derdini anlatabilmiş, dileğini ortaya koymuştu.

Peygamberimiz ne köylü, ne şehirli, ne erkek, ne de kadın, halkından hiç kimseyi ayırmaz, hepsini de huzurunda eşit tutardı.

Nitekim bir gün yaşlı bir kadın huzuruna gelip, derdi olduğunu, ancak burada söyleyemeyeceğini ifade etmişti.

Efendimiz ona:

– Ey Allah'ın kulu, Medine sokaklarından hangisine istersen oraya geleyim, derdini anlat, buyurdu.

Nitekim az sonra Medine sokaklarından birinin başında kadınla buluşmuş, uzun süre onu dinleme sabrını göstermişti. Bir ara Hazret-i Ömer (r.a.) Resûlullah'ın (s.a.v.) yaşlı bir kadını uzun zaman dinleştikten sıkılmış, ayrıldıktan sonra:

– Ya Resûlâllah! Bu kadar da sabredilir mi? diye sormuştu.

Efendimizin cevabı şöyle oldu:

– Bu kadın, hakkında Mücâdele sûresi nâzil olan kadındır. Onun mes'elesini Allah dinliyor, hakkında sûre nâzil ediyor da bize ne olmuş?